

Grigorij Klimov

ČERVENÁ INKVIZÍCIA

Slovanský dom
Bratislava

© Obálka: Sergej Chelemendik

© Preklad: Ivan Pavlík

Slovanský dom, s.r.o. 2004

ISBN: 80-85459-28-0

Obsah

Predslov	5
Živá voda	11
Knieža tmy.....	24
Kľúče poznania	46
Strom zla	60
Tretie oko	80
Hriechy Evy	88
Hriechy Adama	105
Diablovi synovia	122
Diablovo číslo	140
Rajská brána	152
Zväzok satana a antikrista.....	166
Strážcovia prahu.....	171
Korene hriechov	184
Boh a diabol	198
Diablove kúsky v praxi	206
Otázky a odpovede	215
Červená Biblia.....	223

Predslov

Je to neobyčajná kniha, ktorej vydanie sa stalo udalosťou v mnohých krajinách sveta. Len v Rusku jej celkový náklad dávno prekročil milión exemplárov.

Je to kniha provokačná, kniha záhadná, ktorej zmysel sa snažia vyložiť tak jej horliví prívrženci, ako i jej odporcovia.

Súčasne je to kniha aj o politike, hoci na prvý pohľad sa to vôbec nezdá. Pochopiť politickú rovinu tejto knihy sa však nedá bez poznania histórie víťazstva Západu v studenej vojne pomocou nových technológií manipulácie vedomia celých národov. História hlboko utajovaného Harvardského projektu, ktorého jedným z účastníkov bol autor knihy Grigorij Klimov. A pretože túto históriu na Slovensku zatiaľ nikto neskúmal, politický podtext Klimovovej knihy zostane pre slovenskú verejnosť zrejme nezrozumiteľný.

Sám nepatrím ani medzi prívržencov, ani medzi odporcov tvorby Grigorija Klimova, ale to, čo som mal možnosť si prečítať, mi pomohlo pochopiť isté veci, ktoré sa mi zdali neriešiteľné, a prinútilo ma to rozmýšľať.

Červená inkvizícia je kniha o podstate moci, v ktorej autor predkladá svoj celistvý obraz sveta. Tento obraz je veľmi mrzký, nechce sa ani veriť, že je vierohodný, ale ignorovať mnohé veci, ktoré sú v knihe vyslovené, sa tiež nedá. Príliš sa podobajú na pravdu.

Niekoľko rokov som mal možnosť stretávať sa s ľuďmi moci a môžem potvrdiť kľúčovú myšlienku tejto knihy – vládnu nám ľudia, ktorých k moci priviedol osobitý ráz ich povahy. Klimov ho nazýva sadomasochistickým komplexom moci a s týmto označením možno súhlasiť.

Veľakrát som v svojich knihách politikov nazýval mociholikmi – teda ľuďmi posadnutými mocou. Avšak podstata tejto posadnutosti, maniackej túžby po moci a jej atribútoch, ostávala pre mňa záhadou. Pred pár rokmi som sa raz stretol s človekom, ktorý sa dvadsať rokov zaoberá politickými kampaňami a politickou psychológiou. Keď spolu so mnou sledoval Správy na istom televíznom kanále v jednej veľkej krajine v Strednej Európe a uvidel detailný záber na známeho politika tejto krajiny, vyhlásil: „Latentný pederast!“ – teda skrytý, potlačený homosexuál. Povedal to tak jednoducho, ako keď lekár stanoví diagnózu chrípky.

Neskôr som sa v literatúre venovanej Klimovovým knihám dočítal, že základom Harvardského projektu, zameraného na rozloženie Sovietskeho zväzu zvnútra, sa stala vtedy ešte pre každého absolútne nepochopiteľná téza o latentnej homosexualite Vladimíra Iljiča Lenina. Téza, ktorá sa, podľa všetkého, hodí skôr pre čisto akademický výskum psychológa-freudistu, a zrazu – psychologická vojna proti ZSSR, ktorú Západ vyhral bez vojny...

Je to kniha o dobre a zle, i keď Klimovova filozofia sa mnohým bude zdať primitívna. S definíciou toho, čo z hľadiska autorovho dialektického kresťanstva je Boh a čo diabol, nemôžem súhlasiť. Všetko, čo sa týka teologických úvah autora, pôsobí akosi priveľmi zjednodušene. Avšak s tézou,

že kresťanstvo predstavuje reálny spôsob prežitia ľudstva, súhlasím. Ako aj s názorom, že kniha Červená inkvizícia je napísaná z pozície kresťanskej civilizácie a je užitočná pre všetkých, ktorí sa k tejto civilizácii hlásia.

Kniha Grigorija Klimova vyšla v mnohých krajinách – po prvýkrát v Spojených štátoch – a v mnohých jazykoch. Ani jej autor, ani vydavatelia neboli zatiaľ nikde prenasledovaní. Kniha je preložená z originálu ruského vydania z roku 1992. S prihliadnutím na niektoré zvláštnosti mladej a nezrelej slovenskej slobody slova, som však ako vydavateľ skrátil niekoľko kapitol. Rád by som totiž knihy písal a vydával, nie sa súdil.

V tejto súvislosti vopred upozorňujem najbojovnejšie naladených predstaviteľov sexuálnych menšín, ktorým sa môže zdať, že uvedená kniha sa dotýka ich občianskych práv a slobôd.

Vážení predstavitelia neštandardnej sexuálnej orientácie! S pomocou kvalifikovaných právnikov sme urobili právny rozbor obsahu uvedenej knihy a na jeho základe sme dospeli k takémuto záveru: áno, autor knihy Grigorij Klimov naozaj neprechováva veľké sympatie voči homosexuálom a lesbičkám. Tvrdí, že títo ľudia spôsobujú problémy v rodine, v spoločnosti a na vyššej úrovni moci. Toto je názor pána Klimova, občana Spojených štátov, a má naňho rovnaké právo ako aj vy, ktorí tiež nemusíte schvaľovať heterosexuálne vzťahy medzi ľuďmi, považujúc ich za zastaralé a nezodpovedajúce duchu súčasnej epochy. Môžete priamo povedať, že svet lásky medzi mužom a ženou sa skončil, že otvárate nový svet, jasný a radostný, nachádzate nové cesty a tí, čo s vami nesúhlasia, zapríčiňujú problémy. Povedzte to otvorene a úprimne, dokazujte svoju pravdu. Verejne a dôstojne, tak, ako to robia vo Francúzsku alebo v Holandsku.

Žijeme v období, keď priamej a skrytej, podprahovej propagande homosexuálnych vzťahov sa venuje veľká pozornosť v médiách. Na reklamu a legalizáciu homosexuálneho spôsobu života mládeže sa v Európe a Amerike vynakladajú obrovské prostriedky a úsilia – kto a načo ich vynakladá, zatiaľ nie je jasné. Možno sú to tí, ktorí si želajú, aby kresťanská civilizácia bola zničená čo najrýchlejšie a s čo najmenšími stratami. Lebo v dejinách bol rozkvet homosexuality, z nejakých dôvodov, vždy a všade sprevádzaný rozpadom impérií a zánikom civilizácií.

V súčasnosti prebieha celosvetová kampaň za legalizáciu homosexuálnych manželstiev. Len čo k tejto legalizácii dôjde, začnú sa v takýchto rodinách vychovávať čisto homosexuálne deti a paragrafy o pedofilii budú musieť byť z trestného zákonníka stiahnuté – vari možno zakázať „dvom v kostole sobášnym otcom“, aby ľúbili svojho syna? Z trestných paragrafov zakazujúcich pedofiliu tak ostane akurát anekdota: „Čím sa líši pedagóg od pedofila? Tým, že pedofil ľúbi deti ozajstne!“ Takto „ozajstne“ budú ľubiť svoje deti v homosexuálnych rodinách nového typu, v ktorých sa bude vychovávať človek budúcnosti – už nie homo erectus, ani homo sapiens, ale homo sexualis.

Naša éra nás vedie k tomu, že heterosexuáli sa onedlho stanú vzácnym úkazom, možno dokonca nelegálnou sektou, a nemluvňatá sa budú klonovať alebo rozmnožovať v inkubátoroch. Preto hovoriť niečo neodobrujúce na adresu homosexuálov je dnes prakticky to isté, ako sa za sovietskej éry kriticky vyjadrovať na adresu generálnej línie strany. Hrozí to veľkými nepríjemnosťami, až väzením.

Tak či onak, kým v spoločnosti zostávajú občania s tradičnou sexuálnou orientáciou, akokoľvek zaostali by sa zdali homosexuálnym hlásateľom svetlej budúcnosti ľudstva, a kým spoločnosť o sebe tvrdí, že je demokratická, zostáva aj právo občanov vysloviť svoj názor na tému búrlivého rastu homosexuality a veľkého počtu homosexuálov. Alebo si na túto tému prečítať niečo odlišné od generálnej línie nespočetných nadácií tretieho sektora.

Klimovova kniha Červená inkvizícia túto možnosť ponúka.

Sergej Chelemendik, vydavateľ

Živá voda

V auditóriu sedeli v laviciach riadiaci členovia ÚV KSSZ, poslanci Najvyššieho sovietu ZSSR, ministri a diplomati, generáli a admiráli Sovietskeho Zväzu.

Prvú prednášku mal profesor Malinin, doktor sociálnych vied, z vedeckovýskumného inštitútu (NII-13) a súčasne generál 13. oddelenia KGB. Profesor Malinin sa stručne predstavil, povedal o sebe, že je profesorom temných záležitostí a že hoci má sladké priezvisko, jeho práca je veľmi horká. Potom zdvorilo zdôraznil, že v miestnosti nie sú ani zďaleka prítomné všetky riadiace osobnosti sovietskej vlády, ale iba ľudia svojím spôsobom vyvolení. Potom profesor temných záležitostí prešiel k veci:

– Súdruhovia, predovšetkým dovoľte mi oboznámiť vás s príčinami a cieľom našich prednášok. Za hlavnú príčinu môžeme považovať skutočnosť, že teraz žijeme v atómovom storočí. A to pre riadenie štátu znamená obzvlášť veľkú zodpovednosť. Preto je nevyhnutné, aby ste poznali niektoré zvláštne zákony, ktoré riadia osud sveta. Tieto zákony sú však dosť zložité, zamotané a trochu akoby tajné. V podstate je to to isté, čo kedysi bolo nazývané Boh a diabol.

– Vidím, že niektorí z vás sa usmievajú. Dobré, vezmime si konkrétny príklad. Je tu celý rad záhad. Mnohí z vás sa zúčastnili XX. zjazdu KSSZ, na ktorom sa diskutovalo o takzvanom kulte osobnosti Stalina. Myslím si, že v súvislosti s tým mnohých z vás doteraz trápia určité otázky. Napríklad, ako je to možné, že z najväčšieho génia všetkých čias a národov sa Stalin odrazu premenil na najväčšieho zločinca všetkých čias a národov?

– Ako je možné, že z mudrca mudrcov, najmocnejšieho vojenského stratéga, otca národov a vodcu svetového oslobodzovacieho hnutia sa Stalin zrazu premenil na krvilačného despota, duševne chorého paranoika a falzifikátora dejín? A ak sa to dá spraviť tak jednoducho, nie je potom aj degradácia Stalina ďalšou falzifikáciou dejín?

– Otázok sa nazhromaždilo veľa. Napríklad, až dodnes nie je celkom jasné, čo treba robiť s posmrtno rehabilitovanými obeťami stalinizmu. Koho rehabilitovať, a koho nie? A čo s Trockým a trockistami? Nato však treba vedieť, prečo sa to všetko stalo. Prečo počas moskovských procesov 30. rokov postrieliť ako besných psov takmer všetkých vodcov Októbrovej revolúcie? Prečo zaslúžilých politických väzňov, liberálov a humanistov opäť vyhnali na Sibír? Prečo počas Veľkej čistky zlikvidovali takmer celú špičku Červenej armády? Čo sú to za nezmysly?

– Aby sme mohli napraviť chyby minulosti, degradovali sme Stalina, pustili na slobodu väčšiu časť koncentračných táborov, dali ľuďom viac slobody. A aké sú výsledky? Čoskoro sa objavili noví buriči: takzvaní disidenti, nesúhlasiaci, ináč zmýšľajúci, ktorých opäť je nutné strkať za mreže alebo do špeciálnych psychiatrických kliník, blázincov. Mimochodom, medzi nami vám poviem, že blázince, to je náš špeciálny projekt Golem.

– Pritom však ihneď udrie do očí jedna zvláštna vec: takmer všetci títo noví revolucionári, ktorých dávame do blázincov, sú príbuzní starých revolucionárov, ktorých Stalin likvidoval ako nepriateľov ľudu. Akoby to boli akísi nekoneční buriči, permanentní revolucionári.

– A teraz si spomeňte na starú zvláštnosť stalinovských čistiek, keď zatýkali celé rodiny, keď ženy pykali za mužov, deti za rodičov atď. Vtedy sa vám to zdalo nesmierne nespravodlivé. Teraz sa však niektorí z vás zamýšľajú: a čo keď mal Stalin svojím spôsobom pravdu? Možno, že starý revolucionár Stalin vedel nejaké tajomstvá, ktoré vy nepoznáte?

– Paralelne s disidenciou a blázcami teraz bola otvorená židovská emigrácia zo ZSSR. Ale čo to má všetko znamenať? Medzi nami vám poviem, že židovská emigrácia, to je náš špeciálny projekt Ahasfer alebo Večný Žid.

– Zdá sa, že ide o akúsi biblickú zákonitosť. A ak to chceme všetko pochopiť, treba poznať teóriu antikrista, ktorú vám budeme prednášať neskôr. Na svete je veľa záhad. Pokúsime sa ich objasniť.

– Súdruhovia, dáme vám biblické kľúče poznania dobra a zla, múdrosti a šialenstva, života a smrti, kľúče šťastia a nešťastia. Ale majte na pamäti, že tieto kľúče sú otrávené a treba s nimi zaobchádzať opatrne. Pod ich vplyvom sme už mali niekoľko vražd a samovražd. Takže, ak niekto z vás po tom, čo si tu vypočuje, bude chcieť zabiť svoju svokru, najprv nech sa poradí s nami.

– Okrem toho, všetko, čo sa tu bude hovoriť, je veľmi prísne tajné. Je to štátne tajomstvo. Preto vás žiadame poznámky nevynášať z budovy a nechávať ich v študovniach, kde bude každý z vás mať svoje miesto. Predmet, ktorý vám budeme prednášať, sa nazýva Krátky kurz vyššej sociológie.

– Prečo náš kurz nazývame vyššou sociológiou? Pretože vám vysvetlíme niektoré zákony sociológie, ktoré rovnako platia o Karolovi Marxovi a Leninovi, Stalinovi a Hitlerovi, Petrovi Veľkom a Ivanovi Hroznom, Robespierrovi a Napoleonovi, Friedri chovovi Veľkom a Georgovi Washingtonovi, Iuliusovi Caesarovi a Alexandrovi Macedónskom, Nerovi a Caligulovi.

– Zaiste je vám, súdruhovia, známa tá sporná otázka: či dejiny robia veľkých ľudí, alebo veľkí ľudia robia dejiny? Ľudia, ktorých som pred chvíľou vymenoval, nepochybne hrali v dejinách veľkú úlohu. Mnohí z týchto veľkých ľudí sa stali veľkými predovšetkým preto, že, podobne ako Caesar, Napoleon a Hitler, začínali veľké vojny. Iní, podobne ako Robespierre, Washington a Lenin, začínali veľké revolúcie. Z nášho kurzu sa dozviete o vnútornom mechanizme takmer všetkých vojen a revolúcií.

– Zároveň sa dozviete, prečo vaša susedka ustavične bojuje s manželom alebo prečo v niektorých rodinách prebieha neprestajná revolúcia.

– Ja osobne si myslím, že túto vyššiu sociológiu by bolo dobré zaviesť ako povinný predmet v starších triedach stredných škôl. Učebnicu tohto predmetu však nenájdete nikde na svete. A ak by ju niekto aj napísal, takého človeka by za čias Stalina zastrelili, za Hitlera obesili, za Napoleona by skončil pod gilotínou a v demokratických krajinách by ho mohli vyhlásiť za blázna. Na

jednej strane, je to jednoduché ako dva krát dva. Na druhej strane, priznám sa, ani ja vám... nedokážem povedať o vyššej sociológii všetko.

Členovia Ústredného výboru strany, ministri a generáli sa zaujato zamrveli vo svojich laviciach.

– Najprv však budete musieť chvíľu vydržať, – pokračoval profesor. – Aby ste to všetko pochopili, vrátane kultu osobnosti Stalina, budeme musieť začať dejinami vzniku náboženských kultov ako takých, to jest dobou kamennou.

– V dobe kamennej ľudia ešte nepoznali oheň, žili v jaskyniach, obliekali sa do zvieracích kožušín, chodili spať so slnkom aj vstávali so slnkom. Od slnka závisel úspech ich lovu, aj rast korienkov, ktorými sa živili. Od slnka záviseli ročné obdobia, teplo a zima, potrava alebo hlad a nakoniec aj život a smrť. Takto, praktickou cestou, ľudia v dobe kamennej pochopili, že slnko je to najdôležitejšie v ich živote, a začali ho uctievať ako božstvo. Takto sa zrodilo prvé náboženstvo v dejinách ľudstva – kult uctievania slnka. Na tomto najjednoduchšom príklade vidíte, čo je vo svojej podstate náboženstvo a boh. **Je to uctievanie tých síl prírody, ktoré človek považuje za najdôležitejšie v priebehu danej historickej etapy.**

– Potom nastali časy, keď sa praľudia naučili zaobchádzať s ohňom. Prvý oheň zrejme prišiel z neba v podobe blesku. Začal sa lesný požiar. Ľudia zdvihli tlejúce uhličky, odniesli ich do jaskyne, zapálili oheň. Oheň ich začal zohrievať, slúžil im ako obrana pred divokou zverou. Neskôr začali na ohni variť jedlo. Ešte však nevedeli získavať oheň s pomocou trenia. Preto museli udržiavať večný oheň a zostavovať pre tento účel špeciálne hliadky, ktoré dávali na oheň pozor vo dne v noci. Postupne oheň začal byť pre ich život rovnako dôležitý prírodný jav ako predtým slnko. Takto vznikol kult uctievania ohňa a hliadkujúci, ktorí strážili oheň, sa premenili na šamanov – strážcov ohňa.

– Teraz sa pozrime na vyspelejšie kulty, – povedal profesor a kývol svojmu asistentovi.

Čierne záclony nečujne zakryli okná. Za profesorovým chrbtom sa objavilo biele plátno a vzadu sa rozsvietila filmová premietačka. Celý prvý deň profesor s pomocou filmového plátna rozprával o náboženských kultoch starovekého Egypta, Mezopotámie, Asýrie a Babylónie. Na druhý deň prišli na rad Perzia, India, Staroveké Grécko a antický Rím. Potom nasledovalo zhrnutie:

– Ak zanalyzujeme celkovú tendenciu rozvoja starovekých náboženských kultov, uvidíme tu rôzne formy panteizmu a polyteizmu, to jest rozličné formy uctievania rozličných prírodných živlov a obzvlášť síl, pre človeka ešte neznámych, a preto tajomných.

– A teraz obraciam vašu pozornosť na jeden charakteristický detail. V niektorých starovekých civilizáciách, obzvlášť krátko pred zánikom týchto civilizácií, sa religiózne myslenie začínalo sústreďovať na problém pohlavia. Objavovali sa takzvané falické kulty, kde predmetom uctievania boli kamenné podobizne mužského pohlavného orgánu – fallosu. Vznikali slávnosti plodnosti nielen polí, ale aj ľudí, špeciálne chrámy, zvláštne obrady, zvláštni

šamani a šamanky, ktorí uctievali rozličné problémy pohlavia. Niekedy, z nášho pohľadu, chorobné problémy. Nie je to prekvapivé, ak berieme do úvahy, že na zániku týchto civilizácií sa podieľali nielen vonkajšie udalosti, ale aj vnútorná biológia: okrem iného, tieto národy do určitej miery jednoducho biologicky degenerovali a vymierali. Preto sa ľudia začali zamýšľať nad týmto novým a pre nich tajomným zákonom prírody. V dôsledku čoho sa aj objavovali falické kulty.

– Stopy tohto procesu nájdete v dejinách všetkých čias a národov. Napríklad, v Indii existuje takáto náboženská legenda. Raz sa na svete objavil zlý démon, ktorý chcel zničiť všetko živé tak, aby zabránil rodeniu sa nových bytostí. Démon vsugeroval mužom a ženám, samčom a samiciam zvierat ľahostajnosť, ba dokonca odpor jeden k druhému. Koleso rodenia sa, koleso života sa zastavilo. Na jar si vtáky prestali viť hniezda, tigrica nemala žiadne tigríčatá, vo svete ľudí už nebolo počuť detský smiech. Vtedy všetky ženy a samice zvierat prišli k bohyni Kali, ochrankyni zákonov prírody, a začali prosiť: „Vráť nám deti! Vráť svetu mladosť!“ Bohyňa Kali si vypočula ich modlitby, zničila zlého démona a koleso života sa opäť začalo točiť.

– Pravdaže, hovoriť o degenerácii a vymieraní celých plemien a národov môžeme iba relatívne, pretože keď dané plemeno začínalo vymierať a slablo, okamžite ho zaplavovala vlna susedných národov, mladších a silnejších, a koleso dejín sa pokračovalo točiť, ale už v novej podobe.

– Takto zhnulo zvnútra a rozpadlo sa Staroveké Grécko. Na akomkoľvek starogréckom exponáte uvidíte slávny grécky profil s absolútne rovným nosom. A súčasní Gréci sa už viac podobajú na svojich susedov z Malej Ázie než na antických predkov. Takto pod nátlakom barbarov padlo aj Rímske impérium. Taký je zákon biologickej rovnováhy prírody.

Po prednáškach si študenti navzájom vymieňali dojmy. Generál atómového letectva Borodin nespokojne frflal:

– Sľuboval vysvetliť kult osobnosti Stalina. A dostali sme sa až, prepáčte za výraz, k fallosu.

Ani také slovo som nepoznal.

* * *

Po rozboře pohanských kultov nasledovala prednáška o dejinách kresťanstva. Tieto prednášky prednášal profesor Topygin, vysoký muž v uniforme generála štátnej bezpečnosti a s obrovskou hustou bradou. Ako študijnú pomôcku dostali poslucháči knihu Dejiny Biblie.

– Je to Biblia prerozprávaná moderným jazykom, – vysvetlil profesor. – Všimnite si, že je to doslovný preklad z angličtiny. Po všetkých falzifikáciách dejín v neďalekej minulosti máte plné právo neveriť ničomu a nikomu. Vráťane nás. Z toho dôvodu sa budeme v našom programe opierať zásadne o neutrálne, to jest zahraničné zdroje.

– Už viete, že v procese historického vývinu vymierajúce civilizácie striedajú barbari. Marxistická teória hlása, že kapitalizmus strieda

komunizmus. Takže, ak veríme Karolovi Marxovi, potom z historického hľadiska sme my, súdruhovia, takí istí barbari. Mimochodom, po latinsky slovo barbar znamená bradatý, – generál Toptygin sa usmial a pohladkal svoju bujnú bradu. – Takže, súdruhovia barbari, nebudeme dvíhať hore nos a nebudeme tvrdiť, že sme múdrejší než dve tisícročia kresťanskej civilizácie. Až doteraz sa Biblia na celom svete považuje za knihu kníh. Pozrime sa, čo je tam napísané.

– Existuje veľa rozličných výkladov Biblie. Protestantských siekt je viac než dní v roku – a rovnako veľa je aj rozličných výkladov Biblie. Až po slobodomurárov, ktorí zamieňajú Boha diablom, hoci prisahajú na Bibliu. My sa pokúsime rozobrať Bibliu s pomocou dialektického materializmu.

– Biblia pozostáva z dvoch častí, z ktorých Starý zákon predstavuje akoby historické pozadie alebo predpoklad pre Nový zákon alebo Evanjelium, čo v preklade znamená Dobrá správa. Pozrime sa, v čom spočíva táto Dobrá správa, berúc do úvahy to, že je to kniha výlučne symbolická, kde mnohé veci treba chápať nie doslovne, ale v prenesenom význame.

– Evanjelium – to je dobrá správa o spasení ľudstva alebo konkrétneho človeka. Preto Ježiša nazývajú aj Spasiteľom. Okamžite sa však natíska logická otázka: spasenie pred kým alebo pred čím?

– Obraciam vašu pozornosť na to, že v Starom Zákone sa diabol nikdy nespomína. Nie je tam. Dokonca aj toho hada, ktorý pokúšal Evu v raji a ktorého bohoslovci považujú za diabla, v Starom zákone nenazývajú diablom, ale hadom. Po prvýkrát sa diabol ako taký objavuje až v Novom zákone: pokúša Krista v púšti, Kristus vyháňa légii démonov z človeka posadnutého diablom atď. Pravdaže, aj v predkresťanských kultoch figurovali zlí duchovia a démoni, od ktorých pochádza aj rodokmeň nášho diabla. Ale pojem diabla ako priameho protivníka Boha – to je charakteristická zvláštnosť Evanjelia a kresťanského náboženstva. Neskôr, v období bojovného kresťanstva, to jest v stredoveku, zápas s diablom prebieha v podobe prenasledovania bosoriek a bosorákov.

– Takže, ak je diabol priamy protivník a antitéza Boha, logicky z toho vyplýva, že v Evanjeliu sa hovorí o spasení človeka práve pred týmto diablom. Nasledujúca otázka znie – kto je teda tento diabol?

– V bohosloveckej literatúre sa môžete stretnúť s nasledovnou charakteristikou diabla. Je to nepriateľ ľudského rodu, vrah ľudí, anjel smrti, priateľ smrti a zlodej života. Okrem toho, diabol – to je ničiteľ, ohovárač, klamár a Otec lži, krivý obraz Pána Boha, narušiteľ spravodlivosti, zdroj zla, koreň všetkých nerestí. A ak sa vám máli, dočítate sa ešte, že diabol je aj pokušiteľ ľudí, začiatok všetkých sporov a svárov, nosič nešťastí a utrpenia, zradca národov. Ako vidíte, diabol – to je osoba dosť rôznorodá a má množstvo práce. Čo to ale všetko znamená?

– Diabol sa považuje za protiklad Pána Boha – robí všetko po tme, odzadu a naopak. Preto, aby sme ho mohli polapiť, tiež budeme konať v súlade s jeho vzorcom – budeme robiť všetko naopak. Najprv vám poviem, čo je to diabol, a

potom ho budeme rozoberať na kúsky a porovnávať s prapôvodnými zdrojmi, aby sme zistili, či je to naozaj tak.

Generál-profesor spravil pauzu a prešiel pohľadom po auditóriu.

– Takže, súdruhovia, prezradím vám tajomstvo: **z hľadiska dialektického materializmu diabol nie je nič iné, ako zložitý súbor degeneračných procesov, ktoré sa prevažne skladajú z troch častí: pohlavných zvráteností, psychických chorôb a niektorých fyzických deformácií organizmu.**

S niektorými zložkami tohto procesu sme sa už stretávali v neskorých falických kultoch na konci niektorých starovekých civilizácií. Je celkom možné, že na základe praktických pozorovaní rozpadu týchto predchádzajúcich civilizácií sa v kresťanskom náboženstve vykryštalizoval vzťah k tomuto procesu degenerácie ako k diablove.

– Takto z hľadiska dialektického materializmu všetci čerti, besy, démoni, nečisté sily a zlí duchovia sa stávajú objektívnou realitou. Nie je to nič iné, ako rozličné druhy psychických alebo duševných chorôb. Duša – to je duch. Duševná choroba – to je zlý duch, nečistá sila.

– Pomocou tej istej metódy marxistickej didaktiky nie je ťažké sa dovŕtiť, že všetci títo takzvaní bosoráci, čerti, čarodejníci a vlkolaci – to všetko nie je nič iné, ako ľudia posadnutí nejakými zlými duchmi, to jest psychickými a duševnými chorobami.

V auditóriu mierne zašumelo. Profesor Toptygin si poškrabal bradu:

– Súdruhovia členovia sovietskej vlády, vidím vo vašich očiach isté rozpaky. Asi si v duchu hovoríte: na kiego čerta sú nám dnes, v storočí socialistického racionalizmu, potrební tvoji bosoráci a čarodejníci? Poviem vám, súdruhovia, načo a prečo. Po XXII. zjazde KSSZ už sami viete, že vám dobre známy Jozef Vissarionovič bol duševne chorý paranoik. Po grécky „paranoja“ znamená „šialenstvo“. V súčasnosti sa týmto slovom označuje chronická duševná choroba, pre ktorú sú príznačné utkvelé šialené myšlienky – mánia veľkosti, mánia prenasledovania atď. Z mánie veľkosti sa zrodil kult osobnosti Stalina, a z mánie prenasledovania nekonečné čistky, popravy a koncentračné tábory. Ide však o to, že paranoja, okrem iného, predstavuje jednu z najnebezpečnejších zložiek procesu degenerácie. Z toho vyplýva, že súdruh Stalin bol poslom diabla. Je to veľmi názorný príklad toho typu ľudí, ktorých za starých dobrých čias nazývali bosorákmi a čarodejníkmi – v tom najhoršom zmysle tohto slova.

– Proces degenerácie, to je masová záležitosť, pokračoval generál Toptygin. – Preto sa v Biblii o diablove píše: moje meno je légia. Ide o veľmi zamotanú záležitosť. Preto bohoslovci hovoria, že diabol je nesmierne prefikáný a dokáže všetko riadne zamotať. V tejto légii degenerovaných nájdete aj hriešnych, aj spravodlivých, aj ozajstných svätých. Taktiež sa tam potulujú aj hriešni svätí, aj svätí hriešnici. Nájdete tam aj dobré zlo, aj zlé dobro.

– Žiaľ, ak sa lepšie prizriete tejto légii, spravodlivých, svätých je tam zvyčajne menšina, a hriešnikov väčšina. Práve oni sú to sociálne zlo, ktoré kedysi nazývali nečistou silou. Sú to ľudia s nečistým svedomím, medzi ktorými občas je možné stretnúť naozajstných bosorákov a čarodejníkov. A v súlade so štatistikou práve oni sú zodpovední za väčšinu zločinov, ktoré sa udejú na svete – aj kriminálnych, aj politických.

– Aby ste sa príliš nečudovali, uvediem konkrétny príklad. Na Medzinárodnom kongrese ohľadne otázok eugeniky, to jest vedy o zlepšení ľudskej rasy, ktorý sa uskutočnil v New Yorku v roku 1932, jeden z odborníkov otvorene vyhlásil nasledovné: „Nie sú žiadne pochybnosti, že ak by sa v USA zákon o sterilizácii používal vo väčšej miere, v dôsledku toho menej ako o sto rokov by sme ZLIKVIDOVALI MINIMÁLNE 90% ZLOČINOV, ŠIALENSTVA, IDIOTIZMU, POHLAVNÝCH ZVRÁTENOSTÍ, NEHOVORIAC O MNOHÝCH INÝCH FORMÁCH DEFEKT-NOSTI A DEGENERÁCIE. TAKTO BY V PRIEBEHU STOROČIA NAŠE BLÁZINCE, VÄZENIA A PSYCHIATRICKÉ KLINIKY BOLI TAKMER ÚPLNE ZBAVENÉ SVOJICH OBETÍ ĽUDSKÉHO NEŠŤASTIA A UTRPENIA“.

– Toto píše profesor Dann a profesor Dobžansky z Kolumbijskej univerzity v New Yorku, vo svojej knihe Dedičnosť, rasa a spoločnosť (str. 86), ktorá bola vydaná v New Yorku v roku 1957. Aj tu vidíte tie isté zložky degeneračného procesu: fyzická degenerácia, pohlavné zvrátenosti a duševné choroby. A to všetko má na svedomí 90% všetkých zločinov. Tento vzorec si dobre zapamätajte.

– Pred revolúciou sa na všetkých školách vyučoval Zákon Boží. My vám dáme náš nový sovietsky Zákon Boží – vyššiu sociológiu. A keďže analyzujeme všetko z hľadiska marxistického dialektického materializmu, v dôsledku toho dostaneme čosi ako dialektické kresťanstvo. Aby sme mohli oživiť kresťanstvo, treba pochopiť jeho podstatu.

– Jedným zo základných zákonov vyššej sociológie je 1. zákon profesora Kalmykova, s ktorým sa zoznámite neskôr. **1. zákon Kalmykova znie: „90% všetkých zločinov, ako kriminálnych, tak aj politických, 90% všetkého zla a ľudského nešťastia, počínajúc od najjednoduchšieho rozvodu muža so ženou a končiac svetovými vojnami a revolúciami, sú dôsledkom dedičnej degenerácie, ktorá sa skladá z psychických chorôb a pohlavných zvráteností“.** Preto tieto veci už dlhé stáročia ľudia nazývajú diablom.

– Bohoslovci tvrdia, že diabol, to je antitéza Pána Boha. Neskôr, po tom, ako sa lepšie oboznámite s diablom, postupujúc od antitézy k téze, sami pochopíte, čo je to Boh.

– Veda o Bohu a diablovej je však záležitosť nesmierne protirečivá. Napríklad, na Medzinárodnom kongrese venovanom otázkam eugeniky, o ktorom som vám už hovoril, za účelom zápasu s diablom degenerácie navrhovali ako riešenie hromadnú kastráciu a sterilizáciu defektných ľudí.

– Realizovať podobný program však mohol iba taký šialenec ako Hitler. A súčasne sa tento zákon predovšetkým týkal práve jeho. Diabol degenerácie – to

je jav paradoxný, postavený principiálne na extrémoch a protirečeniach. Neskôr, keď budeme rozoberať tohto diabla na malé kúsky, sami pochopíte, že nie nadarmo tento jav ľudia pomenovali diablom.

Knieža tmy

V priebehu nasledujúcich dní profesor Toptygin stručne zhrnul dejiny kresťanstva. Rozprával o tom, ako prenasledovali prvých kresťanov v časoch, keď predstavovali náboženskú menšinu. Ako títo kresťania, šíriac kresťanstvo iba prostredníctvom kázni, sa o nejaký čas premenili na väčšinu. A, nakoniec, ako v stredoveku sami začali prenasledovať náboženské menšiny, to jest stúpcov zbytkov pohanských kultov, a nazývať ich kacírmi, bosorkami a bosorákmi.

– A teraz sa pozrime bližšie na prvotné pôvodné pramene, – povedal profesor. – Držím v rukách Dejiny čarodejníctva a démonológie od Montague Summersa (The history of Witchcraft and Demonology, N.Y., 1956). Je to jeden z najserióznejších prameňov v tejto oblasti a z neho vám prečítam niekoľko opisov takzvaných šábessov bosoriek a bosorákov:

„Vedec Bartolomeo de Spina vo svojom traktáte Tractatus de Strigibus et Lamiis, vydanom v Benátkach v roku 1533, opisuje, ako jeden roľník žijúci v dedine Malaguzzi jedného rána vstal veľmi skoro, pretože išiel do susednej dediny, a okolo tretej hodiny v noci, ešte pre svitaním, sa ocitol na poľane pri lese. Tam uvidel skupinu ľudí, ktorí tancovali za svetla faklí a ďalší sedeli na tráve, jedli a pili víno ako na pikniku. Potom svedok uvidel, že mnohí z nich sa správali škandalózne – verejne vykonávali pohlavný akt tými najnehanebnými spôsobmi. Vtedy roľník pochopil, že vidí pred sebou šábess bosoriek a bosorákov, vystrašene sa prekrižoval a, odriekajúc modlitbu, náhlivo sa vzdialil z toho prekliateho miesta. Pritom medzi účastníkmi tohto šábessu spoznal niektorých vychýrených naničhodníkov žijúcich neďaleko, ktorých už všetci podozrievali z bosoráctva" (str. 119).

– Všetko to nesmierne pripomína žúry súčasných amerických hippies. Alebo pitky našich takzvaných disidentov, nesúhlasiacich a inak mysliacich, ktorých dávame do blázcov, t. j. do špeciálnych psychiatrických kliník. Nasleduje ďalší príklad z pôvodného prameňa:

„Hysterická psychopatika Maria de Sains, svedkyňa na procese zo 17. až 19. mája roku 1614, svedčila, že každý deň mávali šábessy, počas ktorých praktizovali tie najodpornejšie pohlavné zvrhlosti, akých je len človek schopný. Táto žena bola zjavne sexuálne nenormálna, trpela mániou bohorúhačstva a mániou nadávania" (str. 116).

– Podobá sa to na súdny proces našej poetkydisidentky Natálie Gorbanevskej, úplnej hysterky, ktorá nemôže otvoriť ústa bez toho, aby nenadávala, a ktorú sme vyhnaní do zahraničia. Podobný je aj prípad nášho slávneho spisovateľa-disidenta Andreja Siňavského, píšuceho pod pseudonymom Abraham Terc, ktorého sme tiež vyhodili do zahraničia.

Západní diabloví advokáti ho dlhé roky vychvalovali ako bojovníka za „slobodu a ľudské práva“. A keď sa ocitol na Západe, začal písať také veci o Gogoľovi a Puškinovi, že všetci uvideli, že je to jednoducho šialenec, idiot, vyvrhel'. Teraz uvádzam tretí príklad z pôvodného prameňa:

„Títo odporní zvrhlíci uskutočňovali hriechne a špinavé pohlavné akty, súložiac so samotným diablom, ktorý sa im zjavoval v podobe človeka a bol využívaný mužmi počas pohlavného aktu pasívne, a ženami aktívne“(str. 129).

– Podobné veci nájdete v protokoloch takmer každého procesu čarodejníc a bosoriek, – pokračoval generál-profesor novej sovietskej inkvizície.

– Ako sa dajú vysvetliť tieto šábesy z pohľadu dialektického materializmu? Veľmi jednoducho. Predkresťanské pohanské kultúry, obzvlášť v období rozpadu Starovekého Grécka a Ríma, boli veľmi liberálne v otázkach pohlavného života. Mimochodom, podobne vyzerá situácia aj v súčasnom západnom svete. Ak si prečítate opisy orgií a pohanských slávností na počesť bohov Bakcha a Saturna, patrónov vína, veselíc a plodnosti, presvedčíte sa, že to boli divoké orgie, na ktorých sa niekedy celé týždne otvorene praktizoval sex všetkých druhov: nielen mužov so ženami, ale aj mužov s mužmi a žien so ženami, t. j. styky homosexuálne a lesbické. Taktiež vykonávali aj súlož so zvieratami a deťmi, teda sodomiu a zneužívanie maloletých. Vtedy to bola iba zábava. V súčasnom svete sa to považuje za pohlavné zvrátenosti. Stredoveká cirkev sa na tieto veci pozerala ako na hriech. Preto odrodilci, ktorí mali sklon k týmto zvrátenostiam, usporadúvali svoje orgie tajne. A inkvizícia ich nazývala šábesmi bosoriek a čarodejníc. A to je celá dialektika.

Profesor zabuchol Dejiny čarodejníctva:

– Možno, že si, súdruhovia, pomyslite: „Ako sa všetky tieto bosoráctva a zvrátenosti týkajú nás, maršalov s diplomatov ZSSR?“

– Po prvé, – povedal profesor, – ruka v ruke s pohlavnými zvrátenosťami kráčajú aj psychické choroby. Po druhé, vďaka pohlavným zvrátenostiam títo zvrhlíci majú vždy sklon vytvárať svoje tajné spolky. Po tretie, niektoré kombinácie psychických chorôb vytvárajú špeciálne typy ľudí, na ktorých navonok vôbec nič nespoznáte. Jeden z takýchto typov predstavujú nihilisti a anarchisti, veční buriči, profesionálni revolucionári.

– Preto keď historici začínajú späťne hodnotiť rôzne revolúcie a psychológovia analyzovať vodcov týchto revolúcií, dostávajú paradoxné výsledky: takmer všetci títo zapálení revolucionári, milovníci slobody a humanisti sú v skutočnosti psychickí chorí odrodilci. A všetky revolučné strany, prinajmenšom ich špičky, to sú samé zhromaždenia bosoriek a bosorákov.

– Pritom hýbe týmito hnutiami vôbec nie láska k slobode a humanizmus, o ktorých tak hystericky kričia, ale celkom iné motívy. Napríklad skrytá paranoja, ktorá sa niekedy prejavuje v podobe zamaskovaného veľikášstva, t. j. chorobnej túžby po sláve. Odtiaľ nie je ďaleko k masochizmu, ktorý vo svojich niektorých prejavoch je zdrojom zdanlivého humanizmu. Alebo sadizmus, ktorý je zdrojom posadnutosti mocou, krvou a ničéním. Odtiaľ nie je ďaleko

ani k sadomasochizmu. Všetkých týchto odrodilcov revolúcie nesmierne priťahujú.

Profesor opäť otvoril Dejiny čarodejníctva:

– Preto učený bohoslovca Montague Summers vo svojom predslove k prvému vydaniu tejto knihy v Londýne v roku 1926, komentujúc slávnú Pápežskú Bulu z roku 1484, píše: „Bosorky a bosoráci, to je sociálna nákaza... Ich zhubná činnosť privádza k vojnám medzi národmi, k anarchii a červenej revolúcii, pretože bosoráctvo vždy bolo a bude politickým faktorom... V dôsledku toho bosorky a bosoráci predstavujú neprestajné nebezpečenstvo pre každú usporiadanú spoločnosť.“

– Teraz sa približujeme k tajomstvu Stalinovej Veľkej čistky v 30. rokoch. Po revolúcii celé to spoločenstvo revolucionárov-psychopátov rozpútalo medzi sebou krvavé zápasy. Tak to bolo od čias Veľkej francúzskej revolúcie, keď girondisti a jakobíni začali likvidovať jedni druhých, kým ich všetkých nevykynožil Napoleon. Hitler sa dostal k moci s pomocou vzbúrencov, a potom vodcov týchto vzbúrencov do jedného vyvraždil. Revolucionári po revolúcii sú ako jedovaté pavúky vo fľaši. Budú si navzájom prehrýzať krky dovtedy, kým nezostane iba jeden veľký pavúk – Napoleon, Hitler alebo Stalin.

– Teraz, súdruhovia, už chápete, prečo Stalin neľútostne likvidoval všetkých starých bolševikov, celú Leninovu gardu, od ktorej Lenin vyžadoval, aby to bola „strana profesionálnych revolucionárov“? Chápete teraz, prečo Lenin postrieľal ako besných psov takmer všetkých vodcov strany a vlády, ktorí sa dostali k moci v dôsledku revolúcie, prečo zaslúžilých politických väzňov opäť vyhnali na Sibír? Chápete, prečo Stalin zlikvidoval takmer všetkých generálov Červenej armády, ktorí prišli k moci počas občianskej vojny?

– Všetky tieto produkty revolúcie si navzájom hryzú krky, organizujú sprisahania, opozície, bonapartizmus dovtedy, kým ich niekto nezničí. Paranoik Stalin, okrem mánie veľkosti, trpel aj mániou prenasledovania (stihomam), ale práve preto sa mu podarilo vyjsť z tohto chaosu ako víťazovi. V jednotlivých konkrétnych prípadoch sa možno aj mýlil, ale Veľká čistka – to bola historická zákonitosť. Taký je zákon všetkých revolúcií.

– Preto Dostojevskij, ktorého mnohí považujú za proroka a ktorý v mladosti sám bol účastníkom krúžku revolucionárov-petraševcov, vo svojom románe Besy píše o revolúcii nasledovne:

„Všetky tieto besy, to sú všetky rany, všetky nádory, všetko nečisté, čo sa nazhromaždilo v našom veľkom, milovanom a chorom Rusku... A úplne šílení a zúriaci sa vrhneme zo skaly do mora a všetci sa utopíme, a tak nám treba... Ale chorý vyzdravie a sadne si k nohám Ježišovým... a všetci budú pozerieť prekvapenými očami...“

V auditóriu zavládlo ticho. Vyvolení členovia strany a vlády ZSSR, generáli a admiráli, ministri a diplomati sedeli a snažili sa nepozerať jeden na druhého.

– Všetko toto potrebujete vedieť nielen pre uspokojenie zvedavosti, – povedal generál-profesor 13. oddelenia KGB. – Takí ľudia, ako Lenin, Stalin

alebo Hitler, boli, sú a budú. A vy, súdruhovia, ak chcete robiť politiku, ak chcete žiť v mieri, a nie podlá vôle psychicky chorých maniakov, musíte vedieť, s kým máte do činenia. Ja som vám poskytol iba stručný historický prehľad. Podrobnejšie sa s vami na túto tému bude rozprávať môj kolega, profesor psychiatrie Ivan Vasilievič Bykov.

* * *

Profesor Bykov sa objavil na katedre v uniforme generála-plukovníka KGB. O jeho príslušnosti k medicíne nasvedčovali iba náplecníky so symbolmi zdravotníctva. Na hrudi tohto generála-profesora bojujúceho s nečistými silami, sa však skvelo viac vyznamenaní, než majú generáli bojujúci s obyčajnými smrteľníkmi. Okrem stúh jednotlivých rádov sa blýskala aj hviezdíčka Hrdinu socialistickej práce.

Člen ÚV KSSZ Poddubnyj sa naklonil k poslancovi Najvyššieho soviету ZSSR Novikovovi:

– Vieš, za čo sa stal Hrdinom socialistickej práce? Povráva sa, že... ehm... pomohol Stalinovovi zomrieť.

– Súdruhovia, – začal profesor. – Kvôli jednoduchosti si predstavte proces historického vývoja ako nekonečne bežiaci pás, ktorý sa objavuje na jednom konci horizontu a mizne na druhom. Na konci tohto procesu sa však objavujú určité zvláštnosti. Napríklad, klasické Grécko bolo o veľa storočí múdrejšie než tí, ktorí ho vystriedali. Civilizácia a kultúra antického Ríma bola na o veľa vyššej úrovni než kultúra tých barbarov, ktorí ho zničili. A podobný bol príbeh cárskeho Ruska pred revolúciou. Vo vnútri všetkých týchto skvelých civilizácií, ktorých slávny anglický historik Arnold Toynby narátal 21, pôsobili akési tajomné samodeštruktívne sily, v dôsledku čoho nakoniec víťazili vždy nie silní, ale slabí. Slabí duchom, ako to bolo v prípade Grécka, alebo slabí v oblasti materiálnej kultúry, ako v prípade Ríma a barbarov.

– Alebo si vezmime Ruské impérium. Veď v deň Októbrovej revolúcie z vojenského hľadiska stačil jeden batalión verných vojakov („za Vieru, za Cára a za Vlast’!“), aby po Leninovi a boľševikoch nezostal ani masťný flák. Ale ani hysterik Kerenskij, ani celé cárske Rusko v ten deň takýto batalión nemalo. Náhoda? Nie, zložitý reťazec historických zákonitostí.

– Už viete z fyziky, že príroda sa snaží o rovnováhu. Podobný zákon rovnováhy platí aj vo vzťahu k človeku. Zákon, ktorý sa snažia rozdeliť duchovné a materiálne výdobytky medzi ľuďmi keď nie rovným dielom, tak aspoň po poradí. Je to neúprosný zákon biologického bežiaceho pásu, ktorý sa do rovnakej miery týka akejkolvek formácie ľudskej spoločnosti: rodiny, komunity, spoločenskej triedy, národa, štátu, ľudstva ako celku – aj každého človeka konkrétne.

– Pochopiť tento zákon nie je ľahké. Nad touto, dalo by sa povedať, úlohou si lámali hlavy najlepšie mozgy ľudstva a vždy sa ocitli vo filozofickej slepej uličke. Stadiaľ pochádza aj otázka Leva Tolstého, ktorý hľadal Boha: „Aký je zmysel života?“, aj labyrint filozofických myšlienok existencialistu

Jeana-Paula Sartra – už názov jeho knihy hovorí sám za seba: Bytie a ničota. Ak chceme pochopiť ich hmlisté filozofovanie, je potrebné položiť otázku takto: „Načo žiť a zdokonaľovať sa, ak nakoniec sa aj tak dostaneš na bežiaci pás degenerácie, pomalej smrti, ktorá je oveľa horšia než obyčajná smrť?“

– Ak poznáte tento zákon degenerácie, pochopíte aj niektoré zložité miesta v Evanjeliách. Ak si prečítate kázeň Kristovu na hore Olivovej, nájdete tam nasledovné slová:

„Blahoslavení sú chudobní duchom, pretože ich je kráľovstvo nebeské!“

– Majte však na pamäti, že Evanjelium, to je kniha výlučne symbolická, akoby zašifrovaná. Čo je to kráľovstvo nebeské? To je jednoducho budúcnosť. Ďalej čítame:

„Blahoslavení sú plačúci, lebo nájdú útechu“.

„Blahoslavení sú krotkí, lebo oni dedičmi zeme budú“.

– Čo to znamená? To isté: budúcnosť je vaša! Na druhej strane však v Evanjeliu sú aj takéto riadky:

„Naopak, beda vám, bohatí! Lebo vy ste už dostali svoju útechu“.

„Beda vám, presýtení dnes! Lebo budete hladovať. A beda vám, tí, čo sa teraz smejete! Lebo budete plakať“.

– Všimnite si, že Ježišova kázeň na hore Olivovej predstavuje jeden z najdôležitejších momentov v učení Krista. A všimnite si, že uvedené slová sú písané na úplnom začiatku kázne. Odtiaľ treba začínať, ak chceme pochopiť všetko, čo sa deje vo svete. Všetko ostatné bude tvoriť iba súčasť tohto hlavného zákona prírody vo vzťahu k človeku. Je to zákon rovnováhy a jeho zložky sú natoľko silné a spravodlivé, že starovekí mudrci nazvali ich jedným slovom – Boh. A toho, kto tieto zákony sformuloval – Synom Božím.

– Takže, ak hovoríme o človeku v procese historického vývoja, ak preložíme slová apoštolov do jazyka dialektického materializmu, potom konštruktívne sily prírody majú meno Boh, a deštruktívne – diabol. Práve oni predstavujú dva hybné motory, ktoré posúvajú ľudstvo smerom k jednotlivým koncom nášho historického bežiaceho pásu.

– Možno vám, súdruhovia, vrta v hlave, prečo som ja, profesor medicíny, začal svoje rozprávanie históriou a Evanjeliom? Viete, dokonca aj taká presná veda ako vyššia matematika sa na svojom úplnom vrchole stáva natoľko abstraktnou, že sa približuje k filozofii, a filozofia zase sa svojim vrcholom opiera o teológiu, to jest náuku o Bohu.

– A ak sa pozriete na vyššiu medicínu, – pokračoval profesor Bykov, – ak máme pod medicínou na mysli štatistiku chorôb a hľadanie ich spoločných koreňov, obzvlášť v oblasti psychických chorôb, neodvratne narazíte na genetiku, t. j. náuku o dedičnosti, a genetika plynulo prechádza do histórie, história do filozofie, a filozofia do teológie – najvyššej formy filozofie.

– Napríklad, zdalo by sa, hlúpa otázka: aký vzťah má cukrovka k teológii? Je to veľmi jednoduché. Ide o to, že cukrovka je dedičná. A tu pred vami okamžite vyvstane problém kresťanskej morálky – o zodpovednosti rodičov pred deťmi: smú rodičia vedome počať choré deti?

– Hovorí sa, že Pán Boh býva na nebi, a diabol medzi nami, na zemi. Vráťme sa teda z neba na zem. Môj vážený kolega profesor Toptygin vám už hovoril, že z hľadiska dialektického materializmu diabol nie je nič iné, ako zložitý proces degenerácie, ktorý sa skladá z pohlavných zvráteností, psychických chorôb a niektorých fyzických deformácií ľudského organizmu. Je to akoby svojrázny mlynček na mäso na konci historického bežiaceho pásu. Ďalej budem kvôli jednoduchosti taktiež nazývať tento proces jedným slovom – diabol.

– Čo odlišuje človeka od zvierat? Ľudský rozum. Tam ma svoj pôvod aj vedecké definovanie ľudského rodu – homo sapiens, to jest človek rozumný. Pohlavnými zvrátenosťami diabol začína ničiť ľudský rozum.

– Svoje rozprávanie však začnem nie od pohlavných zvráteností, ale od psychických alebo duševných chorôb. Pozrime sa, koľko ich vôbec je? Profesor neurológie Fordamskej univerzity v New Yorku doktor Joseph Bern v časopise Medical record z 25. septembra roku 1920 píše: „DÁ SA PRIPUSTIŤ, ŽE VO VIAC AKO 90% VŠETKÝCH ĽUDSKÝCH CHORÔB JE DOMINUJÚCIM FAKTOROM PSYCHIKA“.

– Môže sa vám to zdať zvláštne. Vezmime si však takú jednoduchú chorobu, ako sú žalúdočné vredy. Asi aj sami viete, že táto choroba úzko súvisí s nervami a psychikou človeka. Rovnako aj mnohé iné choroby, ktoré sa nazývajú psychosomatické, to jest vznikajúce pod vplyvom psychiky.

– Profesor Bern tvrdí, že väčšina týchto 90% ľudských chorôb má sklon sa „samovyliečiť“, ak budú zlikvidované „dominujúce psychické faktory“, teda psychické ťažkosti. Preto sa za starých dobrých čias hovorilo: „V zdravom tele – zdravý duch!“

– Celá záležitosť sa však značne komplikuje tým, že väčšina týchto psychických ťažkostí má dedičný charakter. Deti platia za hriechy otcov a matiek. A ak chceme zlikvidovať tieto psychické choroby, najjednoduchšie by bolo včas zlikvidovať alebo vykastrovať daných rodičov.

– Všimnite si, že s týmito 90% sa stretávame už druhý raz. Spomeňte si na Medzinárodný kongres eugenikov a 1. zákon Kalmykova: „90% všetkých zločinov sú dôsledkom dedičnej degenerácie“ atď.

– A teraz sa pokúsime zrátať psychické choroby konkrétnejšie. Napríklad, podľa oficiálnej americkej štatistiky bolo v roku 1960 v USA 9 miliónov ľudí trpiacich ťažkými psychickými chorobami. A táto krivka neustále stúpa nahor. Psychickí chorí tvoria viac ako 50% celkového množstva chorých v nemocniciach USA. Na liečbu psychicky chorých sa v USA míňa 12 miliárd ročne, t. j. 25% z vojenského rozpočtu USA tých čias.

Podľa tej istej americkej štatistiky sa každý 12. Američan skôr alebo neskôr dostane do psychiatrickej liečebne. A ostatní psychicky chorí ľudia si chodia po uliciach a kazia život iným ľuďom. Mimochodom, pozoruhodná náhoda: každý 12. Američan je členom aspoň jedného z mnohých tajných spolkov, členovia ktorých sami seba nazývajú humanistami, a ostatní ich nazývajú satanistami. A tieto tajné spolky zohrávajú na Západe takmer takú istú rolu ako v ZSSR komunistická strana.

– Táto štatistika sa neprestajne mení: šplhá sa čoraz vyššie a vyššie. Newyorské noviny Daily News z 2. augusta roku 1966 oznamujú takúto správu: v USA je 18 tisíc psychiatrov a 19 miliónov Američanov (už každý 10.), ktorí potrebujú psychiatrickú liečbu, ale iba 3 milióny z nich sa liečia. Preto zo všetkých amerických lekárov najlepšie zarábajú psychiatri. Predstavte si, 19 miliónov potenciálnych pacientov!

– Schválne uvádzame americké príklady, pretože Amerika predstavuje popredný štát západného sveta. V newyorských večerných novinách sú hlavnou témou vraždy, znásilnenia, samovraždy, nekonečné krádeže, pornografia, drogy a podobne. A veľmi často sa píše, že hrdinovia týchto udalostí už predtým strávili istý čas v psychiatrických klinikách. Ak tam chytia niekoho, kto sa pokúšal o vraždu, okamžite ho vlečú k psychiatrovi. Všetko to nie je nič iné, než smutná cena za pokrok. Cena za to, že každý Američan môže mať auto.

– Ide o to, že množstvo psychických chorôb je, žiaľ, priamo úmerné úrovni kultúry a civilizácie danej krajiny. To isté sa týka aj samostatných tried alebo sociálnych skupín v rámci krajiny. Akokoľvek je to zvláštne, ale ukazuje sa, že najväčšie percento psychicky chorých pochádza.... z vrstvy intelektuálov. Vyzerá to ako paradox, ale fakt zostáva faktom: rozum určitým spôsobom súvisí so šialenstvom. A niekedy je ťažké pochopiť, kde končí jedno a začína druhé.

– Každá pozitívna vlastnosť v prehnanej miere sa mení na vlastnosť negatívnu: neobmedzená sloboda sa mení na anarchiu, šialená láska sa mení na egoizmus, a geniálny rozum sa mení na šialenstvo.

Odtiaľ zrejme pochádza aj zvláštne príslovie, že ústami bláznov sa hovorí pravda. Túto súvislosť medzi genialitou a šialenstvom si už všimli mnohí vedci. A keďže sa zaoberáme nielen sociológiou, ale vyššou sociológiou, obzvlášť nás zaujíma tento problém.

– V novinách New York Times z 3. 6. 1962 sa píše, že skupina amerických vedcov uskutočnila prieskum veľkých ľudí a dospela k nasledovnému záveru. Hoci spojitosť medzi genialitou a šialenstvom vôbec nie je nevyhnutná, väčšina géniov je spravidla psychicky nenormálna. Keď vedci vybrali 78 najväčších mien z dejín ľudstva, zistilo sa, že viac ako 37% z nich malo ostré duševné choroby prinajmenšom raz v živote, že viac ako 83% z nich boli zjavní psychopati, viac ako 10% z nich boli mierni psychopati a iba približne 7% boli normálni ľudia. Keď sa prieskum zúžil na 35 úplne najväčších géniov v dejinách ľudstva, spolu s genialitou vzrástla aj smutná zákonitosť: 40% supergéniov trpelo ťažkými duševnými chorobami a viac ako 90% bolo psychopatmi.

– Všimnite si, že s týmito 90% sa stretávame už tretí raz. Je tu istá zákonitosť. Kvôli jasnosti nazývame tieto skutočnosti zákonmi Kalmykova. To je jeden z našich profesorov, ktorý systematizoval tieto veci. Takže, pripomínam:

1. zákon Kalmykova: „90% VŠETKÝCH ZLOČINOV SÚVISÍ S DEGENERÁCIOU“.

2. zákon Kalmykova: „90% VŠETKÝCH CHORÔB MÁ PSYCHICKÝ PÔVOD, T. J. OPÄŤ SÚVISÍ S DEGENERÁCIOU". Pravdaže, okrem infekčných chorôb vyvolaných bacilmi.

3. zákon Kalmykova: „90% GÉNIOV JE PSYCHICKY NENORMÁLNYCH, ČO OPÄŤ SÚVISÍ S DEGENERÁCIOU".

– Teraz sa pozrime, ako spojitosť medzi genialitou a šialenstvom vyzerá v praxi. Všetci viete, čo je to kardanový hriadeľ. Je to veľmi prefikáný hriadeľ-diferenciál, ktorý spája motor s kolesami a uvádza do pohybu naše autá, traktory a tanky. A povedzte, kedy bol vynájdený?

Vedúci Ústredného riaditeľstva automobilového priemyslu ZSSR poznamenal: „Vtedy, keď aj automobily, nie? Tak asi pred 70 rokmi..."

– Nie, princíp kardanového prevodu objavil geniálny taliansky matematik Cardan v 16. storočí. Predbehol dobu o štyri storočia. Génus! Taký génus, že pomocou matematiky si presne vypočítal dokonca aj deň svojej smrti. Keď však ten deň nastal, zistil, že sa cíti vynikajúco a nič nenasvedčuje, žeby mal zomrieť. Vtedy, aby dokázal to, že sa nepomýlil vo svojich výpočtoch, sa geniálny matematik otrávil. A zomrel. Je to dôsledok chorobnej ctižiadosti príznačnej pre géniov.

– Ak otvoríte filozofický slovník, dozviete sa, že jedným zo zakladateľov materialistickej filozofie, ešte dávno pred Feuerbachom a Marxom, bol anglický filozof Thomas Hobbes, ktorý žil v 17. storočí a ktorý kategoricky popieral existenciu akýchkoľvek nemateriálnych substancií, ako sú duchovia a prízraky. A profesor-psychiater Lombroso píše, že len čo sa tento slávny materialista Hobbes ocitol v tmavej izbe, okamžite ho začínali prenasledovať... prízraky. Tie isté prízraky, existenciu ktorých tak zúrivo popieral.

– Vychádzajúc z tejto smutnej súvislosti medzi rozumom a šialenstvom, niektorí filozofi – Rousseau, Bergson a súčasní existencialisti – si myslia, že vyšší rozum leží na druhej strane racionálneho rozumu. Takpovediac, na druhej strane dobra a zla.

– Tu však niektorých filozofov napadla lákavá myšlienka: ak rozum – je dar Boží, a šialenstvo je od diabla, a ak považujeme šialenstvo za vyššiu formu rozumu, čo z toho vyplýva? Logicky z toho vyplýva, že svetu vládne diabol. Preto sa vraj aj v Evanjeliu píše, že diabol, to je knieža tohto sveta. Podobnú filozofickú sofistiku svojho času nazývali satanizmom. A za našich čias sa tým zaoberajú existencialisti – Kierkegaard, Sartre a náš Berďajev. Napríklad, Sartre má filozofický traktát Diabol a Boh, kde zámerne diabol stojí v názve na prvom mieste.

– Poznajúc tieto filozofické predpoklady, pochopíte niektoré epizódy zo života slávnych ľudí. Napríklad, jednou z kľúčových osobností francúzskej dekadencie je Jean Cocteau, ktorý sa považuje za univerzálneho génia. Okrem dekadencie sa však, ktovie prečo, zaujímal aj o čiernu mágiu a zbieral kolekciu nástrojov a formúl potrebných na čarovanie. Okrem iného, si zadovážil aj špeciálne kreslo s nohami v podobe kozích kopýt, pomalované rozličnými podobizňami satana a čertovými rohmi. A predtým toto kreslo patrilo spisovateľovi Anatolovi Franceovi, ktorý na ňom sedával počas tajných

zhromaždení čiernych bohoslužieb. A čierne bohoslužby, to je to isté, ako stredoveké šábesy bosoriek a bosorákov.

– Najhoršie je však to, že tento dvojaký problém rozumu a šialenstva sa týka aj géniov v oblasti politiky. V našom atómovom storočí sa takí géniovia, ako Napoleon alebo Hitler nezastavia ani pred tým, aby začali atómovú vojnu. A to bude horšie než to, čo sa píše v Apokalypse. Vinníka však nenájdete. Vinný bude ten neviditeľný diabol, ktorý hniezdi v mozgoch takýchto pološialených géniov. A módni filozofi povedia: „Čo už, svet je preľudnený, a tento génius plní vôľu zhora, ktorá prichádza z opačnej strany dobra a zla“. Práve preto, súdruhovia, potrebujete poznať tieto veci. Jasné?

– Jasné, – zamračene povedal minister obrany ZSSR. – Všetkých filozofov treba zastreliť.

– Nie, – namietol minister zdravotníctva. – Treba ich zavrieť to blázincov.

* * *

– Súdruhovia, teraz vám prečítam najzaujímavejšie časti z knihy profesora Lombrosa Geniálnosť a šialenstvo.

– Profesor Cesare Lombroso je otcom kriminológie, t. j. náuky o zločinoch a zločincoch z hľadiska psychológie, a taktiež otcom degenerológie, teda náuky o degenerácii. Profesor Lombroso (1835 – 1909) bol vynikajúci psychiater a riadil blázince, v ktorých zhromažďoval materiály na svoje výskumy. Všimnite si systematickosť jeho práce. Najprv vytvoril klasifikáciu typov zločincov podľa stavby lebky a črt tváre, takzvanú Lombrosovu tabuľku. Čoskoro si však sám všimol, že táto klasifikácia nie je dosť presná, pretože zločinnosť závisí predovšetkým nie od vonkajších charakteristík, ale od vnútorných, psychologických. Kráčajúc po tejto ceste, Lombroso sa logicky dostal k problému degenerácie. A neskôr napísal monografiu Politické zločiny a zločinci.

– Knihy tohto otca kriminológie sa považujú za zaujímavejšie než akýkoľvek kriminálny román. Obsahujú množstvo veselých momentov. Navyše, súdruhovia, ak niekto z vás má komplexy menejcennosti a závidí veľkým ľuďom, odporúčam vám prečítať si práce Lombrosa. Okamžite prestanete závidieť úbohým veľkým ľuďom a uvedomíte si, že ste veľmi šťastní. Takže, citát profesora Lombrosa z jeho knihy Geniálnosť a šialenstvo:

„Pre duševne chorých je len zriedkakedy príznačná úplná nefunkčnosť rozumových schopností, akú im pripisuje väčšina ľudí. Naopak, choroba v nich vyvoláva nezvyčajnú bystrosť“.

– Týka sa to niektorých z našich disidentov a inak mysliacich, ktorých dávame do blázincov. Tiež majú túto „nezvyčajnú bystrosť“. Len zameranú nesprávnym smerom. Stalin ich vyhánal do koncentračných táborov. A my ich teraz jednoducho vyhadzujeme za hranice. V rámci sanitárno-politickej prevencie.

– Ďalej Lombroso píše: „Aj géniovia, aj duševne chorí sú nesmierne citliví na výchyľky teploty a atmosferického tlaku. Majú radi teplo a dobré počasie a

počas zlého počasia a zimy absolútne nedokážu tvoriť. U psychicky chorých pri zvýšení tlaku a telesnej teploty narastá aj množstvo záchvatov". Mimochodom, niektorí odborníci si myslia, že Napoleon nevyhral bitku pri Borodine iba preto, že bola jeseň a mal nádchu.

„Geniálni ľudia majú extrémne zvýšenú nervovú citlivosť. To, čo normálny človek vníma ako pichnutie špendlíka, je pre génia bodnutie nožom. Zároveň je to však začiatok neurózy. Génus môže zomrieť od šťastia nielen na papieri, ale aj naozaj. Chorobná vnímavosť plodí rovnako chorobnú ctižiadosť, charakteristickú pre mnohých geniálnych ľudí. Chateaubriand nikdy nedokázal ľahostajne počúvať pochvaly určené komukoľvek inému než jemu, dokonca ani jeho obuvníkovi. Newton bol schopný zabiť každého, kto kritizoval jeho prácu".

„Najvýraznejšie sú genialita a šialenstvo viditeľné u básnikov... Jeden slávny básnik umýval svoje básne vo vode, aby zneli čistejšie. Úplne jednoduchí a málovzdelaní ľudia po tom, ako sa dostanú do blázinca, zrazu začínajú písať básne, a niekedy veľmi dobré".

„Stáva sa, že maliar, ak sa dostane do blázinca, sa zrazu stane básnikom. A človek, ktorý nikdy nebral do ruky štetec, pod vplyvom straty rozumu sa stáva maliarom. Iba bezvýznamná časť takýchto výtvorov z blázinca je však naozaj zaujímavá. Väčšina z nich sú plody šialenstva. Niekedy strata rozumu otupuje umelecké schopnosti, ale pridáva im na originalite".

– V tom je kľúč k takzvanému modernizmu vo výtvarnom umení. Mimochodom, títo výtvarníci-modernisti sú úzko spätí s našimi inak mysliacimi v poézii a literatúre. Takýchto modernistov teraz taktiež vyhadzujeme za hranice.

„V honbe za originalitou géniovia a šialenci majú sklon vymýšľať nové slová, nepochopiteľné pre iných (tým sa zaoberal už aj Dante). U maniakov sa často stretne s vášňou k slovným hrám. V textoch napísaných v blázincoch sa stretnete s takou istou hojnosťou rýmov a takou istou stavbou períód ako v biblických textoch".

– Vôbec to neznamena, že Bibliu napísali šialenci. Ale všimnite si tú paralelu. Ďalej profesor Lombroso píše: „**PODĽA NÁZORU VÄČŠINY VEDCOV, ŠIALENSTVO JE V 90 PRÍPADOCH ZO 100 VÝSLEDOK DEDIČNOSTI**".

„Aj genialita, aj šialenosť sú dedičné, ale šialenstvo sa prejavuje oveľa intenzívnejšie... Deti geniálnych ľudí, ak aj zdedia genialitu, tak vo veľmi malej miere. Zato však šialenstvo sa dedí úplne, ba dokonca vo väčšej miere".

„Väčšina geniálnych ľudí neprenáša svoje vlastnosti na potomkov, pretože zostávajú bezdetní v dôsledku degenerácie, rovnako ako aj v aristokratických rodinách. Bezdetnými starými mládenkami boli nasledovní géniovia: filozof-pesimista Schopenhauer, Decartes, Leibniz, Kant, Spinoza, Michelangelo, Newton, Lassale, Gogol, Lermontov".

– Pridajte sem ešte Leonarda da Vinciho, ideológa Veľkej francúzskej revolúcie Rousseaua, ktorý sa vo svojej Spovedi sám priznal, že tá hlúpučka

pastierka kráv, s ktorou žil, rodila deti nie od neho, ale od okoloidúcich. Nasledujú Nietzsche, Maja- kovskij, Sartre. Lenin a Hitler boli ženatí iba za účelom maskovania – boli to fiktívne manželstvá.

– Ďalej profesor Lombroso píše: „Zo ženatých géniov nasledovní boli veľmi nešťastní v manželskom živote – Sokrates, Shakespeare, Dante, Byron“.

– Môžeme do tohto zoznamu zaradiť aj Ivana Hrozného, ktorý vystriedal množstvo žien a zabil vlastného syna. Peter Veľký dokonca aj počas prvej svadobnej noci spal oddelene od svojej ženy a jeho syn, cárovič Alexej, bol blázon a alkoholik, ktorému Peter trochu pomohol zomrieť. Katarína II. (Jekaterina Veľká) poslala na druhý svet svojho manžela Petra III., vnuka Petra Veľkého. Mimochodom, tento vnuk bol taký istý blázon ako cárovič Alexej. To, že syn Kataríny II., Pavol I., bol šialenec, je všeobecne známy fakt. Peter III. so svojou ženou Katarínou II. nikdy nespál a od koho sa narodil Pavol I. – to je štátne tajomstvo. Dokonca aj v predrevolučnej encyklopédii sa dočítate, že rodný brat Petra Veľkého cárovič Ioann bol slabomyselný. A teraz si spomeňte na vraždu – či samovraždu – ženy Stalina Nadeždy Allilujevovej.

– Karol Marx, Bakunin a Trockij majú medzi svojimi potomkami celú sériu samovrážd. Obyčajný prípad s revolucionármi. Revolucionár George Washington, otec americkej demokracie, nemal deti. George Bernard Shaw sa oženil so svojou ženou Šarlotou iba za podmienky, že od neho nikdy nebude vyžadovať plnenie manželských povinností. Lev Tolstoj písal o svojej žene, že je preňho kameň na krku. Turgenev mal manželský trojuholník: žil ako príživník u svojej francúzskej milenky Pauliny Viardeau, ktorú živil spolu s jej manželom. Podobný francúzsky trojuholník mal aj básnik-futurista Majakovskij s Lilou Brik a jej manželom. O takýchto trojuholníkoch si pozrite hru Sartra Bez východiska.

– Ďalej Lombroso píše: „Deti a príbuzní drvicej väčšiny geniálnych ľudí sú epileptici, idioti, maniáci – a naopak. Friedrich Veľký mal šialenú matku. Byron mal tiež šialenú matku, Schopenhauer mal blázna strýka aj deda a jeho otec sa zastrelil. Schopenhauer kázal teóriu štvorženstva a mrzelo ho, že má iba jednu nevýhodu – štyri svokry. Zároveň však cítil odpor k ženám a dokonca aj rodnú matku obviňoval z cudzoložstva. Sám bol filozof, ale nenávidel filozofov a časť svojho majetku po smrti zanechal psom“.

„Sestra kardinála Richelieua si myslela, že má sklenený chrbát, a sestra filozofa Hegla si myslela, že sa premenila na... poštársku tašku“. Mimochodom, z dialektiky Hegla nakoniec vzišiel dialektický materializmus Karola Marxa.

„Z hľadiska dedičnosti má príšerné následky alkoholizmus. Od jedného zakladateľa rodu, alkoholika Maxa Jukeho, sa v priebehu 75 rokov narodilo 200 zlodejov a vrahov, 280 ľudí trpiacich na slepotu alebo idiotizmus, 90 prostitútok a 300 detí, ktoré zomreli predčasne. Celá táto rodina stála štát, ak zrátame straty a výdavky, viac ako milión dolárov. Sú príklady aj horšie ako tento“.

– Teraz vám uvediem jeden takýto „horší“ príklad. Otec Stalina bol tiež alkoholik. Aj Stalinov syn Vasilij bol alkoholik – a zomrel v liečebni pre alkoholikov.

– Tých, ktorí si radi vypijú, však môžem upokojiť: nejde ani tak o alkohol, ako o samotných alkoholikov. Ak privediete 100 naozajstných alkoholikov, presvedčíte sa, že väčšina z nich sú dege- neráti. Odtiaľ prevažne pochádza aj zlá dedičnosť. A alkohol – to je len druhoradý jav. Pomocou alkoholu sa snažia zabudnúť, utiecť sami pred sebou. Taký istý príbeh je aj s väčšinou narkomanov. Sú to veľmi zapletené psychologické komplexy, kde sa vždy nájdu výnimky a analogické prípady, ktoré nemajú nič spoločné s degeneráciou. Preto filozofi hovoria, že diabol má množstvo alibi a inkognito. Preto sa zásadne vyhýbame slovu „všetci“ a, všimnite si, spravidla používame slovo „väčšina“.

Kľúče poznania

Počas nasledujúcej prednášky generál-profesor Bykov naďalej citoval profesora Lombrosa:

„Veľký mysliteľ Auguste Comte, zakladateľ pozitivistickej filozofie, tvrdil, že v budúcnosti sa oplodňovanie žien bude realizovať bez účasti mužov, a v priebehu desiatich rokov sa liečil na psychické ťažkosti“.

– Tento Comte spolu so San Simonom a Fourierom vytvorili utopický socializmus: so spoločnými ženami, spoločnými deťmi a jednou prikrývkou pre 100 ľudí. Gróf San Simon zjavne trpel mániou velikášstva – kázal svojmu sluhovi budiť ho každé ráno slovami: „Vstávajte, gróf, čakajú vás veľké skutky!“ V honbe za veľkosťou sa počas americkej revolúcie zapísal ako dobrovoľník do armády Georga Washingtona. Potom tento San Simon sedel v blázinci. Podľa slov Engelsa, San Simon disponoval najuniverzálnejším rozumom tých čias“. Fourier bol paranoik, teda tiež blázon. Aj Comte sa nakoniec úplne zbláznil a vyhlásil sám seba za „Mesiáša a Najvyššieho Šamana Ľudstva“. Ale aj napriek tomu Karol Marx nazýva San Simona a Fouriera „patriarchami socializmu“. Vidíte, z akých koreňov sa zrodili socializmus a komunizmus?

„Geniálny matematik Bouguer, ktorý opravil Euklidovu geometriu, mal sklony k šialeným činom. Raz vyzval na súboj 13 ľudí naraz (všimnite si, 13!) a rozoslal pozvánky na svoj pohreb, vytlačené bielymi písmenami na čiernom pozadí. V prestávkach medzi súbojmi sa bavil hrou na husliach, ktoré predstavovali jeho jediný majetok.“

„Keď Archimedes zakričal svoje slávne „Heuréka!“, nielen vyskočil z vane, ale aj vybehol holý na ulicu“.

„Otec irónie a humoru Jonathan Swift, ktorý napísal Gulliverove cesty, bol kňazom a súčasne písal antireligiózne knihy, a potom celkom zošalel“.

„Ideológ Veľkej francúzskej revolúcie Rousseau bol počas celého svojho života duševne chorý a krátko pred smrťou sa definitívne zbláznil, trpel mániou

prenasledovania, hypospádiou a spermatoreou (spontánne vylučovanie spermy). Rousseau písal listy Bohu a namiesto poštovej schránky ich kládol pod oltár chrámu". Ale keďže od Boha nedostával odpovede na svoje listy, Rousseau z toho logicky vyvodil, že Boh neexistuje. A náš Solženicyn podobným spôsobom píše svoj List vodcom Sovietskeho zväzu. Mimochodom, ten istý Rousseau sa trikrát vzdal svojej viery: najprv sa zriekol katolicizmu, potom protestantizmu a nakoniec aj vlastného „náboženstva filozofov".

„Veľký matematik a filozof Pascal tvrdil, že najväčšia genialita hraničí s úplnou šialenosťou, a dokázal to na vlastnom príklade. Pascal aj Newton v obdobiach slabomysel'nosti zanechávali svoj vedecký odbor (fyziku) a púšťali sa do teológie".

„Mohamed, Luther aj Savonarolla boli tiež šialení géniovia. To isté sa týka zakladateľov ak nie všetkých náboženstiev, tak minimálne všetkých siekt, ktoré sa objavili v staroveku aj novoveku".

„Celé stránky Koránu Mohamedovi diktoval ‚duch'. Luther sa sám priznával, že často sa zobúdzal o polnoci a viedol diskusie so satanom, ktorého niektoré argumenty potom sám používal vo svojich kázniach".

„Istý Picar považoval sám seba za syna Božieho poslaného na Zem naučiť ľudí, aby nenosili oblečenie a mali spoločné ženy – tak sa objavila sekta adamistov. Rovnako vznikli sekty anabaptistov, kalvinistov a jansenistov, kvôli ktorým sa prelialo toľko krvi. O bosorkách a bosorákoch netreba ani hovoriť – tento jav je celkom jasný."

„Švédsky filozof, teológ a mystik Svedenborg tvrdil, že celé dni, ba priam mesiace diskutoval s duchmi, ktorí bývali na iných planétach. Rozprával, že obyvatelia Jupiteru chodia sčasti po rukách, sčasti po nohách, že obyvatelia Marsu rozprávajú očami a obyvatelia Mesiaca – bruchom. Napriek všetkému však má Svedenborg až dodnes množstvo stúpencov, ktorí zdieľajú jeho názory".

– Popritom bol Svedenborg významný švédsky vedec a dokonca čestný člen Peterburskej akadémie vied. Bol to významnejší vedec než náš akademik-disident Sacharov. Ale v druhej polovici svojho života sa geniálny Svedenborg jednoducho zbláznil. S akademikom Sacharovom sa tiež stalo čosi podobné. Ale podstate tejto záležitosti rozumejú iba odborníci.

– Lombroso píše: „Ozajstní blázni sa niekedy vyznačujú takou nevšednou bystrosťou a často takou nezvyčajnou energiou, že to chtiac-nechtiac núti iných ľudí prirovnávať ich, aspoň čiastočne, ku geniálnym osobnostiam".

– Tu máte kľúč k záhade niektorých našich „inak zmýšľajúcich", ktorých strkáme do blázincov. A západná propaganda robí krik, že to nie sú blázni, ale géniovia, ktorí bojujú za „slobodu a ľudské práva". Jedna vec sú úplní blázni, takpovediac čestní blázni, a niečo iné sú napoly blázni, t. j. nečestní blázni.

– Profesor Lombroso zdôrazňuje, že takmer všetci títo šialení géniovia boli nejakým spôsobom pohlavne nenormálni: „Michelangelo neprestajne tvrdil, že umenie mu nahrádza ženu. Goethe, Heine, Byron, Cellini, Napoleon, Newton to síce nehovorili, ale svojimi skutkami dokazovali ešte horšie veci".

– Profesor Lombroso uvádza praktický príklad: „Gróf A., slávny diplomat, počas slávnostných obedov nalieval do pohára a pil moč svojej milienky. Niektorí šialenci zase jedia výkaly”.

– Ďalej Lombroso píše: „Jedna žena začínala zvracať, keď videla svojho manžela, ktorého pritom veľmi ľúbila”.

„Jednou z hlavných zvláštností šialených géniov je striedanie stavu extázy a apatie (úpadok síl, lenivosť, podráždenosť)”. Mimochodom, tieto stavy sa dali pozorovať na súdruhovi Leninovi: jeho biografie zdôrazňujú striedanie stavov absolútneho nadšenia s obdobiami úplnej apatie.

„Človek – to je najctižiadostivejšie zviera, a básnici sú najctižiadostivejší ľudia”, – písal básnik Heine, majúc na mysli seba samého. A teraz si spomeňte, že naša disidencia v literatúre začala od básnika Pasternaka a jeho Doktora Živaga.

– Tu je jedna perlička z Lombrosa: „Práve medzi Židmi je množstvo vzdelaných a talentovaných ľudí, ale aj bláznov je medzi Židmi 4 – 6-krát viac než medzi ostatnými ľuďmi. Lombroso píše, že „v politike Židia vytvorili nihilizmus a socializmus”.

– Prechodné štádium medzi geniálnymi bláznami, normálnymi ľuďmi a úplnými šialencami Lombroso nazýva mattoidi-grafomani. Niektorí vedci ich definujú ako psychopatov alebo neuropatov. My však nazývame túto zmes géniov s idiotmi jednoducho – genioti.

– Profesor Lombroso konštatuje, že z 215 geniotov, ktorých preveroval, 44 boli „proroci”. Genioti majú zvyčajne ploškú ušnicu a často majú nervové tiky tváre. Zároveň Lombroso poznamenáva, že medzi geniotmi bolo „5 univerzitných profesorov, 3 primátori nemocníc, 3 poslanci v parlamente, 2 senátori a 5 kňazov”.

– Ďalej Lombroso píše: „Zvyčajne sa takéto osoby stavajú na čelo tajných spoločností, ktoré zasadajú v kaviarňach alebo politickom klube, stávajú sa z nich zakladatelia siekt alebo apoštolovia siekt... Politici by sa mali zamyslieť nad problémom geniotov, treba ich liečiť, inak môžu spôsobiť spoločnosti veľa nepríjemností”.

– Naše 13. oddelenie KGB sa zaoberá práve tým, čo odporúča profesor Lombroso. Práve preto zatvárame našich psychopatov, geniotov a jednoducho idiotov do psychiatrických kliník a blázcincov. Volá sa to špeciálny projekt Golem. Niektorých z týchto bláznov potom vyhadzujeme za hranice. Spravidla do Izraelu. A na Západe týchto bláznov vítajú ako nových prorokov. Ale ani to nie je nič nové. Profesor Lombroso píše na túto tému nasledovné:

„Dav, divosi a barbari si často vážili bláznov. V jazyku Biblie, po fenicky a po kartáginsky na označenie proroka, blázna a zločinca slúžilo jedno a to isté slovo. Blázni boli nedotknuteľní, pravdepodobne v dôsledku predsudku, ktorý sa preniesol na Židov od Arabov, ktorí proroka aj blázna nazývajú rovnako – „navi”. V Indii sa brahmani radili s bláznami a brali ich pod svoj patronát. Turci sa správali k bláznom s veľkou úctou, považovali ich za ľudí blízkych k Bohu a boli pre nich otvorené dvere dokonca aj do domov ministrov. Na Madagaskare

sa pred bláznami klaňali. Patagónci udeľovali epileptikom výhradné právo na funkciu šamana. V 80. rokoch 19. storočia sa Moskva klaňala slabomyseľnému Ivanovi Korejšovi".

„Zoznamy šialených spisovateľov a prorokov, ktoré uvádzajú viacerí vedci-psychiatri, sú svedectvom nesmiernej ľudskej hlúposti, ak berieme do úvahy, že väčšina týchto duševne chorých mala množstvo stúpencov".

– Teraz už chápete, prečo našich bláznov, geniotov a idiotov vítajú na Západe ako prorokov? Stačí sa pozrieť na nášho druhého mesiáša Solženicyna s jeho sprievodom bláznov a slabomyseľných.

* * *

Ďalší profesor sa objavil za katedrou už nie v uniforme KGB, ale v čiernej sutane kňaza s veľkým zlatým krížom na hrudi. Niektorí členovia sovietskej vlády sa začali prekvapene hniezdiť vo svojich laviciach.

– Nebojte sa, súdruhovia, – upokojil ich profesor. – Pred Bohom som pokorný arcibiskup Pitirim. A vo svete som generál štátnej bezpečnosti Pitirim Fiodorovič Dobronravov.

– Súdruhovia, – začal generál-arcibiskup. – Teraz už viac-menej viete, ako funguje zákon biologického a historického bežiacieho pásu, ktorý rovnomerne rozdeľuje duchovné aj materiálne výdobytky medzi rôzne skupiny obyvateľov Zeme. Viete aj to, čo sa deje na konci tohto pásu, kde sídli zákonitosť, ktorú nazývame diabol.

– O smutnej spojitosti medzi rozumom a šialenstvom píše nielen profesor Lombroso, ale aj prvé stránky Biblie, počas opisu prvotného hriechu. Strom poznania, ktorý je zrejme symbolom ľudskeho intelektu, sa ktovie prečo považuje za strom poznania nielen dobra, ale aj zla. Keď Adam a Eva okúsili plod z tohto stromu, po prvýkrát spoznali hanbu, to jest svoje pohlavie a hriech. V symbolickej podobe tu vidíte prekliaty trojuholník: rozum – dobro, šialenstvo – zlo a pohlavie – hriech. Vrcholy tohto trojuholníka sú navzájom spojené takým spôsobom, že túto úlohu nevyrieši žiaden filozof. Dá sa to konštatovať iba ako nepríjemný fakt – prvotný hriech.

– Ak to však viete, pochopíte niektoré čudné náboženské sekty, napríklad ruskú sektu golikov a sektu „synov Slobody", členovia ktorých kategoricky odmietajú posielat' svoje deti do školy, pretože si myslia, že vzdelanie je hriech. Podobne je to aj v prípade jednej americkej sekty z Pensylvánie, ktorá odmieta akékoľvek formy pokroku, dokonca aj gombíky, pretože v nich vidí diabla civilizácie. Aj náš Solženicyn odporúča vrátiť sa od traktora ku koňom.

– Ak chceme odhaliť súvislosť medzi inteligenciou a degeneráciou, vezmeme si jednoduchý príklad – porovnajme človeka a zviera. Napríklad, s homosexualitou sa stretne aj u opíc, ale o toľko zriedkavejšie než u ľudí o koľko je inteligencia opíc nižšia než inteligencia človeka. Rovnaká je situácia aj s inými zvieratami. Zdá sa, že pohlavné zvrátenosti sú priamo úmerne inteligencii.

– Nedávno v Anglicku objavili chovného býka s homosexuálnymi sklonmi. Pravdaže, tohto býka by bolo treba poslať za psychoanalytikmi-freudistami, ktorí liečia takéto veci. Namiesto toho sa však hlúpe anglické ministerstvo poľnohospodárstva rozhodlo poslať tohto býka na bitúnok.

– Prečo? To, že nevyskakoval na iné kravy, ale na býkov, by nemuselo vôbec vadit', pretože v súčasnosti sa rozmnožovanie dobytku aj tak uskutočňuje pomocou umelého oplodnenia. Znamená to, že chovatelia vedeli, že potomkovia tohto býka môžu zdediť jeho abnormalitu.

– Pozrime sa teraz, súdruhovia, podrobnejšie na prvé štádium degenerácie – pohlavné zvrátenosti. Niektorí z vás si možno pomyslia: „Načo by sme sa my, členovia sovietskej vlády, mali zaoberať takou pikantnou témou, vhodnou akurát tak do anekdot?" Žiaľ, v tejto téme sa skrývajú psychické choroby a s nimi súvisia takmer všetky záhady ľudskej psychiky.

– Napríklad, keď vedci prvý raz skúmali šamanov sibírskych národov (Jakutov, Čukčov...), objavili tam zvláštnu vec: pre väčšinu týchto šamanov je charakteristická homosexualita alebo iné pohlavné zvrátenosti. A čím silnejšie sú tieto charakteristiky, tým mocnejší je šaman. Ruka v ruke s pohlavnými zvrátenosťami kráčajú psychické choroby, ktoré sú zdrojom špeciálnych psychických komplexov, predstavujúcich kľúč k pochopeniu šamanov a šamanstva. A tieto komplexy sú natoľko silné, že ak sa šaman prestáva zaoberať šamanstvom, často chorľavie a dokonca zomiera. Čosi podobné sa udialo aj s Napoleonom, keď sa ocitol na ostrove Sv. Heleny – vo veku 52 rokov.

– Celý zástup západných vedcov sa zaoberal podobnými výskumami černošských čarodejníkov v Afrike a na ostrovoch Južných morí. A vedci-sociológovia si taktiež všimli tú istú zvláštnu zákonitosť. Väčšina černošských čarodejníkov mala rozličné sexuálne úchylky. Súčasne, z klinického hľadiska, to boli psychopati, neurotici, t. j. duševne chorí.

– Takže, väčšina černošských čarodejníkov boli degeneráti. A zároveň, v podmienkach primitívnej černošskej spoločnosti, takpovediac, v podmienkach prvotnej demokracie, sa títo degeneráti nejakým záhadným spôsobom stali čarodejníkmi, čiže vodcami svojej spoločnosti. Presne tak ako aj šamani na Sibíri. Ten istý jav, pritom v celkom odlišných častiach sveta. To znamená, že aj psychická dynamika tu funguje tá istá. Musí tu byť teda nejaká zákonitosť. Ale aká?

– Tu sa približujeme k záhade „komplexu moci", ktorý vytvára to, čo nazývame „prirodzený vodca", počínajúc sibírskymi šamanmi a černošskými čarodejníkmi až po Kerenského a Trockého, Lenina, Stalina, Hitlera či dokonca Roosevelta.

– Ak chceme nájsť kľúč k vyriešeniu záhady tohto „komplexu moci", musíme nahliadnuť do oblasti sexuálnej psychopatológie. Tento kľúč je schovaný v temnej uličke, do ktorej málokto nazerá, na špinavom mieste, ktoré sa nazýva sadizmus.

– Hovoriac o sadizme, väčšina autoritatívnych vedcov dospieva k záveru, že psychologickým koreňom sadizmu je vôľa k moci, to jest chorobná,

patologická potreba dominovať, rozkazovať, vládnuť. A keď má takýto sadista moc, otvárajú sa pred ním široké perspektívy mučiť iných ľudí nielen psychicky, ale aj fyzicky.

– Na jednej strane, sadizmus je zdrojom „komplexu moci“, ktorý často privádza k samotnej moci. Na druhej strane však sadizmus zvyčajne súvisí s homosexualitou – úplnou alebo čiastočnou, otvorenou alebo skrytou, latentnou alebo potlačenou. Je to svojím spôsobom cena, ktorú diablove degenerácie platia tí, ktorí môžu vychutnávať moc, slávu a veľkosť.

– Okrem „komplexu moci“, homosexualita je zdrojom celého zástupu pikantných komplexov. Principiálne homosexualita môže byť dvoch typov – aktívna a pasívna. Ak si vezmete dvojicu homosexuálov alebo lesbičiek, zvyčajne jeden z nich je aktívneho typu, akoby mužského, a druhý zvyčajne pasívneho, akoby ženského.

– Aktívna homosexualita často je spojená so sadizmom, ktorý je zdrojom nielen „komplexu moci“, ale aj komplexu ničenia, ktorého definitívnou formou je zvyčajne vražda. A pasívna homosexualita je často spojená s masochizmom, ktorý je zdrojom druhého extrému – komplexu samoničenia, ktorého konečnou formou je samovražda.

– Tieto komplexy ničenia a samoničenia sú veľmi charakteristické pre nihilistov, anarchistov a vôbec pre revolucionárov ako takých, ktorí v konečnom dôsledku ničia jeden druhého. Marxistická jednota a zápas protikladov. Najlepší príklad predstavuje Veľká čistka v 30. rokoch.

– Mimochodom, o Karolovi Marxovi. Hoci na papieri písal o bratstve robotníkov, v súkromnom živote robil všetko naopak. Za ženu si vôbec nevezal proletárku, ale aristokratku, zatiaľ čo sám hlásal potrebu zničiť aristokraciu. Navyše, sám bol potomkom mnohých pokolení rabínov.

– Z ich manželstva sa narodilo 6 detí, z ktorých 3 zomreli v detstve, čo sa degenerátom často stáva. Apropo, Hitlerovi 4 bratia a sestry zomreli v kojeneckom veku. Stalinova matka mala najprv 3 neživotaschopné deti a Stalin bol 4. – jediné dieťa, ktoré prežilo. Vidíte, opäť akási zákonitosť?

– Karol Marx si taktiež rád vypil, nerád pracoval tak, ako normálni ľudia, vôbec sa nestaral o ženu a deti, ktorí často hladovali. Mal nemanželské dieťa so slúžkou, ktoré si adoptoval Engels. Celý život žil z rozličných nepracovných príjmov a mohol by si žiť ako ozajstný buržuj, keby všetko vždy neprehral na burze. A potom ho živil kapitalista Friedrich Engels. V súčasnom ZSSR by sa Karol Marx okamžite dostal do koncentračného tábora ako darmožrác a sociálny parazit.

– Pred tým, ako sa stali komunistami, Karol Marx a Friedrich Engels boli členmi rozličných pochybných tajných spolkov ako Liga spravodlivosti alebo Zväz rovných, ktorých členovia sami seba nazývajú humanistami, a iní ich nazývajú satanistami. Hlavné tajomstvo týchto spolkov však spočíva v tom, že sa ich členovia zhromažďujú podľa princípu pohlavných zvráteností, kde hlavnú úlohu zohráva homosexualita.

– Práve na objednávku takýchto tajných spolkov humanistov-satanistov apoštol komunizmu Karol Marx napísal svoj slávny Komunistický manifest, ktorý sa v priebehu prvých 20 rokov vydával anonymne a dokonca bez zmienky o Marxovom mene. Blízkym Marxovým spolupracovníkom pri tvorbe tohto manifestu bol Jean Laffite-Laflinne, ktorý striedavo pôsobil ako pirát, obchodník s pušným prachom a s otrokmi a ktorý vytvoril v Amerike v štáte Louisiana špeciálne komúny, v ktorých „choval“ černochoch na predaj.

– V židovských encyklopédiách je potomok rabína Karol Marx zaregistrovaný ako horlivý antisemita. Predovšetkým obviňoval Židov zo všetkých hriechov kapitalizmu. Ale dokonca aj svojho blízkeho stúpenca Žida Ferdinanda Lassala nazýval Marx „židovským černochochom“ a vo svojom liste z 30. 7. 1862 napísal, že „podľa tvaru jeho lebky a vlasov je celkom zjavné, že pochádza z rodu černochoch, ktorí sa pripojili k Mojžišovi na ceste z Egypta, s výnimkou prípadu, že sa jeho matka alebo babka vyspala s černochochom“. Karol Marx písal presne ako hitlerovský odborník na čistotu rasy.

– Mimochodom, o Mojžišovi a černochoch. Otec psychoanalýzy Freud vo svojom diele Mojžiš a monoteizmus vyjadruje názor, že prvý židovský mesiáš Mojžiš, ktorý vyviedol Židov z Egypta, podľa všetkého vôbec nebol Žid, ale egyptský šaman-disident, ktorý sa k Židom iba pripojil. Navyše, si vzal za ženu černošku (Biblia, 12:1). A to je celá čistota rasy.

– Hlavnou hybnou silou, ktorá pôsobila na myslenie Karola Marxa, bola patologická nenávisť ku všetkým a všetkému, sublimovaný sadizmus, ktorý freudisti nazývajú komplexom ničenia. Okrem Židov nenávidel napríklad aj Rusov, o ktorých sa vyjadroval ako pravý hitlerovec. Pravdaže, nenájdete to v sovietskych vydaniach jeho diel. Ale z iných vydaní v podstate vyplýva, že myšlienka ruského „untermenschu“ nepatrila Hitlerovi, ale Marxovi.

– Z hľadiska psychoanalýzy sú zaujímavé Marxove študentské básne. Tu je úryvok jednej z nich:

Chcem si postaviť trón
Na veľkej studenej hore,
Obklopený ľudským strachom,
Kde panuje temná bolesť.

– Ako sa vám to páči? Sú to verše dobráka, spasiteľa ľudstva, alebo sadistu a satanistu? Pripomínam, že v tom čase bol Marx už členom spolkov humanistov-satanistov. Za zmienku stojí aj Marxov výzor – dlhá brada a vlasy. Takýto porast v tých časoch vôbec nebol v móde a taký imidž mali iba takí ľudia ako súčasní hippies. Podobný výzor mali aj niektorí Marxovi priatelia – anarchisti Bakunin a Prudov; neskôr vyzeral podobne aj slávny disident Solženicyn.

– Ďalšia zaujímavosť: Marxov partner Engels, ktorý naňho minul okolo 6 miliónov zlatých frankov, zomieral veľmi dlho a mučivo – na rakovinu ústnej dutiny, t. j. hnil za živa. Medicínske autority v oblasti rakoviny tvrdia, že jednou z hlavných príčin rakoviny je chronické podráždenie v dôsledku trenia.

Tu logicky vyplýva na povrch otázka: čo tak veľmi podráždilo Engelsove ústa? Ved' hriešnikov Boh trestá tak ako hrešia...

– Mimochodom, doktor Freud, otec psychoanalýzy a „orálneho sexu“, tiež zomieral veľmi dlho a veľmi mučivo – taktiež na rakovinu ústnej dutiny. Pravda, Freud fajčil cigary a tvrdil, že cigary sú „falický symbol“.

– A ešte jeden malý detail. Freudisti tvrdia, že pre degenerátov je revolver taktiež falický symbol. Možno, že preto degenerát Adolf Hitler, keď ukončil život samovraždou, inštinktívne si tento revolver strčil práve do úst, aby si ešte naposledy užil.

– Za starých dobrých čias by takíto ľudia ako Karol Marx a Hitler jednoducho skončili v plameňoch inkvizície. Posúďte sami, či by to bolo lepšie alebo horšie pre ľudstvo?

– Súdruhovia, naučíme vás naozajstný marxizmus, čistý marxizmus. Marxov marxizmus bol potrebný iba v chorej, zomierajúcej spoločnosti, ako nástroj na likvidáciu tejto spoločnosti. Aj sám Karol Marx si to zrejme uvedomoval, súdiac podľa jeho básni. Ale marxizmus a revolúcia stáli Rusko viac ako 50 miliónov ľudských životov. Krvavý pôrod novej spoločnosti. A teraz my, tajná štátna polícia nového mladého Ruska, žiadneho nového Karola Marxa nepripustíme. Teraz potrebujeme marxizmus iba ako nástroj vonkajšej politiky.

– Treba si však čestne priznať, že v oblasti ekonomiky nás marxizmus priviedol do slepej uličky. Ved' naša socialistická ekonomika silne pokrívka v porovnaní s kapitalistickou ekonomikou. Geniálny Karol Marx vymyslel nový ekonomický systém, ale na burze vždy prehrával ako posledný idiot. A tu máte výsledok. Dokonca aj chlieb musíme kupovať v kapitalistickej Amerike.

Strom zla

Na druhý deň generál-arcibiskup, hlava rádu sovietskych jezuitov, už neprišiel v rúchu kňaza, ale v uniforme generála štátnej bezpečnosti a pod jeho bujnou bradou sa ligotala celá sada najvyšších sovietskych vyznamenaní. A pokračoval vo svojej prednáške o diabli:

– Súdruhovia, takmer všetci veľkí vodcovia ľudstva, počínajúc Alexandrom Macedónskym alebo Caesarom a končiac Leninom, Stalinom alebo Hitlerom, boli z hľadiska medicíny psychicky nenormálni ľudia posadnutí komplexom moci, t. j. všetci boli prejavom diabla (pod ktorým chápeme komplexný proces degenerácie).

– Keď máme do činenia s diablom, nevyhnutne narážame na labyrint protirečení a paradoxov. Nie je tomu inak ani v prípade psychických chorôb, kde sa rozum často mieša so šialenstvom. Napríklad, hovoriac o Caesarovi alebo Napoleonovi, Leninovi alebo Stalinovi, diabli advokáti budú namietat', že títo ľudia boli nielen ničiteľmi starej spoločnosti, ale svojím spôsobom aj budovateľmi novej spoločnosti. Dobré, povedzme, že z pohľadu histórie je to tak, ak však máte do činenia so živým Stalinom alebo Hitlerom... Viete si predstaviť, aké to je.

– V podstate, problém diabla plodí nielen hriešnikov, ale aj svätcov. Ale nás, ako tajnú politickú políciu, zaujímajú predovšetkým hriešnici. V tomto labirinte protirečení stretnete taktiež aj hriešnych svätcov, aj svätých hriešnikov, dobré zlo, aj zlé dobro. A niekedy je ťažké sa vyznať, kde sa končí jedno a začína druhé.

– Vráťme sa však k psychickým chorobám. Najhoršie je to, že do ľudského mozgu je veľmi ťažké nazrieť. Obzvlášť v prípade, ak tieto choroby majú prechodný charakter a výsledky sú viditeľné iba z odstupom času. Dnes sa na Západe všade píše, že Stalin a Hitler boli duševne chorí. Ale svoje zhubné činy už vykonali. Ako sa takéto veci dajú predvídať a odvrátiť?

– Ako kompas tu slúžia pohlavné zvrátenosti. Pretože určité degeneratívne psychické choroby zvyčajne súvisia s určitými pohlavnými zvrátenosťami, v tomto prípade pohlavné abnormality predstavujú akýsi vonkajší indikátor, kompas alebo barometer, podľa ktorého je možné zistiť predispozície danej osoby k tým ktorým psychickým abnormalitám.

Generál-arcibiskup zavesil na tabuľu veľký plagát, na ktorom bolo schematicky zobrazené čosi ako rozkonárený strom s množstvom vetvičiek.

– Systém pohlavných a psychických abnormalít si vysvetlíme na tomto STROME ZLA. Táto schéma je zamotaná a komplikovaná ako všetko v tejto oblasti. A rovnako zamotané sú tieto záležitosti aj v praxi. Ako vidíte, korene tohto stromu tvorí krvismilstvo, to jest pohlavný styk – alebo túžba po takomto styku – medzi príbuznými: matkou a synom, otcom a dcérou, bratom a sestrou atď.

– Nezávisle od toho, či ku krvismilstvu skutočne došlo, alebo po ňom daná osoba iba túžila, z týchto koreňov pochádzajú také chorobné psychické komplexy ako fixácia syna na matku, čo sa nazýva Oidipov komplex. U žien tomu zodpovedá fixácia dcéry na otca, čo nazývame komplexom Elektry. Oidipus a Elektra boli starogrécke postavy v týchto roliach. Navonok sa tieto komplexy prejavujú v podobe prehnanej, hypertrofovej lásky medzi danými príbuznými, za čím sa často skrýva pohlavná príťažlivosť, vedomá alebo podvedomá. Preto filozofi hovoria, že diabol má sklon k extrémom a skrýva sa za najlepšie ľudské city.

– Ak sa pozorne prizriete, všetko to nájdete medzi vašimi známymi. Mamičkin synáčik, ktorý sa do štyridsiatky stále nemôže oženiť a stále sa drží matkinej sukne. Jeho matka je zvyčajne chlap v sukni. A otec buď utiekol, alebo je to slaboch, handra.

– V normálnych rodinách je žena zvyčajne mladšia ako muž. Ak je tomu naopak, je to zvyčajne príznak Oidipovho komplexu. Keďže zrealizovať tento komplex v praxi je dosť zložitý, niekedy si dané osoby nachádzajú psychologickú náhradu: oženia sa so ženou staršou ako oni a predstavujú si, že je to náhradná matka. Jediná žena, ktorú Napoleon miloval, Jozefína, bola o 6 rokov staršia ako on. Prvá žena Trockého bola o 10 rokov staršia ako on. Žena Sverdlova bola o 9 rokov staršia ako on. Leninova žena Krupská – o 2 roky

staršia ako on. Marxova žena – o 4 roky staršia. Vidíte, opäť je v tom zákonitosť!

– V starovekom Egypte krvismilné manželstvá medzi rodnými bratmi a sestrami boli bežným javom v rodinách faraónov. Ale pre obyčajných smrteľníkov boli zakázané pod hrozbou trestu smrti. Už vtedy vedeli, že je to nebezpečné. Podobné faraónske manželstvá, ale so sesternicami, mali prezident Roosevelt a Albert Einstein. Produktom podobného manželstva bol aj Adolf Hitler: jeho otec si zobral dcéru svojej sesternice. A jediná žena, ktorú Hitler, zdá sa, naozaj miloval, bola jeho neter Heli Raubal, ktorú svojou láskou dohnal k samovražde.

– Ak viete toto, súdruhovia, pochopíte, prečo pravoslávna cirkev zakazovala manželstvá medzi príbuznými až do siedmeho kolena. Hitlerovi rodičia boli príbuznými tretieho kolena – a tu máte výsledok.

– Z manželstiev medzi príbuznými, vďaka mnohonásobnému navrstveniu rovnakých genetických charakteristík, sa rodia deti, u ktorých sú prehnane vyvinuté jedny charakteristiky na úkor vývinu iných. V dôsledku toho dostávame psychicky nestabilných ľudí a vo vrcholnom štádiu tohto procesu – génia alebo idiota. Alebo geniota. Alebo, ešte horšie, takého geniálneho šialenca ako Hitler.

– Hlavný trik diabla však v danom prípade spočíva v nasledovnom: za každého génia, získaného takouto cestou, treba platiť tisícami a tisícami duševne chorých, mrzákov a kreténov. Potom sa z toho istého prostredia objaví takýto Hitler a vediac toto všetko začína ničiť sebe podobných. Preto sa snažil chytiť geniálneho Einsteina a dokonca stanovil za jeho hlavu odmenu 20 000 mariek. Preto duševne chorý Hitler zaviedol do praxe masové zabíjanie psychicky chorých, násilnú sterilizáciu slabomyselných a koncentračné tábory pre homosexuálov. Preto filozofi hovoria, že diabol má sklon k samodeštrukcii.

– Hovoriac o krvismilstve, je potrebné podotknúť nasledovné. Vo svete zvierat – napríklad u mačiek – sa na každom kroku stáva, že mačka má mačiatka so svojim mláďaťom-samcom – a žiadna degenerácia sa tu nedá **pozorovať**. Medzi ľuďmi boli zaznamenané prípady, že brat a sestra sa stratili v detstve, a potom sa náhodne stretli a, nevediac, že sú súrodenci, zobrali sa. Ale v dôsledku takéhoto náhodného krvismilstva mali celkom normálne deti. Z toho vyplýva, že zlý vplyv krvismilstva na potomkov je podmienený nielen samotným krvismilstvom, ale aj skutočnosťou, že patologická túžba po krvismilstve je príznačná prevažne pre degenerátov, od ktorých sa ťažko dá čakať, že budú mať zdravé potomstvo.

Generál-arcibiskup prešiel ukazovátkom po Strome zla:

– Kmeň tohto stromu, ako vidíte, sa rozvetvuje na tri základné konáre, ktoré sú navzájom prepletené: pohlavné zvrátenosti, duševné choroby a niektoré vonkajšie deformácie organizmu.

– Pozrime sa podrobnejšie najprv na prvý konár zla – pohlavné zvrátenosti. Hlavnú rolu tu zohráva homosexualita, t. j. jedнопohlavná láska. V závislosti

od toho, akú rolu hrá daný partner v jednopohlavnej dvojici, rolu muža alebo ženy, sa homosexualita delí na dva principiálne typy – aktívny a pasívny.

– Tu majú svoje korene 4 charakteristické psychologické typy ľudí, s ktorými sa dá často stretnúť v každodennom živote a ktoré je užitočné vedieť rozpoznať, aby ste nechodili životom poslepiacky a nepopálili sa. Máme nato špeciálnu tabuľku profesora Rudneva:

1. typ: AKTÍVNY HOMOSEXUÁL. Duchovne a fyzicky takýto aktivista často vyvoláva dojem supermuža, supermana. Chodiace dynamo, prekypujúce energiou. Zdrojom energie tu však sú rozličné psychózy, neurózy a psychoneurózy.

2. typ: PASÍVNY HOMOSEXUÁL. Fyzicky aj psychicky vyvoláva dojem akoby napoly muža alebo, ak sa lepšie prizrieme, napoly ženy. O takých sa hovorí tichá voda, ťuťmák, handra. Ak rozoznať aktívneho homosexuála je dosť ťažké, pasívneho je, naopak, dosť ľahké. Vyžaruje z nich pasívne, takpovediac, dobré zlo.

3. typ: AKTÍVNA LESBIČKA. V duši je to, v podstate, chlap v sukni. Výzor má ženský, ale charakter mužský. Takéto aktivistky sú nielen veľmi energické, ale často aj sadistické. Prefíkané a podlé. Sú to ozajstné bosorky. Podľa výzoru a charakteru je ich odhaliť ľahšie, než pasívne, ktoré sa viac podobajú na ženy.

4. typ: PASÍVNA LESBIČKA. Tento typ je navonok aj zvnútra veľmi ťažké odlíšiť od normálnych žien. Ale najčastejšie sú to svojím spôsobom zmije. Takéto ženy častejšie vstupujú do manželstiev než aktívne lesbičky. A ak je muž normálny, pokazia mu celý život: nešťastné manželstvo, špinavý rozvod, narušené deti. A do konca života sa z toho nevymotáte, ani na žiadnom súde nič nedokážete.

– Ale nezasvätení ľudia spravidla nič z toho nevidia. Ľudia sú rôzni, a všetko to sa stráca v rozmanitosti typov ľudí.

– Na susednom konári stromu zla sú, ako vidíte, sadizmus, masochizmus a sadomasochizmus. Čo to je, predpokladám, že všetci viacmenej viete. Málokto však vie, že sadizmus a masochizmus úzko súvisia s homosexualitou a inými pohlavnými zvrátenosťami. Sadizmus je zvyčajne prepletený s aktívnou homosexualitou a masochizmus s pasívnou. Sadista dosahuje pohlavné uspokojenie nielen, keď mučí iných ľudí fyzicky, povedzme bije ich bičom, ale taktiež keď trápi iných ľudí psychicky – uráža, ponižuje, vyhráža sa im, všemožne im dáva pocítiť svoju moc nad nimi. Takmer všetky lekárske authority sa zhodujú na tom, že psychologickým koreňom sadizmu je VÔĽA K MOCI. Preto sadizmus predstavuje svojím spôsobom kľúč k moci.

– Sadizmus ako taký – to je jav psychický a nie je možné ho nahmatať rukou. Ale ak viete, že sadizmus je spojený s homosexualitou, pochopíte, prečo pre väčšinu sibírskych šamanov a černošských čarodejníkov je spravidla príznačná homosexualita a iné pohlavné zvrátenosti: zvyčajne sa za nimi skrýva – v rôznych formách a rôznej intenzity – sublimovaný sadizmus, ktorý

je zdrojom chorobnej túžby po moci, často v kombinácii s určitou dávkou mánie veľkosti.

– Preto medzi veľkými ľuďmi, ktorí disponovali veľkou mocou a vladármi, ktorí sa preslávili zneužívaním tejto moci – Alexander Macedónsky, Caesar, Nero, Caligula, Ivan Hrozný, Friedrich Veľký, Peter Veľký, Katarína II., Napoleon – u všetkých nájdete tie isté charakteristické príznaky, ako u sibírskych šamanov a černošských čarodejníkov.

– Rovnako aj v prípade všetkých veľkých revolucionárov, ako Lenin, Stalin alebo Hitler, ktorí sa po revolúcii stávajú diktátormi a u ktorých je hybnou silou – zvyčajne podvedome – taktiež tá istá maniakálna túžba po moci. Tomuto univerzálnemu zákonu prírody sa nevyhli dokonca ani takí, zdalo by sa, mierni revolucionári ako George Washington a Kemal Ataturke. Preto sa v Biblii objavil taký na prvý pohľad zvláštny výrok, že diabol – to je knieža tmy, ale zároveň aj knieža tohto sveta.

– Ale, ako hovoria filozofi, diabol má navyše aj veľkú schopnosť všetko popliesť. Napríklad, diablove advokáti by mohli namietat', že Katarína II. bola iba nymfomanka. Ale to ani zďaleka nie je také jednoduché. Z vedeckého hľadiska nymfománia predstavuje spätnú reakciu v dôsledku latentnej alebo potlačenej homosexuality. Takáto žena nemôže milovať naozaj ani jedného muža a nezažíva normálne pohlavné uspokojenie – preto strieda mužov ako rukavice. Preto o Kataríne II. kolovala legenda, že zomrela pod žrebcom.

– Teraz si overme komplex moci v praxi. Pretože samotná príroda stvorila normálnu ženu ako stvorenie milšie, jemnejšie a poddajnejšie ako muž, t. j. keďže túžba po moci zvyčajne nie je vlastná ženskej náture, súvislosť medzi komplexom moci, sadizmom a homosexualitou je viac viditeľná práve u žien. Vezmime si akúkoľvek ženu, ktorá mala v rukách určitú moc. Nemusí to byť nevyhnutne Katarína II. Nech to bude šéfka nejakého oddelenia vo vašom podniku. Spomeňte si na nejakú takú ženu z vašej vlastnej životnej skúsenosti...

– Veru, majú ťažký charakter, – ozvalo sa z auditória.

– Ale zároveň sú to zvyčajne výborné pracovníčky. A ešte lepšie vedia prinútiť pracovať iných. Hoci sa na nich ľudia často sťažujú, že je ťažké s nimi pracovať, že naschvál tyranizujú ľudí. Svojím spôsobom ide o prirodzený výber. Takmer ako podľa Darwina. Ak sa im však prizriete bližšie, všimnete si jednu zvláštnu zákonitosť: takmer všetky tieto pracovité a energické ženy sa akosi nevedia dať dokopy s chlapmi. Alebo sa im stále nedarí vydať sa, alebo majú nešťastné manželstvo, alebo majú muža pod papučou, alebo sú rozvedené, či staré dievky. A ak majú deti, potom ako tieto deti dosiahnú pohlavnú zrelosť, začínajú sa s nimi diať rôzne nepríjemnosti. Sťaby nejaký zlý osud, karma.

Generál-arcibiskup ukázal ukazovátkom na susedný konár stromu zla.

– Ako vidíte, sadizmus taktiež často súvisí s impotenciou, kde príčinu predstavuje latentná alebo potlačená homosexualita. A hneď vedľa je znásilnenie. Ale aká je súvislosť medzi impotenciou a znásilnením?

– Zvyčajne si ľudia myslia, že násilník, to je príliš vášnivý supermuž, ktorý už nevie vydržať. V skutočnosti to však je presne naopak. Za normálnych podmienok – noc, mesiac, on a ona – je takýto násilník impotent. Ak sa mu žena oddáva sama, nedokáže si ju vziať. Pohlavné vzrušenie a uspokojenie dostáva iba vtedy, keď vidí strach, zúfalstvo, poníženie svojej obeť a svoju moc nad ňou.

– Teraz vám uvediem konkrétny príklad komplexu moci. Prečítam vám úryvky z článku Interview s 213 bankovými lupičmi, uverejnenom v americkom časopise Nation, 30. decembra 1961, v ktorom sa analyzuje psychická dynamika takýchto zločincov. Tu je doslovná výpoveď jedného lupiča s prezývkou Ľudožrút:

„Pre mňa je revolver nástroj, ktorý uspokojuje moju nenásytnú túžbu po rozkazovaní, vládnutí a pohlavnej sile". (Uteklo od neho 5 žien, pretože sa na ne vrhal v posteli s nabitým revolverom). „Nič mi nemohlo poskytnúť potrebnú úľavu pre dušu a telo, ktorú som hľadal, okrem absolútneho podrobenia sa iných mojej potrebe vládnúť, keď sa predom mnou zvíjali od hrôzy... Je veľmi ťažké vysvetliť tie zvláštne slastné pocity, ktoré sa zmocňujú môjho tela, keď mierim revolverom na moju obeť, pozorujúc ako sa chveje a potí... Cítim sa ako Boh... V mojich rukách, v revolveri, je všetka pravda aj nepravda... Akoby náhle nazerám do studne, kde sú schované všetky tajomstvá sveta, a spoznávam úplnú pravdu... Niekedy som počas prepadnutia dokonca zabúdal na peniaze a odchádzal".

„Celý môj život bol nasýtený závišťou a nenávišťou k úspechom iných ľudí... Často som si myslel, žeby zo mňa mohol byť veľký vodca, schopný ohúriť celý svet sociálnymi prevratmi, takými neveriteľnými a fantastickými, aké prichádzajú na um iba veľkým vládcom".

– Keď poznáte príbeh tohto Ľudožrúta, lepšie pochopíte aj niektoré fakty zo životopisu Stalina. On predsa tiež začínal svoju politickú kariéru lúpením bánk, z ktorých celú korisť dával Leninovi. Spomeňte si na čudnú smrť jeho ženy. Taká istá duša tyrana, túžiaceho po sociálnych otrasoch, aby mohol uvoľniť svoje temné inštinky.

– Z hľadiska sociológie je nesmierne dôležitý proces sublimácie, to jest nahrádzania alebo substituovania sadizmu a masochizmu v určitých sférach sociálneho života. Napríklad, lekárske authority si myslia, že v prípade svätcov a mučeníkov mnohé aspekty ich činnosti boli podmienené komplexom sublimovaného masochizmu. A, naopak, sadisti si vedome alebo podvedome hľadajú prácu dozorca vo väzení, kata, mäsiara, pracovníka orgánov politického teroru, nech je to ČK alebo gestapo, kde môžu uspokojiť svoje choré inštinky vo forme, viac-menej prijateľnej pre spoločnosť.

– Ľudia s nízkou intelektuálnou úrovňou zvyčajne uspokojujú svoje sklony k sadizmu formou fyzického násilia. Ľudia s vyššou inteligenciou častejšie sublimujú svoje sadistické komplexy do duchovnej podoby: hlásajú anarchizmus, nihilizmus a rôzne revolučné myšlienky. Alebo píšú kriminálne romány, kde popúšťajú uzdu svojej chorej fantázie.

– V našej knižnici nájdete dokumenty, kde krátko po revolúcii orgány KS sami konštatujú, že statočná ČK priťahuje najšpinavšie elementy spoločnosti. Stranícke bulletiny z tých čias obsahujú sťažnosti, že „do ČK vstupujú sadisti, kriminálnici a degeneráti“. Sám Lenin taktiež priznal, že „v radoch ČK je veľa čudných elementov“.

– Ale zákon sublimácie chorej psychiky do chorobných sociálnych procesov sa týka nielen pracovníkov ČK, GPU alebo NKVD. Veď najchorobnejším takýmto procesom je samotná revolúcia. V súlade s týmto temným zákonom prírody celá špička revolúcie, všetci tí „profesionálni revolucionári“, sa formovali z duševne nevyrovnaných a psychicky chorých ľudí, ktorých Dostojevskij nazýval besmi.

– Lenin nie nadarmo nazýval svoju gardu „profesionálnymi revolucionármi“ a nie nadarmo heslom Trockého bola „permanentná revolúcia“. Ničoho iného títo ľudia neboli schopní. Ak pred revolúciou ešte mali nejaký spoločný cieľ – zápas s cárskou vládou, po revolúcii sa ich jediným cieľom stal frakčný boj o moc, ktorý trval dovtedy, kým sa navzájom „nezožrali“.

– Pre revolucionárov je revolúcia svojím spôsobom samovražda. Preto Dostojevskij, keď opisoval revolucionárov vo svojich Besoch, uvádza biblické podobenstvo o besoch, ktorí vošli do sviní a potom sa vrhli zo skál do mora a všetci zahynuli.

– Alebo si vezmite napríklad podobenstvo o pšenici a kúkoli. V tých časoch sa kúkoľ považoval za jedovatú zdegenerovanú pšenicu. Všimnite si – zdegenerovanú! Teda je tu priamy odkaz na degenerátov a degeneráciu. Keď Kristus porozprával toto podobenstvo ľudu, dokonca ani jeho učeníci ho nepochopili a prosili ho, aby to vysvetlil. Na to Kristus odpovedal takto:

„Pole je svet... a kúkoľ je ako diabľovi synovia. Nepriateľ, ktorý ich zasial, je diabol. Žatva je koniec sveta...“ Alebo, ak hovoríme súčasným jazykom, žatva je koniec určitého historického cyklu, na konci ktorého je revolúcia. Ďalej Kristus hovorí o revolúcii: „Ako ľudia vytrhávajú kúkoľ a pália v ohni, tak bude aj na konci tohto sveta... Vrhnú ho do ohnivej pece; tam bude plač a škripanie zubov“ (Mt 13:38-42).

– V Evanjeliu sa tento kúkoľ ešte nazýva synmi skazy. Potom ich nazývali nepriateľmi ľudského rodu. Odtiaľ pochádza aj označenie „nepriatelia ľudu“ z čias Veľkej čistky. Ako vidíte, nič nové pod slnkom. Sú to jednoducho degeneráti – psychicky chorí ľudia. Na jednej strane geniálni, na druhej napoly šialenci. V procese revolúcie sú geniálni, a po nej jednoducho psychopati, ktorých treba zlikvidovať.

* * *

Ďalšiu prednášku mal profesor temných záležitostí Malinin:

– Súdruhovia, teraz sa budeme zaoberať rozborom knihy psychiatra Wilhelma Langeho-Eichbauma: Génus, šialenstvo a sláva, ktorá bola vydaná v Mníchove v roku 1928. Prečítam vám z nej niektoré zaujímavosti.

– Viete napríklad, odkiaľ pochádza slovo génium? Píše sa tu, že z arabského slova „džini“, čo znamená „zlí duchovia“. Zaujímavé, nie?

– Svojho času epilepsiu nazývali morbus sacer, t. j. svätá choroba. Epileptikmi boli: Sokrates, Alexander Macedónsky, Iulius Caesar, imperátor Caligula, prorok Mohamed a imperátor Napoleon. Čiastočne sem môžeme zaradiť aj Hitlera, ktorý sa, podľa výpovedí svedkov, počas záchvatov zúrivosti zvykol kotúľať po zemi, pričom mu tiekla pena z úst a hrýzol koberec.

– Príznačné je, že od samého začiatku knihy sa doktor Lange sťažuje na to, že veda o degenerácii medzi veľkými ľuďmi predstavuje svojím spôsobom zakázané ovocie, na túto tému neexistuje ani jedna učebnica, ani špeciálny časopis, ani vedecké zoskupenie, nič: „Zaoberať sa výskumom v tejto oblasti znamená naraziť na nevd'áčnosť, dokonca nenávisť iných, a výsledky bádania sa stávajú zakázanými... Samotné zhromažďovanie týchto materiálov súvisí s nekonečnými ťažkosťami,“ píše Lange. Takže, ako vidíte, tieto záležitosti sú vždy trochu tajné.

– Na konci svojej knihy však doktor Lange uvádza veľmi dobrú bibliografiu, kde sú uvedené názvy 1652 diel iných vedcov, ktorí sa tiež zaoberali touto zakázanou témou. A doktor Lange to všetko systematizuje a zhŕňa. Nad takými knihami vedci ako Lange sedia celý život.

– Celý život nad tým pracoval aj profesor Lombroso, o ktorom Lange píše: „Lombroso bol nesmierne veriaci človek: spiritualista a takmer astrológ... Vo svojich posledných, najviac zrelej práci často hovorí namiesto šialenstva iba o degenerácii“. To jest na konci svojho života Lombroso dospel k záveru, že koreňom všetkého zla je zjavne degenerácia.

„V oblasti sexu sa degenerácia prejavuje nasledovne: alebo príliš málo sexu (askéti), alebo príliš veľa (sexuálni maniáci), alebo orientácia nesprávnym smerom (homosexualita atď.)“. Je to formulácia veľmi stručná a výstižná.

– Ďalej doktor Lange píše: „Prílišný stres a vyčerpanie nikdy nevedú ku vzniku psychóz. To nám raz a navždy dokázala svetová vojna. A nikdy sa ešte z génia nestal psychopat v dôsledku prílišného stresu“.

„Celkom zdravými géniami boli: Tizian, Rubens, Rafaelo, Leibniz, Verdi.“ Bohužiaľ, tento zoznam je dosť krátky.

– Zoznam geniálnych alkoholikov je už o niečo dlhší: „Alexander Macedónsky, Sokrates, Seneca, Iulius Caesar, Rembrandt, Hoffman, Edgar Poe, Alfred de Musset, Paul Verlaine, Beethoven“.

– Zaujímavý komentár o modernizme a kritikoch: „Slávny nemecký básnik Helderlin. V jeho Nočných piesňach je zjavne vidieť známky schizofrénie... nedostatky kompozície, poriadku a súvislosti... obrazy nepochopiteľné, nejasné, zamotané... vymýšľanie nových slov, hra zvukov... Ale všetci najväčší literárni kritici to označili za pokrok. Neskôr vo veku 32 rokov sa tento chudák básnik definitívne zbláznil. Taká istá situácia je aj s našimi súčasťnými modernistami.

– Na zaujímavú otázku, prečo je tak málo geniálnych žien, doktor Lange odpovedá: „Mnohí vedci si myslia, že žena, ktorá vykonala niečo veľké, je v skutočnosti napoly muž. Je možné, že to závisí od hormónov“.

– Aby sa ženy neurazili, ďalej sa píše: „Ženy však majú väčšiu schopnosť objavovať a uznávať géniov než muži, majú prvoradú úlohu pri vytváraní géniov“.

– Smutný fakt: „Veľmi oduševnení ľudia sú od prírody bionegatívni z hľadiska výchovy potomkov. Nikdy nebudú môcť venovať svojmu manželstvu a výchove deti toľko času, koľko normálni ľudia. Oduševnenosť si vyžaduje vnútornú slobodu tvorivosti, vyžaduje si samotu a koncentráciu“.

– Preto mnohí géniovia neboli ženatí: Herakleitos, Pytagoras, Solón, Platón, Herodotos, Demostenes, Vergílius, Horácius, Kopernik, Botticelli, Rafaelo, Michellangelo, Leonadro da Vinci, Galilei, Cervantes, Calderon, Tasso, Decartes, Spinoza, Leibniz, Kant, Beethoven, Schopenhauer, Schubert, Brahms, Chopin, Nietzsche. Môžeme tam ešte zaradiť Lermontova a Gogoľa.

– A tu je zoznam géniov, ktorí sa oženili, ale ich manželstvo bolo veľmi nešťastné: Shakespeare, Milton, Swift, Shelly, Dickens, Berlioz, Haydn, Hlinka, Wagner. Môžeme tam ešte zaradiť Puškina a Tolstého.

– Šťastné manželstvá malo iba málo géniov: Schiller, Wagner II., Bach, Gluck, Mozart, Schumann.

– Z dôvodu sexuálnej abnormality veľa manželstiev géniov bolo bezdetných, ako napríklad v prípade: Ovídia, Dürera, Friedricha Veľkého, Haydna, Caesara, Lenina, Hitlera.

– Deti mali, ale nevydarené: Luther, Rembrandt, Goethe, Ivan Hrozný, Peter Veľký, Katarína II., Napoleon, Dostojevskij, Tolstoj, Trockij, Stalin, Marx, Einstein.

– Ďalej doktor Lange píše: „Genealogickým predpokladom veľkého talentu je krvismilstvo“. Zároveň však krvismilstvo predstavuje koreň stromu zla. A teraz porozmýšľajte sami: aké náboženstvo zakazuje zmiešané manželstvá a takto akoby napomáha nepretržitému krvismilstvu?

– Potom doktor Lange píše, že plodiť géniov naschvál je takmer trestný čin: „Nato je potrebné krížiť ľudí z talentovaných rodín s ľuďmi s cudzorodou a predovšetkým psychopatologickou krvou, to jest treba zámerne vytvárať bionegatívneho človeka...“

– Tu cítiť, že doktor Lange nedokončuje myšlienku, čosi zamlčuje. Kto sú ti ľudia „s cudzorodou a psychopatologickou krvou“?

– Aby som neodbočoval od našej témy, poviem zatiaľ iba toľko, že proces, o ktorom doktor Lange radšej mlčí, náš arcibiskup Pitirim nazýva zväzkom satana a antikrista. A z tohto zväzku sa zrodili takí géniovia ako Kerenskij, Lenin, Stalin, Berija, Hitler, Goebbels, riaditeľ gestapa Himmler, jeho pomocník Heidrich a Adolf Eichmann, odborník na „riešenie židovskej otázky“. Zväzku satana a antikrista sa však budeme venovať neskôr.

– Na konci svojej knihy sa doktor Lange zameriava na jednotlivé osobnosti a uvádza nasledovné pikantné detaily zo života géniov:

Alexander Macedónsky. Homosexuál, epileptik, alkoholik, mal oči rôznych farieb, mierne škúľil na jedno oko. Zomrel na horúčku. Brata mal úplného idiota. Môžeme ešte dodať, že už jeho otec, kráľ Filip II. Macedónsky, bol tiež homosexuál. Potom tento geniálny syn pomohol zabiť vlastného otca.

Iulius Gaius Caesar. Homosexuál alebo, presnejšie, bisexuál. V Ríme o ňom hovorili: „Muž pre každú ženu a žena pre každého muža!“ Epileptik. Mal nutkavé sny, že súloží s matkou. Narodil sa pomocou cisárskeho rezu.

– Príznačné je, že Alexander Veľký aj Iulius Caesar trpeli mániou velikášstva. Caesar dal príkaz umiestniť svoju sochu medzi sochy bohov a uctievať ho ako boha. A Alexander Veľký jednoducho tvrdil, že ho nesplodil jeho otec-homosexuál, ale boh Zeus. Spomeňte si na kult osobnosti Stalina. Nájdete tu veľa spoločného.

Imperátor Caligula. Homosexuál, sadista, epileptik, krvismilstvo so sestrami, duševne chorý. Prikázal odpíliť hlavy bohom a prilepiť tam jeho vlastné podobizne. Chválil sa, že jeho matka sa narodila v dôsledku krvismilstva medzi imperátorom Augustom a jeho dcérou Iuliou.

Imperátor Claudius Nero. Homosexuál, sadista, básnik, pyroman, duševne chorý. Dvojnásobné krvismilstvo už zo strany rodičov. Krvismilstvo s matkou, ktorú potom zabil. Okrem iných žien mal manželku Židovku Poppeu, ktorú potom tiež zabil.

– Takí boli rímski imperátori z čias úpadku Ríma. Ani neskôr to však nebolo oveľa lepšie:

Friedrich Veľký. Od detstva mal vrodenuú fimózu, čo znamená nemožnosť pohlavného života.

A keď mu spravili obriezku, vo veku 22 rokov začal mať homosexuálne náklonnosti.

– Ak si prečítate biografiu Goetheho, uvidíte tam opis akéhosi donchuana, ktorý až do staroby behá za mladými dievčatami a dokonca má u nich aj úspech. Úplne ako vo Faustovi. Ale u doktora Langeho nájdete celkom inú verziu.

Johann Wolfgang Goethe. Úplný psychopat – schizoidný a cykloidný typ. V láske fixácia na matku a duševne chorú sestru. Uprednostňoval zadané, teda vydaté ženy. Zlý genofond – 25. 12. 1789 sa narodil syn August, ktorý bol ťažký psychopat a alkoholik a zomrel vo veku 41 rokov na zápal mozgu. V roku 1791 – dieťa, ktoré sa narodilo mŕtve. V roku 1793 – dievčatko, ktoré zomrelo o 10 dní, v roku 1795 – chlapec, ktorý zomrel o 14 dní. V roku 1802 – dievčatko, ktoré zomrelo o niekoľko hodín. Úplná degenerácia jeho detí a vnukov.

– Podobná situácia bola však aj v prípade geniálneho Dostojevského. Prvá jeho dcéra zomrela vo veku 3 mesiacov. Druhá dcéra prežila. Prvý syn zomrel krátko po pôrode. Druhý syn zomrel vo veku 3 rokov. Zo 4 detí 3 zomreli v dôsledku degenerácie. Otec Dostojevského pochádzal z duchovenského stavu a bol sadista, za čo bol zabitý vlastnými poddanými – a cársky súd uznal nevinu týchto poddaných. Sám Dostojevskij bol sadoma- sochista. Fixácia na neploleté dievčatá, čo svedčí o potlačenej homosexualite, ako v Nabokovovej Lolite.

Napoleon. Homosexuálne vzťahy s bratom Jozefom. Zviedol všetky svoje sestry. Epileptik. Neprestajné krče v pravom ramene a perách (tiky), počas

hnevu taktiež aj krčie v nohách. Od detstva tendencia klamať. Výrazne prejavovaný komplex ničenia (vo vzťahu, okrem iného, k nábytku, deťom, umeleckým dielam, zvieratám). Počas záchvatov šialenstva sa kotúlal po zemi. Kožu mal bez vlasov, hladkú, mäkkú. Otec – alkoholik (aj Stalinov otec bol alkoholik!). Chronické bolesti hlavy. Brat Louis – paranoik. Nemanželský syn Napoleona – ťažký psychopat. Brat Ľudovít – úplný psychopat. Sestra Paulína – maniakálno-degeneratívna osoba. Podľa stavby tela Napoleona sa dá predpokladať narušenie činnosti žliaz vnútornej sekrécie: malá výška (151 cm), nesúmernosť tela, ženské črty tela, kože a vlasov, taktiež detsky nedovyvinuté pohlavné orgány.

– Pokiaľ sa pamätám, ľudí nižších ako 150 centimetrov dokonca ani neberú do armády, považujúc ich za nevhodných pre vojenskú službu. A výška veľkého vojvodu Napoleona je 151 cm! Priemerná výška muža je približne 178 cm. A viete, aký vysoký bol Stalin? – 155 cm. Súdruh Lenin tiež nebol oveľa vyšší – 166 cm. Generalissimus Franco meral 157 cm. A pôvodca sadizmu markíz de Sade – 155 cm. Pre muža je takáto výška – jeden z vonkajších príznakov degenerácie. Často je to zdrojom taktiež komplexu moci, komplexu Napoleona.

Nasledujú ďalší géniovia:

Budha, zakladateľ budhizmu. Bez toho aby sa rozlúčil, opustil ženu a dieťa. Trpel mániou veľkosti: vládca sveta, všemocný, vyššia bytosť. Halucinácie o bohoch, anjeloch, démonoch. Melancholik, askéta, skromný a poddajný. Viedol túlavý spôsob života, žobral.

Luther, zakladateľ protestanstva. Stále ho prenasledovali vidiny a hlasy čertov. Z protestu proti celibátu kňazov (sám bol kňaz) si zobral mníšku, ale jeho deti boli narušené.

Rousseau, ideológ Veľkej francúzskej revolúcie. Pred revolúciou, v rokoch 1760 – 1789 ho viackrát vyhlasovali za blázna. Exhibicionizmus (odhaľovanie pohlavných orgánov), masochizmus, fetišizmus (sexuálna fixácia na neživé predmety), kleptománia, impotencia atď. Od roku 1766 – mánia prenasledovania, zmiešaná s mániou veľkosti. Hypochondria. Schizofrénia, ktorá vo veku 40 rokov prerástla do chronickej paranoidnej formy. Homosexualita. Sexuálna fixácia na moč. Rád kradol a klamal. V dôsledku mánie prenasledovania si myslel, že nie on je chorý, ale celý svet, ktorý ho obklopuje, je chorý a potrebuje liečenie s pomocou revolúcie.

Kierkegaard, dánsky filozof, otec existencializmu. Zjavný homosexuál.

– Môžeme ešte dodať, že bol od narodenia hrbatý, síce sa oženil, ale žena ho okamžite opustila. Druhý dánsky génius, rozprávkár Andersen je tiež homosexuál. Pre génirov je to akoby profesionálna choroba.

Schopenhauer, filozof-pesimista. Latentný homosexuál. Preto bol zrejme taký pesimista.

– Tento zoznam geniálnych šialencov môže pokračovať donekonečna, už je však načase ukončiť našu dnešnú prednášku. V závere svojej knihy Génius, šialenstvo a sláva doktor Lange píše:

„Ľudstvo ešte nemá filozofiu bionegatívnych hodnôt. Ukázali sme, že patologické korene môžu byť zdrojom veľkých genetických kultúrnych hodnôt. Niekedy to môže byť aj inak: patologické korene, zamaskované do náboženských, filozofických alebo etických škrupúl, môžu podstatne prekážať zdravému životu“.

„Pravdaže, môže sa objaviť filozof, ktorý, by bol úplne zdravý, celkom jednoduchý človek a povedal by: Nechceme nič bionegatívne v žiadnej podobe. Chceme iba zdravý a prekvitajúci život. Jasnosť a zdravie sú neoddeliteľné. Preč s ilúziami, halucináciami a šialenstvom! Preč so všetkými tými klamlivými mystériami v oblasti šialenstva a negatívneho! Preč s tou svätožiarou okolo hmlistých nezmyslov a čarodejníctva! Chceme žiť ako slobodní zdraví ľudia na slobodnej zemi...“

„Možno, že by sme mohli súhlasiť so slovami tohto zdravého, jednoduchého človeka. Možno. Jedného dňa sa však môže stať veľmi zvláštna vec. Pochopíme, že s naším ideálom zdravia sme menšina. A väčšina ľudí pod vplyvom temných hlbín svojich inštinktov bude opäť túžiť po iracionálnom, divokom, neobmedzenom, nepochopiteľnom, nenormálnom, po šialenstve v akejkolvek podobe... Človek, to je tragické zviera!“

– Dost’ pesimistický záver. Preto filozofi hovoria, že diabol degenerácie je nesmierne prefikáný a všetko dokáže poriadne zamotať’.

Tretie oko

Generál arcibiskup Pitirim, hlava rádu sovietskych jezuitov, opäť zavesil na tabuľu schému stromu zla:

– A teraz, súdruhovia, sa pozrime na druhú časť tohto stromu zla – psychické choroby. To je to isté, čo za starých dobrých čias ľudia nazývali besy. Základné rozdelenie týchto besov je nasledovné: psychózy, ktorých pôvodom je mozog, a neurózy, ktoré pochádzajú z centrálnej nervovej sústavy. Často sú však vzájomne prepojené.

– V skupine psychóza prvom mieste stoja psychózy funkčne-psychogenetické, t. j. také, kde genetika a zlá dedičnosť vplyvajú na psychiku. Pripomínam, čo na túto tému hovoril doktor Lombroso: „Podľa názoru väčšiny vedcov psychické choroby sú v 90% prípadov dôsledkom dedičnosti“.

– Medzi psychózy takéhoto druhu patria aj: paranoja, mánia veľkosti a mánia prenasledovania. Charakteristickým príkladom je súdruh Stalin. Po jeho smrti sa vo všetkých západných novinách písalo, že ku koncu života to bol zjavný paranoik.

– Ďalšími psychózami sú: schizofrénia alebo rozštiepenie osobnosti. Je to najťažšia a najčastejšia chronická psychická choroba, pre ktorú sú charakteristické stabilné zmeny v psychike, ktoré sú tým závažnejšie, čím ťažšie je štádium choroby. Schizofrénia začína postupne, od pomalého nárastu zmien v povahe – chorý sa stáva uzavretým, čudákom. Zriedkavejšie sú – náhle

objavenie sa vizuálnych a sluchových halucinácií, strachu. V horšom prípade sa choroba končí slabomyseľnosťou.

– Na susednom konári stromu zla vidíte maniakálne depresie a taktiež egocentrizmus alebo egomániu, ktorá je zdrojom nesmierne chorobnej ctižiadosti, veľmi príznačnej, podľa doktora Lombrosa, pre všetkých géniov. Napríklad, slávny spisovateľ Balzac bol absolútny egocentrik a nemohol rozprávať o nikom inom, iba o sebe. A jeho otec bez zjavných príčin ležal 20 rokov v posteli – mal depresiu.

– Medzi psychózy patrí aj komplex viny a komplex samodeštrukcie, následkom ktorého sú sklony k samovražde. Keď sa na Západe nejaký blázon pokúša ukončiť život samovraždou, automaticky ho ťahajú na kontrolu ku psychiatrovi. A keď taký istý blázon spácha samovraždu upálením v ZSSR alebo Československu, potom to západná propaganda v rámci psychologickéj vojny nazýva „zápasom za osobnú slobodu“.

– Potom nasledujú organické psychózy, to jest také, kde sa chorá psychika odráža na fyzickej stránke organizmu. Spomeňte si, čo hovoril na túto tému doktor Bern, profesor newyorskej univerzity: „Vo viac ako 90% všetkých ľudských chorôb dominujúcim faktorom je psychika“ a väčšina z týchto 90% ľudských chorôb má sklon sa stratiť, ak sú zlikvidované „dominujúce psychologické faktory“, t. j. psychické poruchy.

– Uvediem vám malý príklad. Americký psychiater John Grist píše v denníku New York Times zo 4. novembra 1976, že pre liečenie pacientov trpiacich silnými depresiami je oveľa užitočnejšie nie chodiť k psychiatrovi, ale jednoducho behať. Sledoval dve skupiny depresívnych pacientov – jedna skupina chodila k psychoanalytikovi a druhá jednoducho behala po parku, teda venovala sa každodennému telocviku. V dôsledku toho z 8 psychicky chorých pacientov, ktorí behali, sa 6 vyliečili zo svojej depresie, a všetci, ktorí navštevovali psychiatra, zostali aj naďalej chorí.

– Vráťme sa však k organickým psychózam. Jednou z nich je aj ochrnutie alebo paralýza. Čosi podobné mali pred smrťou aj Lenin a Hitler. Počas svojich posledných dní v bunkri bol Hitler napoly paralyzovaný. Príbuznou chorobou je starecká degeneratívna slabomyseľnosť. Tým bol postihnutý v starobe napríklad aj Lev Tolstoj. Ale trpia tým často aj veľkí štátnici, čo niekedy značne napomáhalo úspechom sovietskej politiky a diplomacie.

– Príkladom je americký prezident Roosevelt na konferencii v Jalte, kde sa riešili otázky súvisiace s koncom druhej svetovej vojny a povojnovým svetom. Dokonca aj v americkej tlači sa vtedy písalo, že prezident Roosevelt už vtedy málo čo chápal.

– Ďalším druhom psychóz sú psychózy toxické a traumatické. Prevláda názor, že toxické psychózy sú podmienené pôsobením jedov, napríklad drog alebo alkoholu. Samotná túžba po týchto jedoch, narkománia alebo alkoholizmus má však svoj pôvod v prvotnej psychóze, ktorá je zakorenená v danom človeku. A požívanie drog alebo alkoholu je zdrojom sekundárnych psychóz, ktoré sa nazývajú toxické.

– Ak sa začnete pýtať alkoholika, prečo pije, povie, že za to môže nešťastná láska, že ho vraj opustila žena. A keď sa začnete pýtať jeho ženy, prečo ho opustila, povie vám, že preto, lebo je sexuálne nenormálny – je impotent, alebo má sklony k francúzskej láske a „arménskym žartíkom“. A príčinou tomu je zvyčajne latentná alebo potlačená homosexualita, ale k tomu sa daný alkoholik nikdy neprizná.

– Ak pôjdete do krčmy, kde sa zhromažďujú alkoholici, uvidíte tam často množstvo čisto fyzicky ohavných ľudí: škuľavých, chromých, hrbatých, s krivými alebo krátkymi rukami alebo nohami, zajačím pyskom atď. A to isté platí, ak sa pozriete na amerických hippisákov, medzi ktorými prekvitajú drogy. Medzi týmito hippies je množstvo mrzákov – nielen po stránke duševnej, ale aj fyzickej. Preto hlásajú ohavnosť vo všetkých oblastiach duševného života: pornografiu v literatúre a filme, kakofóniu v hudbe a rovnaké ohavnosti vo výtvarnom umení.

– V prípade traumatických psychóz prevláda názor, že sú podmienené vonkajšou traumou alebo šokom, keď sa človek stáva duševne chorým v dôsledku silného duševného otrasu. Treba tu však brať do úvahy to, že človek so zdravou psychikou môže zniesť takéto otrasy viac-menej ľahko, ale človek, ktorý už je dosť nevyrovnaný, môže duševnú rovnováhu definitívne stratiť.

Generál-arcibiskup namieril ukazovátka na susedný konár stromu zla:

– A teraz prejdeme od psychóz k neurózam. Najčastejšie sa tu stretne s neurasténiou a hystériou. Neurasténia – to je funkčná porucha centrálného nervového systému, ktorá sa prejavuje v podobe nadmernej vzrušivosti (podráždenosť, búrlivé reakcie na malicherné príčiny atď.), neuralgických bolestí (obzvlášť hlavy) a vyčerpanosti nervového systému (únava, oslabenie pamäťových schopností a i.). Skrátka, neurotik. Neurasténia býva vrodená a získaná. Získaná neurasténia sa dá vyliečiť dosť rýchlo, keď sú odstránené príčiny, ktoré ju vyvolali, napríklad žena, ktorá lezie manželovi na nervy. Ale vrodená neurasténia, to je ako materské znamienko.

– Hystéria sa skladá z hysterických záchvatov (slzy, smiech, výkriky, kŕče), všemožných porúch citlivosti (príliš intenzívneho vnímania bolesti alebo naopak necitlivosti, zúženia zrakového poľa a i.), pohybových porúch (paralýzy, kŕče, zajakávame sa, tiky tváre atď.) a z hysterického správania – nadmerný egoizmus, zveličovanie, teatrálnosť, simulovanie, chorobná lživosť, prudké striedanie nálad atď.

– Takými hysterikmi boli, napríklad, Napoleon, Kerenskij a Hitler. Svojou hystériou nakazovali iných a vznikala masová politická hystéria, čosi ako tanec svätého Víta.

– Na susednom konári nášho stromu zla sa nachádza hypochondria. Taktiež sú tam aj rôzne fobie, ako napríklad klaustrofóbia (strach z uzavretých miest) a agorafóbia (strach z otvorených miest, napr. námestí). Niekedy je človek postihnutý aj jedným, aj druhým a cíti sa nesvoj aj v uzavretom priestore, aj v otvorenom. Mimo chodom, otec psychoanalýzy Freud sám trpel agorafóbiou a

niektorými ďalšími poruchami, ktorých sa snažil zbaviť svojich pacientov, ale sám im vzdorovať nedokázal.

– Ako všetky tieto psychické choroby vznikajú? Tu je jedna učebnica o psychických chorobách zo začiatku 20. storočia. Odpoveďou na túto otázku je jej titulná strana: portrét bradatej ženy s bradou ako u Rasputina. To je kľúč k pochopeniu psychických chorôb – prelínanie pohlaví a pohlavných príznakov.

– Ďalšia knižka: „Ilustrované dejiny psychológie a psychiatrie“, N.Y., 1969. A prvá ilustrácia v nej: dve lesbičky počas pohlavného aktu. To je kľúč k pochopeniu celých dejín psychológie a psychiatrie.

– A teraz sa pozrime na psychické choroby v USA, najpoprednejšej krajine západného sveta. Podľa americkej štatistiky, psychické choroby postihujú viac ľudí než srdcové choroby, rakovina a všetky ostatné choroby dokopy. Je ťažké tomu uveriť, ale je to tak: viac ako polovica všetkých postelí v amerických nemocniciach je obsadená duševne chorými.

– Americký časopis Time z 12. 8. 1966 píše, že v roku 1965 sa okolo 2,5 milióna Američanov liečilo na psychické choroby na klinikách. Najnebezpečnejší typ je paranoidný schizofrenik, ktorý má hlboké sexuálne problémy, často sa týkajúce jeho matky, v dôsledku čoho je v USA okolo 200 000 „potenciálnych masových vrahov“.

– V inej americkej štatistike sa píše, že v roku 1966 bolo v USA minimálne 600 000 maloletých zločincov. Všetci títo ľudia patrili k typu ľudí, ktorí potrebujú pomoc psychiatra. Podľa údajov tejto štatistiky je celkový počet detí v USA, ktoré potrebujú psychiatrickú liečbu, 4,5 milióna ľudí, teda približne 10% všetkých amerických detí.

– Medicínske centrum Cornellskej univerzity v New Yorku kontrolovalo v priebehu 8 rokov psychiku obyvateľov New Yorku z rôznych vrstiev obyvateľstva. V roku 1962 boli výsledky nasledovné: z piatich ľudí je iba jeden úplne psychicky zdravý. Z ostatných štyroch sú traja mierne psychicky chorí a jeden ťažko psychicky chorý. Obzvlášť veľa psychicky chorých je medzi rozvedenými: z 25 rozvedených mužov (na ktorých strane je vina) je iba jeden psychicky zdravý, a z 14 rozvedených žien (na ktorých strane je vina) tiež iba jedna je psychicky normálna. U Židov je percento psychopatov vyššie než u nežidov.

– Denník New York Times z 3. 2. 1960 uvádza, že psychiater Franz Kalmann zistil, že príčinou schizofrénie je dedičný ferment v krvi. Schizofrenici tvoria 50% všetkých chorých, ktorí sedia v blázincoch USA.

– Denník Cronicle z 24. 4. 1972 uvádza, že doktor-psychiater Dávid Rosental na zasadaní Národnej Akadémie vied vyhlásil, že **psychické choroby sú dôsledkom zlej dedičnosti, rovnako ako homosexualita, zločinnosť a alkoholizmus**. Doktor Rosental si myslí, že z 200-miliónového obyvateľstva viac ako 60 miliónov ľudí môžeme považovať za schizofrenikov, že 9 miliónov Američanov sú viac alebo menej alkoholici a že každý piaty teenager sa skôr alebo neskôr dostane pred súd. Doktor Rosental tvrdí, že v USA takmer niet rodiny, v ktorej by nebola žiadna psychická choroba.

– V novinách New York Times z 25. 6. 1973 sa píše, že na zasadaní americkej medicínskej asociácie psychiater Ronald Feeve vyhlásil, že okolo 6 miliónov Američanov trpí na striedavé záchvaty manio-depresívnej psychózy, keď sa pocity eufórie striedajú s pocitmi hlbokkej depresie. Doktor Feeve hovorí: „Zistil som, že mnohí najtalentovanejší ľudia v tejto spoločnosti sú postihnutí touto chorobu, vrátane mnohých spisovateľov, politikov, industriálnych magnátov, vedcov – obrovské množstvo euforickej energie a fantázie im umožňuje dosiahnuť úspech“.

– Potom sa však píše, že v USA je zaregistrovaných 30 000 samovrážd ročne, ktoré sú následkami hlbokých depresí. Napríklad, aj v prípade slávneho spisovateľa Hemingwaya alebo vojnového ministra Forrestala. A nasleduje smutné konštatovanie, že to všetko sú zrejme dôsledky dedičnosti.

Hriechy Evy

Profesori Vedeckovýskumného inštitútu (NII-13) analyzovali krivku vzrastu, rozkvetu a úpadku kresťanstva v priebehu 2 000 rokov kresťanskej civilizácie. Hoci je to zvláštne, rozkvet kresťanstva sa zhodoval s rozkvetom stredovekej inkvizície, ktorá sa zaujímala ani nie tak o Boha, ako o diabla a aktívne poľovala na bosorky a bosorákov.

V Biblii sa o diablove píše dosť neurčito: „Légia je moje meno, pretože je nás veľa“ (Mk 5:9).

Presnejší obraz tejto légie poskytuje štatistika amerického doktora Kinsieho, ktorá sa objavila v roku 1948 a vyvolala v Amerike a aj na celom svete efekt podobný výbuchu bomby. Ukázalo sa, že v takej vysoko civilizovanej krajine ako USA táto légia v rôznych podobách tvorí okolo 37% obyvateľstva. Teda každý tretí človek! Čo z toho vyplýva? To, že biblia mala pravdu: diablove meno je légia!

Tieto prednášky prednášal profesor Kalmykov, doktor vyššej sociológie, ktorý objavil niekoľko tajných zákonov tejto čiernej sociológie. Na ramenách profesora Kalmykova sa skveli náplecníky generála-poručíka 13. oddelenia KGB.

– Súdruhovia, doktor Kinsie zrátal iba homosexuálov, ktorí predstavovali svojrázny koreň alebo kmeň tohto stromu zla. Z týchto 37% doktora Kinsieho iba 4% boli úplní, čestní a otvorení homosexuáli, ktorí sa tomu venovali celý život. Ostatné 33% sa zaoberali tým istým, ale iba čiastočne, v priebehu určitého obdobia – teda 5 rokov, 3 roky, 1 rok alebo iba raz, alebo sa im o tom iba snívalo, no zažili pri tom orgazmus. Hovorí sa tomu čiastočná, latentná alebo potlačená homosexualita. Sú to svojrázni kandidáti, sympatizanti, fanúšikovia tej strany, meno ktorej je légia.

– Diabol degenerácie však pozostáva nielen z pohlavných zvráteností ale aj z rôznych psychických chorôb. Podľa jednej viac-menej oficiálnej štatistiky, 18,5% obyvateľstva USA (t. j. každý šiesty človek) je z klinického hľadiska psychicky chorých, takých, ktorí potrebujú pomoc psychiatra.

– Keďže sú to dve tváre jedného a toho istého problému, ak porovnáme 37% doktora Kinsieho a 18,5% psychopátov, v podstate z toho vyplýva, že každý druhý legionár má problémy nielen so sexuálnou orientáciou, ale aj s psychikou.

– Náuka o diablovej degenerácii je plná paradoxov. Napríklad, hovoriac o 37% doktora Kinsieho, si, prirodzene, pomyslíte, že 4% otvorených legionárov má viac psychických chorôb než 33% skrytých alebo potlačených legionárov. V skutočnosti je všetko úplne naopak. Práve v tejto skupine latentných alebo skrytých homosexuálov sa s psychickými chorobami stretnete častejšie a v intenzívnejšej podobe než v prvej skupine 4% čestných a otvorených homosexuálov.

– Slávny doktor Freud tvrdí, že dlhý rad duševných chorôb, až po chronické bolesti hlavy, sa objavuje práve v dôsledku vzniku rôznych chorobných emócií v duši človeka. A doktor Freud radí: pustite týchto besov na slobodu. Freud ich vyhánal s pomocou psychoanalýzy.

– Ale biblickí apoštolovia mali na to iný názor. Napríklad, v Evanjeliu podľa Matúša (12:43-45) sa píše nasledovné: „Keď nečistý duch vyjde z človeka, chodí po púštiach, hľadá pokoj a nenachádza. Vtedy si hovorí: vrátim sa tam, odkiaľ som vyšiel... Vtedy ide a berie si so sebou sedem iných duchov, ešte horších ako on sám, a všetci tam zostávajú bývať, a pre človeka je to horšie ako predtým". Prax ukazuje, že vo väčšine prípadov má pravdu práve apoštol Matúš, a nie Freud.

– Diabol generácie – to je nekonečné kľbko protirečení. Napríklad, bolo by prirodzené predpokladať, že čím múdrejší sú ľudia, tým menej majú psychických chorôb. V skutočnosti to však je presne naopak. Čím inteligentnejšia je daná sociálna skupina, tým viac je v nej psychických chorôb. Platí pravidlo – čím vyššie v sociálnom rebríčku, tým viac degenerátov. Ak v USA je 37% legionárov, koľko ich bude medzi inteligenciou? Povedzme, že za inteligenciu budeme považovať 5% obyvateľstva, t. j. 11 miliónov ľudí (v roku 1980), vedúca vrstva, takpovediac, elita spoločnosti. V tejto elite už však bude legionárov viac ako 50%.

– A čo ak sa pozrieme na takých inteligentných ľudí ako básnici, spisovatelia, novinári a iní literáti? Tam týchto 37% doktora Kinsieho podľa najskromnejších výpočtov stúpa až na 75%. Preto filozof Kierkegaard hovoril, že v súčasnosti sa diabol zabýval v tlači. Preto sa aj „disidencia" v ZSSR začala práve v tlači, medzi básnikmi a spisovateľmi – Pasternak, Solženicyn, Maximov atď.

– Hovoriac o degenerátoch, by bolo prirodzené predpokladať, že máme na mysli akýchsi kreténov, ktorí sedia v ústavoch pre postihnutých. V skutočnosti je to presne naopak. Často vďaka komplexu moci sa títo legionári dostávajú do panteónu veľkých ľudí, do kresiel vodcov, führerov, prezidentov a premiérov. Zato ich príbuzní alebo deti sú často kreténi a sedia v ústavoch pre postihnutých alebo v blázincoch.

– Napríklad, Alexander Macedónsky bol veľký človek, a brata mal idiota. Syn Mao Ce-tunga sedel v blázinci. Sestra prezidenta Kennedyho taktiež

sedela v blázinci. Syn riaditeľa americkej CIA Allana Dallysa taktiež sedel v blázinci. Stalinova dcéra napľula na hrob otca a utiekla do Ameriky. Dcéra premiéra Churchilla spáchala samovraždu.

– Potom vzniká taká otázka: kto vládne svetu? Nie nadarmo sa v Biblii píše, že diabol je knieža tohto sveta.

– Filozofi hovoria, že diabol má sklon k extrémom. Už ste sa dozvedeli o tesnej súvislosti medzi genialitou a šialenstvom. Podobná súvislosť však je aj medzi vonkajším výzorom týchto legionárov. Na jednej strane degenerácia predstavuje hlavnú príčinu všemožných vrodených ohavností a defektov, ale na druhej strane najväčšie percento legionárov nájdete medzi hollywoodskymi kráskami a krásavcami, kde veľmi zriedka stretnete šťastné manželstvo. Preto je pre Hollywood typické najväčšie percento škandalózných rozvodov.

– Uvediem konkrétny príklad. V 20. rokoch bol mužským božstvom Hollywoodu krásavec Rudolfo Valentino, za ktorým šaleli všetky ženy. Ale keď vezmem do rúk knihu Brada Steigera Valentino, vydanú v roku 1966, dočítam sa tam, že v skutočnosti Valentino bol ako muž absolútna nula. V styku so ženami bol úplný impotent. Mal však dve fiktívne manželstvá – v rámci konšpirácie, s rovnakými legionárkami. Valentino skúšal aj sex s homosexuálmi. Ale ani to sa mu nepáčilo. To jest tento idol mužskej krásy bol v podstate bezpohlavný hermafrodit. Keď však zomrel v mladom veku na žalúdočné vredy, nasledovala celá epidémia samovrážd medzi hysterkami, ktoré doňho boli zaľúbené.

– Teraz vám vysvetlím niektoré biblické formuly diabla z hľadiska dialektického materializmu. V Evanjeliu sa píše, že diabol – to je „luhár a otec lži“ (Jn 8:44). Overme si to – prečo? Hoci už len preto, že stupnica pohlavných zvráteností, v zjednodušenej forme, zodpovedá stupnici tvrdých nadávok. Úplne zodpovedá formule „orálneho sexu“ doktora Freuda. To jest legionári robia doslova všetko, čo sa hovorí v týchto zdanlivo absurdných a nezmyselných nadávkach. Kto z nich sa v tom však prizná? Nikto. A už len to samotné je lož. A za touto lžou sa skrýva väčšina nevydarených manželstiev, rodinných drám, mučivých rozvodov, narušených detí.

– Zoberme si, napríklad, ruské vulgárne nadávky („j...ť tvoju mať“ a pod.). V psychopatológii tomu zodpovedá krvismilstvo a Oidipov komplex. A tento komplex úzko súvisí s homosexualitou. Tu však typický degenerát okamžite začne klamať, že materné nadávky sa dostali do ruského jazyka v dôsledku vpádu Tatárov. Dobré, ale prečo potom rovnaké nadávky existujú aj v angličtine (napr. motherfucker), aj v nemčine? Ved' tam žiaden vpád Tatárov predsa nebol... Namiesto odpovede na túto otázku však degeneráti začnú iba nadávať.

– Kráčajúc po stopách tejto légie, budete neprestajne narážať na lož – či už priamu alebo nepriamu, úplnú alebo čiastočnú. Často budú klamať aj vedci, aj profesori, aj doktori. Niekedy práve podľa tejto lži sa dá spoznať, či daná osoba patrí do légie. Vo väčšine prípadov títo legionári každý konkrétne a všetci dokopy budú popierať všetko: aj štatistiku doktora Kinsieho, kde sami dávali

krížiky v anonymnej ankete, aj vôbec existenciu légie a degenerácie. Práve preto sa v Evanjeliu hovorí, že diabol je luhár o otec lži, pretože je zdrojom lži. A zapamätajte si tento poznatok, môže sa vám zísť dokonca aj v rodinnom živote.

– Vysvetlím vám ešte jednu biblickú definíciu diabla. V Evanjeliu sa píše, že diabol je „knieža tohto sveta“ (Jn 14:30 a 16:11) a taktiež „Boh tohto veku“ (2 K 4:4). Čo to znamená? Z hľadiska dialektického kresťanstva to vyzerá nasledovne: v správnej civilizovanej spoločnosti, kde dávno neboli revolúcie – ako napríklad na Západe, kde sa sociálne zriadenie neobracalo hore nohami ako v ZSSR, v takejto správnej západnej spoločnosti v jej špičke, medzi intelektuálmi a umelcami budú, spravidla, legionári z légie doktora Kinsieho vo väčšine. V podmienkach západnej demokracie, kde vládne parlamentná väčšina, vás takíto legionári demokraticky prehlasujú.

– Preto spravidla legionári vyznávajú takúto demokraciu. Vo svojej podstate to už však nie je demokracia, ale satanokracia. Podľa tohto princípu bola naplánovaná aj februárová revolúcia Kerenského, ktorý sa vo svojich predsmrtných memoároch priznal, že už od roku 1912 bol členom tajných spolkov týchto legionárov. Preto sa takejto demokracii hovorí – hnilá demokracia. Treba povedať, že na Západe táto légia zohráva v špičke spoločnosti takmer rovnakú úlohu ako v ZSSR Komunistická strana. Podobne to však vyzeralo za čias rozpadu starovekého Grécka a antického Ríma, o čom písali aj biblickí apoštolovia.

– Vidíte, súdruhovia, aké je to jednoduché? Na pochopenie toho všetkého je však potrebné mať kľúče poznania.

* * *

Po prestávke profesor pokračoval:

– A teraz zanalyzujme podrobnejšie štatistiku doktora Kinsieho – táto štatistika predstavuje najserióznejší zdroj informácií našich čias v danej oblasti. Je uznávaná nielen na Západe, ale aj v ZSSR. Základná zásluha doktora Kinsieho spočíva v tom, že okrem 4% úplných homosexuálov, o čom už ľudia vedeli aj skôr, objavil ešte 33% čiastočných homosexuálov, ktorým sa predtým nevenovala pozornosť.

– Práve v týchto 33% sa ukrýva hlavné zlo. Preto filozofi hovoria, že diabol je nebezpečný nie vtedy, keď sa objavuje otvorene a straší nás, ale vtedy, keď ho nevidíme.

– Diablovi advokáti sa pokúšajú vyvrátiť túto štatistiku a tvrdia, že týchto 37% je prehnaných, že vraj ľudia, ktorí dávali krížiky v anonymných anketách, sami o sebe písali lži. Logicky sa však dá predpokladať pravý opak. Ľudia majú skôr sklón zamlčovať takéto nepríjemné fakty. V skutočnosti je oveľa pravdepodobnejšie, že týchto kinsiancov je nie menej, ale viac ako 37%. Ale rátajme s tým, že je ich 37%.

– A o diablových advokátoch môžeme povedať len to, že zvyčajne sú to zamaskovaní kinsianci, ktorí sa pokúšajú vás priviesť na falošnú stopu. Preto

filozofi hovoria, že diabol sa vždy pokúša dokázať, že neexistuje, že je Nikto a Nič.

– Vo svojom inštitúte sexuálnych výskumov doktor Kinsie a jeho spolupracovníci uskutočnili sociologický prieskum s účasťou 12 000 ľudí. A pozoruhodné je, že pre mužov a ženy sú výsledky podstatne rozdielne. Ak u mužov je 37% homosexuálov, ktorí dospejú až k orgazmu, v prípade žien je to 13%, t. j. takmer 3-krát menej. A celkový počet „homosexuálnych impulzov“, teda ľudí s homosexuálnymi pohnútkami, hoci aj ľahkými a dočasnými, tvorí u mužov 50%, a u žien iba 28%, t. j. dvakrát menej.

– Prečo sa v štatistike prejavujú také rozdiely? Naozaj je medzi ženami homosexuality oveľa menej než u mužov? Logika však našepkáva, že degenerácia by sa mala vzťahovať na mužov aj ženy rovnakým podielom. Ako je to teda možné?

– Okrem toho, existujú vedci, ktorí tvrdia presný opak. Napríklad, slávny degeneratológ Chavelock Allice si myslí, že lesbičiek je dvakrát viac ako homosexuálov. Významná osobnosť v oblasti výskumu homosexuality, doktor Magnus Hirshfield – mimochodom, sám homosexuál – tiež tvrdí, že lesbičiek je dvakrát viac ako homosexuálov.

– Nuž, a kde je pravda? Pravda je ako vždy kdesi uprostred. Kvôli jednoduchosti hovoríme, že v oboch prípadoch – aj u mužov, aj u žien je percento homosexuálov rovnaké a predstavuje ho základná čísla doktora Kinsieho – 37%, z ktorých 4% sú otvorení homosexuáli, a 33% skrytí. Ženy, ktoré zúribo bojujú za rovnoprávnosť s mužmi, sú spravidla lesbičky. No, a my im dávame túto rovnoprávnosť...

– A rozdiel v číslach sa dá vysvetliť, pravdepodobne, nasledovne. Keďže muž hrá v pohlavnom akte aktívnu rolu, pre muža-kinsianca je dosť ťažké oklamať normálnu ženu. Buď sa to uňho bude homosexualita prejavovať ako impotencia, alebo v podobe rôznych francúzskych záležitostí. A normálna žena ho čoskoro opustí. Ale keďže žena zohráva v pohlavnom akte pasívnu rolu, akákoľvek žena-lesbička, ak chce, môže veľmi ľahko oklamať akéhokoľvek muža a hrať normálnu ženu. Môže ochkať a vzdychať, ale všetko je to klamstvo. Pravdepodobne, sa toto klamstvo odráža aj na štatistike. Treba povedať, že je to jeden z najpodlejších hriechov Evy.

– Aby ste sa lepšie vyznali vo všetkých týchto hriechoch Evy, pozrite sa pozornejšie na americkú štatistiku. Zoberme si knihu doktora Vittelsa Sexuálny život amerických žien, New York, 1953. Počet výtlačkov viac ako milión exemplárov. Na stránke 119 sa tam uvádza nasledovná štatistika. Zobrali skupinu 1200 nevydatých žien zo strednej triedy, priemerný vek 37 rokov. Výsledky boli nasledovné:

1. 20 % malo fyzické lesbické styky.
2. 51% malo emocionálne lesbické pohnútky.

– Čo z toho vyplýva? $20\% + 51\% = 71\%$ **nevydatých** žien má skúsenosti s homosexualitou!

Potom testovali skupinu vydatých žien. Výsledky boli nasledovné:

1. 15% malo (pred manželstvom) fyzické lesbické styky.
2. 32 malo (pred manželstvom) silné emocionálne lesbické pohnútky.

– Takže, $15\% + 32\% = 47\%$ **vydatých** žien malo skúsenosti s homosexualitou!

– Všetko to predstavuje hlavnú príčinu väčšiny nešťastných manželstiev, mučivých rozvodov a rôznych problematických detí. A vy, ak ste normálny človek, sa až do smrti nebudete vyznať v tom, čo sa to deje s vašou ženou a deťmi. Preto opäť nazrime do štatistiky.

– Sexopatológ profesor Posvianskij vo svojej štatistike z roku 1968 uvádza, že „polovica, ak nie viac, rozvodov je spôsobená disharmóniou intímnych vzťahov medzi manželmi“. A čo je to tá „disharmónia“? Spravidla ide o dôsledky latentnej alebo potlačenej homosexuality, tých istých 15% alebo 32% doktora Vittelsa. Alebo 37% doktora Kinsieho.

– Profesor sociológie Leningradskej univerzity Charčev po uskutočnení dlhoročných výskumov píše v roku 1966, že 80% všetkých zločincov medzi mládežou – to sú deti z rozvrátených rodín, deti rozvodov. Prečo? Príčina je tá istá – zlá dedičnosť.

– Ďalšia štatistika, zostavená v roku 1962 na univerzite v New Yorku, hlása, že medzi rozvedenými je obzvlášť veľa psychicky chorých. Z rozvedených 25 mužov (na ktorých strane je vina) je 24 mužov psychicky chorých. Z 14 rozvedených žien (na ktorých strane je vina) 13 žien je psychicky chorých. Príčiny sú rovnaké – zlá dedičnosť.

– Seriózne newyorské noviny Wall Street Journal z 27. 4. 1970 uvádzajú, že doktor gynekológ Masters a doktor psychológ Johnson zráтали, že viac ako 50% amerických manželstiev je postihnutých „sexuálnymi poruchami“, kde hlavnú úlohu zohráva impotencia u mužov a analogický sexuálny chlad u žien. Zároveň sa v inej štatistike píše, že v roku 1976 v Amerike každé 2. manželstvo končilo rozvodom – teda tých istých 50%.

Profesor Kalmykov sa pousmial:

– Mimochodom, ktovie prečo, sa zvykne hovoriť, že iba muži môžu byť impotenti. V skutočnosti je však žien impotentiek rovnako veľa ako mužov. Len u žien sa tomu hovorí sexuálny chlad. Stačí však, aby takáto impotentka rozťahla nohy, a zdanlivo je už „potentná“. To je však iba klamstvo – hriech Evy.

– Niektorým takýmto „impotentkám“ nefungujú mazacie žľazy na pohlavných orgánoch. A do takejto rajskej brány nielen vy, ani samotný Adam nevojde... Tieto klamstvá sa však končia však veľmi zle. Pána Boha nie je také ľahké oklamať...

– Podobné štatistiky sa robia aj v ZSSR. Napríklad, v roku 1974 vyšla kniha sexuológa doktora Abrahama Sviadošča Ženská sexopatológia, v ktorej sa píše, že v ZSSR iba 18% žien nemá orgazmus v pohlavnom živote, zatiaľ čo v

zhnitom Francúzsku s jeho francúzskou láskou — 40% a v Anglicku 41%. Zdalo by sa, zjavné víťazstvo komunizmu v oblasti sexu.

– Ďalej doktor Sviadošč s hrdosťou oznamuje, že 44% sovietskych žien má viac ako jeden orgazmus v priebehu jedného sexuálneho aktu a 16% sovietskych žien má orgazmus počas každého alebo takmer každého aktu.

– Štatistika je však často vec zákerná. Spočítajte týchto 44% a 16% – dostanete 60%. A čo s ostatnými 40%? Znamená to, že 40% žien nemá orgazmus? To jest presne tak ako vo Francúzsku.

* * *

Ďalšiu prednášku mal generál-profesor KGB Bykov, doktor novej sovietskej inkvizície:

– Súdruhovia, po hriechoch Evy pohovorme si o Adamových hriechoch. Slávny filozof Friedrich Nietzsche nie nadarmo hovoril: „Žena, to je druhý omyl Pána Boha“. Kto je potom jeho prvý omyl? Zrejme Adam.

– Pre začiatok pár slov o samotnom Nietzsche. Posledných 11 rokov svojho života strávil v blázinci. Jeho otec a obaja dedkovia boli protestantskí farári. Otec Nietzscheho trpel duševnými chorobami a tiež sa zbláznil. Celý život Nietzscheho trápili migrény, a to je zlý znak. V súkromnom živote bol askéta. Jediná žena, ktorú Nietzsche, zdá sa, naozaj miloval, bola ruská Židovka Lou Salome, ktorá neskôr bola milenkou básnika Rilkeho, a potom Freuda. Existujú informácie, že Nietzsche páchal krvismilstvo so svojou mladšou sestrou Elizabeth, ktorá si neskôr zobrala zarytého antisemitu, ktorý neskôr spáchal samovraždu. V tej istej rodine boli aj milovníci Židov, aj antisemiti, sklon k extrémom a protikladom, rozum a šialenstvo.

– Hoci Nietzscheho otec a obaja dedovia boli protestantskí farári, sám Nietzsche bol zapálený ateista a napísal veselé dielko s názvom Antikrist. Všetko to je užitočné vedieť, ak chceme lepšie pochopiť, z akých koreňov vzišlo nietzscheánstvo s jeho šialenými teóriami o „ubermensche“, z ktorého neskôr vzišiel nacizmus a hitlerizmus.

– Teraz podrobne zanalyzujeme hlavný Adamov hriech – agresivitu. Presnejšie, hriech Kaina, ktorý zabil svojho brata. Freudisti však tvrdia, že agresivita úzko súvisí s homosexualitou, ktorá často súvisí so sadizmom, z čoho vyplýva nietzscheovská „vôľa k moci“, komplex vodcu a agresivita. Overme si, či je to naozaj tak.

– Beriem do rúk hrubú knihu Noëla Garda – Od Jonathana po Žida, 750 stránok, New York, 1964. Je to svojrázna encyklopédia slávnych homosexuálov v svetových dejinách. Je to veľmi seriózna kniha, zostavená na základe spoľahlivých zdrojov. Akokoľvek je to zvláštne, nájdete v nej všetkých veľkých agresorov, dobyvateľov a tyranov v dejinách ľudstva. Súvislosť medzi agresivitou a homosexualitou sa stáva veľmi očividnou.

– Prelistujem túto knihu od úplného začiatku, od biblického Jonathana. Sotva niekto z vás vie, kto to bol Jonathan. Všetci ste však počuli o jeho priateľovi – biblickom kráľovi Dávidovi. Tom istom, ktorý dosť agresívne

porazil Goliáša. A teraz sa šesťcípa Dávidova hviezda skvie na vlajke Izraelu, ktorý sa správa tiež dosť agresívne proti celému arabskému svetu.

– Príbeh Dávida a Jonathana je nasledovný. Dávid bol najprv pastierom a Jonathan synom cára Saula. Potom sa dali dokopy na báze homosexuality. Takýmto spôsobom sa pastierik Dávid dostal do kráľovského paláca. Potom si Dávid zobral Jonathanovu sestru. S podobnými dávidovskými trikmi je možné sa často stretnúť v súčasnej „top society“.

– Ďalší veľký agresor-homosexuál bol slávny Alexander Macedónsky: Už jeho otec, cár Filip II., bol homosexuál. Svoju kariéru začal Alexander tým, že pomohol zabiť vlastného otca. Celý svoj život bojoval a vytvoril jedno z najväčších impérií staroveku. Zomrel vo veku 33 rokov na horúčku spôsobenú alkoholizmom. Posledné dni svojho hrdinského života strávil na bujarej pitke v dome svojho milovaného chlapca Mediusa.

– Listujeme ďalej. Slávny kartágijský vojvodca Hamilkar a jeho syn Hannibal, ešte úspešnejší plukovník, – obaja boli homosexuáli. Presne ako Alexander Macedónsky a jeho otec Filip II. Hamilkar spal s istým Hastrubalom, ktorý neskôr spal s jeho synom Hannibalom a nakoniec si zobral jeho dcéru. A za tým všetkým stojí história krvavých Pún- ských vojen s Rómom, Hannibalov pochod cez Alpy a podobné agresívne výpady.

– Ďalší v poradí je sám Iulius Caesar, vojvodca a diktátor, o ktorom sa hovorilo, že je „muž pre každú ženu a žena pre každého muža“. Teda svojím spôsobom dvojpoľný (33% doktora Kinsieho). Je známe, že sa narodil pomocou cisárskeho rezu, odkiaľ má pôvod aj tento medicínsky termín. Znamená to však, že jeho matka nebola celkom biologicky normálna.

– Spomeniem stručne ešte niekoľko slávnych homosexuálov v dejinách Ríma. Marcus Antonius, vojvodca, štátnik a milenec Kleopatry, čo mu vôbec nebránilo zároveň udržiavať vzťahy aj s chlapcami.

– Imperátor Augustus, po ktorom je pomenovaný mesiac august. Po smrti imperátora Augusta ho rímsky senát zaradil spolu s Iuliusom Caesarom do oficiálneho zoznamu rímskych bohov. A v mladosti Iulius Caesar sám spával s týmto Augustom.

– Imperátor Tibérius, ktorý vládol Rímu po imperátorovi Augustovi, bol tiež homosexuál. Preslávil sa svojou sadistickou krutosťou a neveriteľnými zvrátenosťami.

– Imperátor Caligula, pravuk imperátora-homosexuála Augusta, bol, prirodzene, tiež homosexuál. Navyše, zjavne napoly šílený sadista. Mrzelo ho, že rímsky národ nemá jednu spoločnú hlavu, ktorú by mohol odseknúť jedným úderom. Dopúšťal sa krvismilstva s vlastnými sestrami, vraždil svojich príbuzných, pripevňoval sochám bohov podobizeň vlastnej hlavy. Vo veku 29 rokov bol zavraždený vlastným osobným strážcom, taktiež homosexuálom.

– Po Caligulovi nasleduje imperátor Claudius, v žilách ktorého bola premiešaná krv imperátora-homosexuála Augusta, vojvodu homosexuála Marca Antónia a ďalšieho imperátora-homosexuála Tibéria. V dôsledku toho bol imperátor Claudius tiež homosexuál a napoly idiot. Ale kvôli spravod-

livosti treba dodať, že agresívny nebol a vládol Rímu rozumnejšie než jeho veľkí predkovia. Je tu istá paralela s ruským imperátorom Pavlom I.

– Preslávil sa imperátor Claudius prevažne vďaka svojej žene-nymfomanke Messaline, ktorá mala viac milencov než vlasov na hlave. Nakoniec ju Claudius zabil a zobral si svoju neter Agrippinu, sestru imperátora Caligulu, ktorá verejne konala krvismilstvo so svojim bratom. Táto Agrippina presvedčila Claudia, aby si adoptoval jej syna Nera z predchádzajúceho manželstva, a potom, aby uvoľnila miesto pre svojho syna, otráвила Claudia jedovatými hubami.

– Takto sa ďalším imperátorom-homosexuálom stal slávny Nero, v žilách ktorého bola zmiešaná krv homosexuála Augusta, homosexuála Marca Antónia a homosexuála Caligulu. Už v detstve sa

Nera pokúšala otráviť nymfomanka Messalina. Potom sa Nero oženil s dcérou tejto Messaliny – Octaviou. Ale namiesto toho, aby spal s vlastnou ženou, Nero páchal krvismilstvo so svojou matkou Agrippinou. Všimnite si súvislosť medzi homosexualitou a krvismilstvom – so sestrami, ako v prípade Caligulu, a s rodnou matkou, ako v Nerovom prípade. Tu máte praktický príklad Oidipovho komplexu.

– Potom Nero žil so Židovkou Poppeou Sabinou, ktorá aby sa zbavila konkurencie, naviedla Nera, aby zabil svoju matku Agrippinu, čo Nero aj urobil. Hovorí sa, že keď Agrippina uvidela svojich vrahov, zdvihla sukňu a povedala: „Bodnite ma tam, odkiaľ som porodila toto monštrum!“ Hneď po tom Nero zabil aj svoju zákonnú manželku Octaviu, dcéru Messaliny.

– Nero sa preslávil aj tým, že podpálil Rím a kochal sa požiarom, a pritom hral na lýre a recitoval svoje básne (bol tiež aj básnik!). Potom obvinil z tohto požiaru kresťanov, ktorí boli vtedy iba židovská sekta, a kruto ich prenasledoval. Židovku Poppeu, s ktorou bol nejaký čas ženatý, neskôr tiež zabil – úderom do brucha počas jej tehotenstva.

– Po vražde Poppey Nero vykastroval svojho mladého milenca Sporusa, premenoval ho na Sabínu a oficiálne sa s ním oženil. Tu hral rolu aktívneho homosexuála. Zároveň však túžil byť aj pasívnym homosexuálom, a preto rovnako verejne a otvorene sa „vydal“ za iného homosexuála – Dorifora. Všetko to podrobne opisujú rímski dejepisci tých čias. Nakoniec Nero musel ukončiť život samovraždou. Ale toto monštrum vládlo Rímu celých 14 rokov.

– Po Nerovi (54 – 68 n.l.) nasledovala celá séria malých imperátorov:

– Imperátor Servius Halba (68 – 69). Homosexuál.

– Imperátor Marcus Oto (69). Homosexuál.

– Imperátor Aulus Vitellius (69). Homosexuál.

– Nasleduje imperátor Titus (79 – 81). Jeho otec imperátor Vespasian (69 – 79) vytvoril svojrázny rekord: bol to prvý rímsky imperátor v priebehu celých dovtedajších dejín Ríma, ktorý NEBOL homosexuál. Ale jeho syn Titus už opäť bol.

– Imperátor Domicián (81 – 96), brat Tita. Tiež homosexuál.

– Imperátor Marcus Nerva (96 – 98). Homosexuál.

– Imperátor Traian (98 – 117), adoptovaný syn imperátora Nervu. Hoci je adoptovaný, opäť je to homosexuál.

– Imperátor Hadrianus (117 – 138). Homosexuál.

– Imperátor Commodus (180 – 192), syn imperátora Marca Aurélia (161 – 180). Hoci otec, zdá sa, bol normálny, syn je opäť homosexuál.

– Imperátor Caracalla (211 – 217). Homosexuál.

– Imperátor Heliogabal (218 – 222). To bol veselý homosexuál. Napríklad, rozdával najvyššie štátne hodnosti nie podľa rozumu, ale podľa veľkosti pohlavných orgánov. Aby dokázal svoju demokraciu, raz usporiadal zhromaždenie všetkých prostitútok Ríma, prezliekol sa sám do ženského oblečenia a diskutoval s nimi o rôznych polohách pri súložení. Potom tento Heliogabal rozposlal po celom impériu poslov, ktorí mali hľadať mužov s najväčšími prirodzeniami. Nakoniec však aj tohto veselého homosexuála zabili. Za výkrikov: „Nech zomrie tak, ako žil!“ mu zabodli meč do análneho otvoru.

– Teraz vyvodíme zo všetkých týchto skutočností konštruktívne závery:

1. Väčšina veľkých agresorov staroveku boli homosexuáli. Potvrďuje sa tak téza freudistov, že medzi homosexualitou a agresivitou existuje určitá súvislosť.

2. Väčšina rímskych imperátorov boli homosexuáli. Potvrďuje to teóriu komplexu moci.

3. Je viditeľná taktiež súvislosť medzi homosexualitou, genialitou (Caesar a Augustus) a šialenstvom (Nero a Caligula).

4. Všetci títo homosexuáli boli ženatí a mali deti. Len tieto manželstvá boli spravidla viac-menej fiktívne a deti narušené.

5. O všetkých týchto Adamových hriechoch je užitočné vedieť, pretože takéto veci sa opakujú aj za našich čias.

Hriechy Adama

Generál-profesor Bykov pokračoval v analýze hriechov Adama:

– Existuje veľa pekných legend o anglickom kráľovi Richardovi I. nazývanom Levie Srdce, ktorého ospevovali trubadúri za statočnosť a veľké vojenské hrdinstvá. Richard I. bol naozaj veľmi agresívny a bojoval už od veku 16 rokov. Kým ešte bol len grófom Aquitánskym, začal svoju bojovú kariéru tak, že spolu s bratmi vyhlásil vojnu vlastnému otcovi kráľovi Henrichovi II. Na túto vojnu ich naviedla kráľovná matka. Potom Richard začal bojovať so svojim bratom a kráľ otec ich musel umiernovať. Len čo sa mu to ako tak podarilo, Richard svojmu otcovi opäť vyhlásil vojnu, napadol ho, zvíťazil a tak sa sám stal kráľom Anglicka.

– Richard I. sa poslávil predovšetkým počas Tretej križiackej výpravy, v ktorej bojoval so sultánom Saladinom. Jeden bránil kresťanstvo, druhý islam. Obaja však boli homosexuáli! A tisíce a tisíce vojakov medzi sebou bojovali, pretože sa tak rozhodli títo dvajahomosexuáli.

– Treba povedať, že dokonca aj k svojim spojencom sa Richard I. správal nesmierne drzo a bezohľadne. Zomrel na zásah šípom do chrbta. Ako kráľ Anglicka si nepočínal dobre, v priebehu 10 rokov svojej vlády iba 6 mesiacov žil v Anglicku a dokonca zle hovoril po anglicky, pretože väčšiu časť svojho života strávil vo Francúzsku. Najlepšie, čo pre Anglicko spravil, bolo to, že nezanechal po sebe potomkov. Čím sa teda preslávil? Agresívnosťou! Jeho slávu nafúkli trubadúri.

– Tu je spomínaný aj slávny Cesare Borgia (1476 – 1507). Jeho otcom bol Pápež Alexander VI., ktorý pochádzal z vetvy španielskych krštených Židov a bol, pravdepodobne, najodpornejším človekom na pápežskom tróne počas celej existencie pápežstva. Pápež Alexander VI. je tiež na zozname homosexuálov, ako aj jeho syn Cesare.

– Pápež Alexander VI. sa preslávil predovšetkým svojou krutosťou, násilnosťou a smilstvom, na čom sa aktívne podieľali aj jeho syn Cesare a dcéra Lucrezia. V pápežskom paláci bola dokonca špeciálna miestnosť, ktorá slúžila ako bordel.

– Cesare Borgia sa s otcovou pomocou stal kardinálom, generálom a politikom a zapísal sa do dejín vďaka svojej podlosti, krutosti a zradným vraždám. Lucrezia Borgia súložila, t. j. dopúšťala sa krvismilstva s vlastným otcom, s bratom, vydala sa z vypočítavosti a potom zabíjala svojich mužov s pomocou otca alebo brata. Cieľom toho všetkého bola moc a bohatstvo. A prostriedkom boli slávne jedy Borgiaovcov. Účel svätí prostriedky. Nakoniec, sám otec Cesara Borgiu zomrel na otrávenie jedom. A samotného Cesareho Borgiu zabil pápež Iulius II., mimochodom, tiež homosexuál.

– Cesare Borgia poslužil ako prototyp pre slávnu knihu Machiavelliho (tiež homosexuál!) Vladár, ktorá predstavuje svojráznu učebnicu riadenia štátu s pomocou podlosti, bezzásadovosti, zákernosti a zradcovstva. Skrátka, ak hovoríme o rodine Borgiaovcov, môžeme povedať, že pápež porodil antikrista.

Generál-profesor ďalej listoval v knižke:

– Preskakujem „dobrých“ homosexuálov, ako Leonardo da Vinci, Rafaelo alebo Michelangelo, pretože nás ako štátnu políciu nezaujímajú svätci, ale hriešnici.

– Vidím tam aj svätého hriešnika Giordana Brunu, ktorého najprv inkvizícia upálila ako hriešnika, a neskôr ho vyhlásili za svätého. Tiež to bol homosexuál.

– Nájdeme tam aj Shakespeara. Ale keďže, súdiac podľa jeho tvorby, to bol čestný kresťan, za homosexuála ho nepovažujeme. Je to jeho osobná vec a nás sa to netýka. Mimochodom, rovnako sa na to pozerala aj stredoveká inkvizícia.

– Ďalej sa dostávame k Petrovi Veľkému. Peter mal nevlastného brata Ivana, ktorý bol napoly idiot a zomrel ako šialený paralytik, ale ktorého dcéra potom vládla Rusku ako imperátorka Anna Ioanovna. Vidíte, aké ťažké je nájsť génia bez brata idiota. Peter Veľký trpel charakteristickými kľčmi tváre, nervovými tikmi, čo predstavuje indikátor nervových chorôb.

– Vo svojej podstate Peter Veľký bol dvojpoľný podobne ako veľký Caesar. Prvým jeho homosexuálnym „vodcom“ bol švajčiarsky dobrodruh

Franz LeForte. Tento dobrodruh sa ujal na ulici malého chlapca Sašku Menšikova, ktorý na ulici predával nielen pirôžky, ale aj svoj zadok. Potom LeForte prepustil tohto chlapca Petrovi Veľkému, ktorý dal tomuto chlapcovi oficiálny dvorný titul „spálnika“ (od slova spálňa). Potom sa z tohto „spálnika“ stal hlavný alkoholový parták a pravá ruka Petra Veľkého, feldmaršal a naj svetlejšie knieža Menšikov.

– Svoje sestry Sofiu a Marfu a taktiež aj svoju prvú ženu Jevdokiju Peter vyhnal do kláštora. Petrov syn, cárovič Alexej, bol trochu kretén už aj podľa výzoru, a toho Peter zahnal do hrobu. Syn tohto cároviča Alexeja, Peter II., bol tiež narušený a zomrel vo veku 15 rokov. Zjavne narušený bol aj druhý vnuk Petra Veľkého, syn jeho dcéry cárovny Anny, Peter III., nepodarený manžel Kataríny II., ktorá mu pomohla zomrieť.

– Najviac Peter Veľký bojoval so švédskym kráľom Karolom XII., tiež homosexuálom. Bojovať spolu začali v roku 1700, keď mal Peter 28 rokov a Karol 18. Ak Peter bol dvojpohlavný (33% doktora Kinsieho), potom Karol bol úplný homosexuál (4% doktora Kinsieho) a celý život nerobil nič iné, iba bojoval – kým ho nezabili. Opäť tá istá situácia: dvaja vladári-homosexuáli sa zabávajú, a desať- tisíce vojakov sa navzájom zabíjajú.

– Musím poznamenať, že v tejto encyklopédii slávnych homosexuálov, nevedno prečo, vynechali nášho slávneho cára Ivana Hrozného. Aj on bol homosexuál. Presnejšie, rovnako ako Peter Veľký, dvojpohlavný. Jeho sadistická krutosť a agresivita sú natoľko všeobecne známe, že nebudem sa opakovať. Podobne ako Peter, Ivan Hrozný zlikvidoval dokonca aj vlastného syna Ivana.

– Už v detstve sa Ivan Hrozný zabával tým, že týral ľudí a zvieratá. Cárom sa stal v 17 rokoch a svojím hlavným štátnym radcom spravil svojho „bannika“ (od slova baňa = sauna), Alexeja Adaševa. Vidíme tu istú paralelu s Petrom Veľkým a jeho „spálnikom“ Alexandrom Menšikovom. Prvý raz sa Ivan oženil vo veku 17 rokov s kňaz- nou Anastáziou Zacharjinou, ktorá bola úplný anjel. Ich prvé dieťa Anna neprežilo ani rok. Druhé dieťa Mária zomrelo niekoľko mesiacov po narodení. Tretie dieťa Dmitrij tiež prežilo iba niekoľko, mesiacov a štvrté dieťa Ivan prežilo, ale neskôr ho jeho otec Ivan Hrozný zabil. Piate dieťa taktiež zomrelo krátko po narodení a šieste dieťa z tohto manželstva bol chorobný a slabomyseľný cárovič Fiodor. Žiaden syn Ivana Hrozného nezanechal po sebe potomkov.

– Listujeme ďalej našu encyklopédiu. Pruský kráľ Friedrich Veľký. Taktiež homosexuál. George Washington, otec americkej revolúcie a prvý prezident USA. Aj on bol homosexuál. Počas tejto revolúcie Washington bojoval proti anglickému kráľovi Georgovi III., ktorý je taktiež na zozname homosexuálov. Opäť sa opakuje tá istá schéma: dvaja homosexuáli sa zabávajú a vojaci zomierajú.

– Hlavným Washingtonovým milencom bol Alexander Hamilton, ktorého Washington spravil vo veku 19 rokov svojím pomocníkom a osobným tajomníkom. Zvyčajný príbeh. Jedni používajú svoju sekretárku, iní tajomníka. Potom tento Hamilton predstavoval tiež jeden z pilierov americkej revolúcie.

Washington sa oženil s vdovou, ktorá mala dve deti, ale vlastné deti s ňou nemal. Tiež zvyčajný príbeh.

– Po Washingtonovi nasleduje slávny podvodník a samozvaný gróf Calioastro, dobrodruh, ktorý balamutil celú Európu. Vydával sa za alchymistu, vyvolával duchov, predával elixír života, elixír krásy atd. Svoju kariéru ukončil v podzemí inkvizície ako zamaskovaný Žid a slobodomurár. Dokonca aj slávny podvodník – aj ten bol homosexuál!

– Nasleduje ruský imperátor Pavol I., syn Kataríny II. a Petra III. Tento Peter III. bol vnukom Petra Velikého a, ako sa na potomka veľkých ľudí patrí, bol to kretén a impotent. A Katarína II. bola Nemka a nymfomanka a sťažovala sa na to, že jej manžel neflirtuje s ňou, ale so svojimi sluhami a dvornými poručíkmi.

– Vo svojich intímnych memoároch, napísaných vo francúzštine a určených iba členom imperátorskej rodiny, Katarína II. píše, že svojho syna Pavla I. nepočala od svojho muža Petra III., ale od svojho milenca grófa Sergeja Saltykova. Spravila to na príkaz vtedajšej imperátorky Jelizavety, tety Petra III., ktorá bola sprostredkovateľkou v tomto jej mileneckom vzťahu. Tieto pozoruhodné Memoáre sú napísané samotnou Katarínou II. a boli zverejnené až na začiatku 20. storočia, vďaka zvláštnemu povoleniu imperátora Nikolaja II. O ich pravosti nemožno pochybovať.

– Z toho vyplýva, že Pavol I. a jeho deti, Alexander I. a Nikolaj I., ako aj všetci ďalší ruskí imperátori, vôbec nie sú Romanovovci, ale Saltykovci. Dynastia Romanovovcov po meči sa však pretrhla až po smrti Petra I. Po Petrovi I. usadla na trón jeho žena Jekaterina I., ktorá bola Litovka, rodená Marta Skavronská, dcéra Samuila Skavronského. Nájdete to dokonca aj v encyklopedickom slovníku Pavlenkova, vydanom ešte pred revolúciou. Hoci oficiálne ju nazývali Jekaterinou Alexejevnu, v skutočnosti bola Marta Samuilovna.

– Katarína II., pôvodom Nemka, nielenže sa dostala na trón (1762 – 1796) cestou zavraždenia svojho manžela Petra III., ale ešte aj vzala trón svojmu následníkovi Pavlovi I., ktorý sa na trón dostal až po smrti svojej matky – vo veku 42 rokov. Mimochodom, okrem nezákonného následníka trónu Pavla I., mala Katarína II. ešte množstvo nezákonných detí od svojich početných favoritov – od Poniatovského, od Orlova atď.

– Hoci Katarína II. porodila svojho následníka nie od zdegenerovaného manžela, ale od náhradníka, ani to nepomohlo – aj Pavol I. sa ocitol v našej encyklopédii homosexuálov. Prečo? Je možné, že táto zlá dedičnosť pochádza od samotnej Kataríny II. Je veľmi dobre známe, že to bola nymfomanka. Preto aj začali po jej smrti kolovať legendy, že zomrela pod žrebcom, keď sa nachádzala v špeciálnej drevenej kobyly.

– Táto Katarínina nymfománia však znamenala latentnú alebo potlačenú homosexualitu. Takáto nymfomanka nedokáže naozaj milovať ani jedného muža. Preto striedala milencov ako šaty. A šiat mala viac ako 2 000 kusov.

– Tak alebo onak, Pavol I. je na zozname homosexuálov. Hoci mal plno detí. Zároveň bol zjavne psychicky chorý. Jeho vlastný syn, budúci imperátor Alexander I., písal o svojom otcovi nasledovne: „Ak raz príde na mňa rad, aby som panoval, dám si za cieľ, aby sa nikdy v budúcnosti moja vlasť nemohla stať hračkou v rukách šialenca...“ Je známe, že Pavol I. bol zabitý za mlčanlivého súhlasu svojho syna Alexandra I.

– Nasleduje slávny markíz de Sade, z mena ktorého pochádza slovo sadizmus. Tiež homosexuál, presnejšie, dvojpoľavý. Tu vidíte priamu a celkom očividnú spojitosť medzi homosexualitou a sadizmom. Markíz de Sade zomrel v blázinci, kde sa bavil tým, že písal pornografické diela, ktoré mu priniesli slávu sadistu.

– V reálnom živote markíz de Sade nebol ani tak sadista, ako svetský chuligán. Napríklad, usporadúval bankety pre špičku spoločnosti – a miešal do jedla „španské mušky“, silné afrodisiakum. V dôsledku toho sa banket menil na divoké orgie, ako vo verejnom dome.

– Francúzska revolúcia ho pustila z blázince a spravila z neho sudcu revolučného tribunálu, kde súdili jeho švagrinú, ktorá ho strčila do blázince. Ale namiesto toho, aby poslal túto švagrinú na gilotínu, sa ju pokúsil obhájiť, za čo ho obvinili z kontrarevolúcie a poslali do väzenia.

– Príklad dvojpoľavnosti markíza: jedného dňa polícia prišla zatknúť Sada a našla ho v nasledovnej polohe: markíz postojacky súložil zozadu so svojou slúžkou a s ním zároveň súložil jeho sluha. Veselý život! Pravda, väčšiu časť tohto života strávil Sade vo väzeniach a blázincoch. Ani tam však nesmútil a písal svoje pornografické memoáre. Aj napriek tomuto všetkému mal milujúcu ženu-masochistku a dve deti.

– Nasledujú vodcovia Veľkej francúzskej revolúcie. Pravé krídlo – gróf Mirabeau, ktorý svojho času sedel vo väzení spolu s markízom Sadom za smilstvo a pornografiu. Ľavé krídlo – Robespierre, vodca teroru. Obaja sú však v encyklopédii homosexuálov. A Francúzska revolúcia si odniesla 1 025 100 ľudských životov. Opäť raz tá istá schéma: homosexuáli sa zabávajú, ľudia zomierajú.

– Mimo chodom, väčšina vodcov tejto revolúcie boli členmi nejakých tajných spolkov, ktoré sami seba nazývali humanistami a iní ich nazývali satanistami. Takýto humanista-satanista bol aj vynálezca gilotíny doktor Gillotine, ktorý sa potom neskôr sám dostal pod gilotínu. A Robespierre tiež. Revolúcia požiera svoje deti ako sviňa prasatá.

– Francúzsku revolúciu udusil Napoleon, ktorý vyhlásil sám seba za imperátora. Ale aj Napoleon je v našej encyklopédii homosexuálov. Presnejšie, bol latentný alebo potlačený homosexuál. Spomeňte si na 33% doktora Kinsieho. Hriechy mladosti...

– Keď Napoleon vtrhol do Ruska, bojoval s imperátorom Alexandrom I. Ale aj Alexander I. je v našej encyklopédii homosexuálov. Pripomeňme si, že otcom Alexandra I. bol Pavol I., tiež homosexuál, navyše ešte aj psychicky chorý. Preto nie je prekvapujúce, že aj Alexander má zlú dedičnosť. Zato druhý syn Pavla I., imperátor Nikolaj I., bol nielen človek normálny, ale aj dobrý

imperátor. Každopádne do tejto encyklopédie sa nedostal. Bývajú aj výnimky. Alebo je možné, že jeho matka sa dovŕpila počať ho nie s manželom, ale s niekým iným, ako to spravila aj Katarína II..

– Treba podotknúť, že matka Alexandra I. bola princezná Sofia Würtensberská, sestra kráľa Friedricha I., ktorý je na zozname homosexuálov. A ak je brat homosexuál, často aj sestra má zlú dedičnosť. Takže, Alexander I. mal zlé gény aj od otca, aj od matky.

– Imperátor Napoleon otvorene nazýval imperátora Alexandra I. takto: „Najprefikanejší a najkrajší z Grékov“, ako sa vtedy vo vyššej spoločnosti označovali homosexuáli. Napriek tomu sa však Napoleon strašne urazil, keď mu „Grék“ Alexander odmietol dať za ženu svoju sestru Annu.

– Manželstvo Alexandra I. bolo nešťastné. Obe jeho dcéry, jedna od vlastnej ženy, a druhá od milenky Naryškinovej, zomreli v skorom veku a nemal žiadnych následníkov. Takto po Alexandrovi I. (1801-1825) na trón zasadol jeho zdravý brat Nikolaj I. (1825-1855), potom syn Nikolaja I. Alexander II. (1855-1881), potom syn Alexandra II. Alexander III. (1881-1894) a nakoniec syn Alexandra III. Nikolaj II. (1894-1917).

– Keď homosexuál Napoleon bojoval s Anglickom, vládol tam premiér Pitt, tiež homosexuál, ktorý podobne ako Washington súložil so svojim tajomníkom. A kráľom Anglicka bol vtedy homosexuál Georg III., ktorého niekoľkokrát oficiálne vyhlasovali za blázna a ktorý mal 14 detí, od ktorých pochádzajú všetci nasledujúci anglickí monarchovia, vrátane jeho vnučky kráľovnej Victorie, ktorá trpela dedičnou nevyliciteľnou hemofiliou. Potomkovia kráľovnej Victorie potom nakazili touto chorobou všetky kráľovské dvory Európy, vrátane posledného ruského cároviča Alexeja.

– Keď homosexuál Napoleon bojoval s „Grékom“ Alexandrom I., ruské vojska viedol feldmaršal Kutuzov, ktorý je tiež na zozname homosexuálov. O Kutuzovovi sa hovorí, že vraj zomrel na infarkt... za „jazdy“ na vojakovi.

– Počas pochodu do Ruska zo svojej armády o počte 500 000 ľudí Napoleon stratil 400 000 ľudí. Iba počas bitky pri Borodine na obidvoch stranách bolo zabitých a zranených 80 000 ľudí. Opäť vidíme známu schému: homosexuáli medzi sebou bojujú, a vojaci zomierajú.

– Teraz chápete, súdruhovia, prečo oddávna ľudia nazývajú degeneráciu diablom a kniežaťom tohto sveta?

Potom pochopíte aj jedno z najspornejších miest v Biblii:

„A uvidel Pán Boh, aká veľká je zvrátenosť ľudí na zemi a že všetky myšlienky ich srdca za všetkých čias boli zlé“.

„A oľutoval Pán Boh, že stvoril človeka na Zemi, a jeho srdce sa naplnilo žiaľom“.

„A povedal Pán Boh: zotriem z tváre zeme ľudí, ktorých som stvoril...“ (Gn 6:5-7).

– Potom sa píše, že prišla svetová potopa. V biblickej Apokalypse sa hovorí, že tretina všetkých ľudí bude zničená ohňom, dymom a sírou. Myslíte, že to všetko sú rozprávky bláznov?

– Nie, jednoducho biblickí proroci a apoštolovia ovládali vyššiu sociológiu, ktorú vám prednášame už nie ako biblickú mystiku, ale ako súčasnú štatistiku.

– Žiaľ, aj dnes svetu vládnu tie isté skryté sily, ktoré predtým ľudia nazývali Boh a diabol. A teraz stojíme na prahu atómovej vojny, kde to celé môže skončiť horšie ako v Apokalypse...

* * *

– Aby ste si oddýchli od hriechov Adama, pohovorme si teraz ešte o hriechoch Evy.

Generál-profesor Kalmykov, červený kardinál ZSSR, položil na katedru niekoľko kníh so záložkami.

– Zoberme si knihu doktora Vittelsa Sexuálny život amerických žien a analyzujme podrobnejšie štatistiku o homosexualite medzi vydatými ženami. Pripomeniem, že bola skúmaná skupina 1200 vydatých žien zo strednej spoločenskej vrstvy, priemerného veku 37 rokov. Výsledky sú nasledovné:

15% žien malo (pred manželstvom) fyzické lesbické styky.

32% žien malo (pred manželstvom) silné emocionálne lesbické pohnútky..

– Takže, 15% + 32% = 47% vydatých žien má skúsenosti s homosexualitou! To jest 47% žien vstupuje do manželstva s mužom, zatiaľ čo vnútorne ich to ťahá k ženám. Preto v USA každé druhé manželstvo končí rozvodom (tých istých 47%); a v ZSSR každé tretie manželstvo.

– V podstate to môžeme nazvať masovým morálnym zločinom – hriechom Evy. Pokúsme sa však analyzovať túto štatistiku.

– Predovšetkým, čo sú to „fyzické lesbické styky“? Sú to bozky, láskanie prsníkov, vzájomná masturbácia, tribadizmus (vzájomné trenie pohlavných orgánov), kunnilingus (kontakt medzi ženskými pohlavnými orgánmi a ústami), používanie „róbertka“, t. j. umelého mužského orgánu. Týmito vecičkami sa zaoberá 15% vydatých žien, t. j. každá siedma žena.

– A čo sú to tie „silné emocionálne lesbické pohnútky“? Všetci viete, že niekedy dievčatá tancujú spolu, keď čakajú, kým ich pozvú muži. Hneď vedľa však spolu tancujú dve 18-ročné dievčatá, povedzme, Šura a Mura, ktoré sa o seba navzájom tak trú, až lietajú iskry. A na mužov vôbec nemyslia. A keď Šuru (pasívnu) pozývajú muži, Mura (aktívna) si od žiarlivosti hryzie si pery, metá očami blesky a dupe po dlážke kopytom. Emócie! Takýmito vecičkami sa zaoberá 32% vydatých žien, t. j. každá tretia ženuška.

– Po dvadsiatich rokoch sa Šura a Mura rozvádzajú so svojimi manželmi. Šura má za sebou už dva rozvody a dve narušené deti: dcéru narkomanku a syna kreténa. Pokiaľ ide o Mura, po troch manželstvách vyšlo najavo, že je neplodná. Takto končia takéto hračky. Pravdaže, Šura a Mura zo všetkého obviňujú svojich mužov. Ale čo ak ich muži boli normálni ľudia? Veď tieto ženy im pokazili život. Títo muži však nič nechápu.

– Niektorí môžu povedať, že táto štatistika sa týka len Ameriky, že je to vraj hnilý Západ. Dobré, ale podľa štatistiky rozvodov v USA každé druhé

manželstvo sa končí rozvodom, zatiaľ čo v ZSSR iba každé tretie. Takže my toho máme o niečo menej. $50\% - 33\% = 17\%$. O 17 percent menej. Tento rozdiel však nie je až taký závažný.

– Pamätám sa, že v mladosti som sa sám zaplietol do tejto siete. Vtedy som dvoril istej Nataši. Peknučka, 19-ročná. Ale každý raz, keď som ju pozýval na tancovačku, ktovie prečo, so sebou ťahala aj svoju kamarátku Mašu. Tancovali spolu a na mňa iba vrčali. Po tancovačke som viezol Natašu domov a jej kamarátka zostávala u nej spať. Pravdaže, v jednej posteli. Ako kamarátka, samozrejme.

– Vtedy ma to ani nenapadlo. Ved všetko to sa veľmi ľahko maskovalo ich dievčenskou čistotou a panenstvom. Vraj, oni sú slušné dievčatá. Preto filozofi hovoria, že diabol sa rád schováva za tie najlepšie prejavy ľudského ducha. V tomto prípade za dievčenské priateľstvo.

– Potom sa ukázalo, že to boli dve mladé lesbičky v zápale svojej lásky. Dnes, po 25 rokoch, je však Nataša vydatá a má tri deti. Maša je tiež vydatá – má dve deti. A skúste dokázať, že sú to lesbičky alebo bývalé lesbičky. Ak sa však začnete vrtať hlbšie, nájdete tam také veci, až hrôza... Ale o tom neskôr.

– Čo sú to lesbičky a bývalé lesbičky? Nahliadnime opäť do štatistiky doktora Vittelsa. Skúmalo sa 1200 nevydatých žien priemerného veku 37 rokov. Zistilo sa, že 27% z nich malo lesbickú minulosť, ktorá sa klasifikuje nasledovne:

Iba s jednou ženou – 17%
S dvomi ženami – 5%
S tromi a viac ženami – 5%
Spolu: 27%

– Treba tu podotknúť, že iba tretia skupina žien (5%) predstavuje akoby „ozajstné“ alebo doživotné lesbičky. Zvyčajne práve týchto 5% aj figuruje v štatistikách lesbičiek. Ostatné 22%, to sú akoby bývalé lesbičky, takzvané „hriechy mladosti“. Za tieto hriechy však často musia platiť ich manželia a deti.

– Teraz si iba zalistujme v knihe doktora Vittelsa. Tu sú niektoré zaujímavé miesta:

– Väčšina lesbičiek končí svoju lesbickú kariéru po veku 35 rokov. V duši však stále zostávajú lesbičkami.

– Lesbičky často uzatvárajú manželstvá s homosexuálmi alebo impotentmi. Napríklad, Maša si zobrala za muža homosexuála, a Nataša – muža zameraného na orálny sex, čo svedčí o potlačenej homosexualite.

– Lesbičky sa často pchajú do mužských profesií. Sú tu premiešané samolúbe narcisky s chladnými rusalkami-impotentkami a obyčajnými lesbičkami. Spomeňte si pritom na staré boľševičky, ktoré bojovali za ženskú rovnoprávnosť a dokonca sa aj obliekali ako muži – a ktoré vyvraždili počas Veľkej Čistky.

– Veľké percento žien sú ženy akoby bisexuálne alebo dvojpoohlavné. Môžu spať aj s mužmi, aj so ženami. Pre ne je však charakteristická silná ľahostajnosť

k emocionálnej stránke lásky. To jest dávajú len svoje telo, ale nie dušu. Spomeňte si na 47% vydatých žien doktora Vittelsa. Niekedy ich ešte nazývajú asexuálnymi alebo bezpohlavnými. Hranice sú tu veľmi neurčité,

– Homosexuálne ženy majú viac predispozícií k psychickým chorobám (okolo 40%) a emocionálnej labilitate.

– Latentná alebo potlačená homosexualita je dôležitejšia a rozšírenejšia, než otvorená forma homosexuality. Ak považujeme za čestné a otvorené lesbičky 5%, potom nečestných, latentných a potlačených bude 10-krát viac – je to tých 47% vydatých žien, z ktorých je 15% „potlačených“, teda tých, ktoré sa tým zaoberali pred manželstvom, a 32% „latentných“, teda. takých, ktoré po tom túžili, ale nikdy to nerobili.

– Latentne-potlačená, povedzme, zakonzervovaná homosexualita je niekedy príčinou nymfománie, ako v prípade Messaliny. Pripomeniem, že Messalina bola žena rímskeho imperátora-homosexuála Claudia, ktorý ju prikázal zabiť vo veku 26 rokov. V priebehu svojho krátkeho života však stihla vystriedať obrovské množstvo milencov, a ak niektorý z nich ju neuspokojil, ráno ho prikázala popraviť. Mimochodom, na Západe Katarínu II. nazývali ruskou Messalinou.

– U mužov Messaline zodpovedá muž typu Dona Juana. V medicíne sa to nazýva satyriáza. Takíto Donovia Juanovia nie sú schopní milovať ženu naozaj a poľujú na ne iba preto, aby dokázali ostatným a sebe samému, že nie sú homosexuáli. Taký bol slávny Don Juan, Child Harold lorda Byrona, ktorý sám bol takýto Don Juan. U Lermontova je to hrdina našej doby Pečorin.

– Doktor Vittels píše, že **homosexuáli vytvárajú skupiny, ktoré si pomáhajú a presadzujú navzájom svoje záujmy. Lesbičky tiež vytvárajú svoje skupiny, ktoré majú priateľov a patrónov vo vysokých oficiálnych funkciách a ktoré dokážu spraviť takmer všetko, niekedy dokonca aj v rozpore so zákonom, bez akéhokoľvek strachu z trestu.**

– Za seba dodám, že práve takéto skupiny sa maskujú pod nálepkou „humanisti“ a kričia o „právach človeka“, pokiaľ sa hovorí o disidentoch a inak mysliacich, ktorých dávame do blázincov.

– Potom doktor Vittels tvrdí, že nenapraviteľné zlodejky a klamárky sú spravidla sexuálne psychopatky, „ktoré nachádzajú diabolské uspokojenie vo svojich zločinoch“. V ich psychike zvyčajne veľkú rolu zohráva neuspokojený pohlavný inštinkt, ktorého základom je sadizmus a masochizmus, ktorý je tiež zvyčajne spojený s homosexualitou.

– To isté doktor Vittels píše aj o špiónkach. Ale myslím, že to isté sa dá povedať aj o špiónoch. Ak sa pozorne pozriete na akýkoľvek významnejší špiónsky prípad, nájdete tam množstvo šialencov a homosexuálov s komplexami ničenia a samoničenia.

– Na záver doktor Vittles píše, že prostitútky majú často sklon k lesbickej láske, že zvyčajne sú to lesbičky aktívneho mužského typu a že medzi prostitútkami je možné stretnúť pozoruhodne vysoké percento slabomyseľných schizofreničiek s rozštiepenou osobnosťou. Keď súložia so svojimi klientmi, necítia nič, môžeme ich považovať za extrémne chladné.

– V súvislosti s prostitútkami vám prečítam citát z knihy nášho disidenta Anatolija Kuznecova, ktorý utiekol na Západ a tam sa preslávil: „...Moskva a iné mestá sa doslova hemžia prostitútkami, homosexuálmi, lesbičkami atď. Väčšina z nich – to sú ľudia, ktorí buď sedeli vo väzeniach, alebo koncentrákoch, alebo vyrastali v detských domovoch, alebo v koncentrákoch pre deti, ktoré sa oficiálne nazývajú „nápravné tábory“.

– Z toho vyplýva, že teraz, po Stalinovi, väčšina ľudí v sovietskych väzeniach, a pracovných táboroch podľa svedectva Kuznecova sú prostitútky, homosexuáli a lesbičky? Tu musím s Kuznecovým súhlasiť. Je to tak, aj keď nie úplne vždy.

– Dobré, a kto za to všetko môže? V podstate, za to môže tých istých 47% vydatých degeneratívnych žien s latentnou alebo potlačenou homosexualitou zo štatistiky doktora Vittelsa. Im sa rodia rozliční nenormálni ľudia: psychopati, schizofrenici a paranoici, impotenti a impotentky, homosexuáli a lesbičky, alkoholici a zločinci, veční buriči a disidenti – nihilisti a anarchisti.

– Pravdaže, týchto 47% degeneratívnych žien bude najprv všetko popierať, a potom sa začnú vyhovárať, že sa im môže narodiť aj génus. Hej, jeden génus na milión rôzneho odpadu. Ako perla v kope hnoja. Vynára sa však otázka: čo s týmito 47 % potenciálnych nosičiek zla?

– Sterilizovať a dať na čelo pečať, – ozvalo sa z auditória. – Alebo jednoducho postrieľať.

– Áno, ale potom budete musieť postrieľať polovicu žien vašich priateľov a známych. Vyriešiť tento problém nie je vôbec také jednoduché. Preto tento problém ľudia oddávna nazývajú diablom.

Diablovi synovia

Generál-profesor Boris Rudnev prišiel prednášať poslucháčom kurzu vyššej sociológie teóriu literatúry.

– Súdruhovia, pred revolúciou v ruskej literatúre boli veľmi silné rôzne dekadentné prúdy, ktoré podkopávali morálne normy existujúceho spoločenského zriadenia. Napríklad Tolstoj a jeho učenie o „neprotivení sa zlu násilím“. Ako to vyzeralo v praxi? Keď revolucionári-teroristi zabíjali žandárov, gróf Tolstoj bol ticho ako ryba. A keď týchto vrahov chytali a popravovali, Tolstoj začínal kričať na celý svet: „Nemôžem mlčať!“ Zato Lenin otvorene pomenoval Tolstého „zrkadlom našej revolúcie“.

– Po revolúcii, v priebehu Veľkej čistky, Stalin vyhnal na Sibír takmer polovicu Zväzu sovietskych spisovateľov. Pričom ako prvých tento trest postihol práve lavicových spisovateľov, ktorí pomáhali dielu revolúcie.

– Po Stalinovi prišiel Chruščov a vyprázdnil koncentračné tábory. Ľudia dostali viac slobody. Čoskoro však opäť začali nepríjemnosti. Predovšetkým s literátmi, od Pasternaka až po Solženicyna, ktorých pomenovali disidentmi. Teraz musíme niektorých z nich vyhadzovať do zahraničia. V čom je však problém s týmito literátmi?

– Ak chceme pochopiť tento problém, nazrieme do takého zákutia literatúry, na ktoré spisovatelia zvyčajne neradi spomínajú. Zoberme si knihu doktora-psychiatra Maxa Nordaua Degenerácia, v ktorej sa zvlášť rozoberá otázka o degenerácii v literatúre.

– Doktor Nordau bol žiakom slávneho doktora Lombrosa, o ktorom už čo-to viete. Nordau, to je literárny pseudonym – jeho skutočné meno je Südfeld (1849 – 1923). Narodil sa podobne ako Karol Marx v rodine rabínov.

– Nordau nebol ani radikál, ani reakčný autor. Bol to jednoducho čestný sociológ, ktorý bránil záujmy normálneho človeka. Okrem toho, bol veľmi bystrý politik a predpovedal vojnu v roku 1914.

– Nordauova kniha Degenerácia, ktorú budeme analyzovať, bola vydaná v ruštine v roku 1902. V predslove spisovateľ V. Avsejenko píše: „Samotná degenerácia nie je nič iné ako nevyhnutný prejav historického procesu, t. j. búranie starých foriem a budovanie nových. V tých najobnovujúcejších a najzásadnejších prevratoch celosvetových dejín bol vždy prítomný tento prúd, ktorý autor nazýva degeneráciou“.

– Zamyslite sa, čo sú to tie „najobnovujúcejšie a najzásadnejšie prevraty v svetových dejinách“? U nás to bola Októbrová revolúcia, občianska vojna, stalinovské čistky a koncentračné tábory. Všetci sme prešli týmto mlynčekom na mäso a všetci dobre vieme, čo to znamená.

– Namiesto predslovu doktor Nordau píše: „Degeneráti nie sú vždy zločinci, nemravníci a anarchisti; niekedy to bývajú spisovatelia, predstavitelia umenia, ale v ich osobnostiach prevládajú tie isté rozumové a vo väčšine prípadov aj fyzické črty toho istého antropologického kmeňa, ktorý jedným ako zbraň dáva do rúk dynamit a náboje, a druhým pero alebo štetec“.

„Niektorí títo degeneráti v oblasti literatúry, hudby alebo výtvarného umenia sa v priebehu posledných rokov stali modernými a boli vyhlásení početnými stúpecami za tvorcov nového umenia a zvestovateľov budúcich storočí“.

„Tento jav ani zd'aleka nie je nepodstatný. Knihy a umelecké diela majú nesmierny vplyv na masy; z nich ľudia čerpajú ideály mravnosti a krásy. A ak sú tieto diela šialené a nepriateľsky naladené voči existujúcemu spoločenskému zriadeniu, neodvratne vnášajú nepokoj do mozgov ľudí a zhubne pôsobia na celé generácie“.

– Ďalej doktor Nordau smutne poznamenáva: „Trpký osud čaká každého, kto zaútočí na estetické princípy. Spisovateľ alebo predstaviteľ umenia, ktorého urazí, mu nikdy neodpustí jeho trúfalosť; utáraná kritika začne zúriť, a dokonca aj verejnosť bude nespokojná, ak jej konečne otvorí oči a uvidí, že hlupákov, šaškov a posmeškárov považovala za prorokov. Grafomani a ich strážcovia-kritici ovládli celú tlač a usvedčovateľ, ktorý ich ohrozí, budú týrať a prenasledovať do konca jeho života“.

– A teraz si, súdruhovia, spomeňte, čo na túto tému písal doktor Lange vo svojej knihe Génus, šialenstvo a sláva: „Vedcovi, ktorý báda v tejto oblasti, sa dostáva množstvo nevďačnosti, dokonca nenávisť, a jeho práce sa stávajú

zakázanými... Dokonca aj samotné zhromažďovanie materiálov v tejto oblasti je spojené s nekonečnými ťažkosťami".

– A táto podobnosť medzi slovami doktora Nordaua a doktora Langeho nie je náhodná. Z vlastných skúseností vedia, čo hovoria. Diabol nemá rád, keď ho niekto ťahá za chvost. Štuchať do légie degenerátov je horšie než sadnúť holým zadkom do prhľavy alebo mraveniska.

– Potom Nordau hovorí o duchovných príznakoch „fin-de-siecle", čo po francúzsky znamená „koniec storočia". Tento výraz používa na označenie degenerátov súčasnej kultúry. Je zvláštne, že si Nordau nevšimol, že s týmto výrazom sa dá stretnúť už v Evanjeliu, v podobenstve o kúkoli: „kúkol" – to sú diablove synovia; nepriateľ, ktorý ich zasial, je diabol, žatva znamená koniec storočia (myslí sa tým koniec určitého historického obdobia)... Tak ako trhajú kúkol a potom pália, tak to bude aj na konci tohto storočia" (Mt 13:38-40). Mimochodom, táto žatva veľmi pripomína stalinovské čistky.

– Nordau píše: „Pojem degenerácia vo vede o duševných chorobách po prvýkrát presne a pevne definoval doktor Morelo. Degenerácia sa prejavuje u ľudí v podobe určitých fyzických nedostatkov. Existuje veľmi presný spôsob, ako sa dá dokázať, že zvestovatelia ‚konca storočia' v literatúre a umení sú degeneráti – ak chceme zistiť, že to nie je len náhoda, ale dokázaný fakt, treba uskutočniť analýzu rodokmeňov autorov. Vtedy by sme nepochybne takmer u všetkých našli v rodinách zdegenerovaných príbuzných".

„Veda objavila okrem fyzických príznakov aj charakteristické duševné príznaky degenerácie... Profesor Lombroso hovorí o „mattoidoch" (z talianskeho slova „matto" – šialený) a „grafomanoch". Týmito slovami označuje napoly nenormálnych ľudí, ktorí sú posadnutí spisovateľskou vášňou. Pre degenerátov je predovšetkým príznačné to, že postrádajú chápanie toho, čo je mravné a pravdivé. Neexistujú pre nich zákony, pochybnosti a pocit hanby; s obrovským kludom a samolúbosťou konajú zločiny a rôzne priestupky... Vo svojej extrémnej podobe sa tento jav nazýva „morálne šialenstvo"; ale vyskytujú sa rôzne štádia tejto choroby, okrem iných aj také, keď degenerujúci človek sám nerobí nič také, čo by ho priviedlo do konfrontácie so zákonom, ale teoreticky ospravedlňuje zločin, prívalom slov dokazuje, že „dobro" a „zlo" sú pojmy čisto relatívne, obdivuje zločincov a ich zločiny, objavuje v nich zvláštnu krásu a snaží sa vzbudiť sústrasť a sympatie k divokým inštinktom. Psychologické korene takéhoto „morálneho šialenstva" sa dajú nájsť v nesmiernej samolúbsti..."

„Niektorí hlúpi kritici sa boja, že ich budú považovať za zaostalých, a preto niekedy vynakladajú obrovské úsilie na to, aby prenikli do podstaty komického a úbohého umeleckého diela autoradegeneráta, a vychvaľujú čudesnú krásu vyjadrovacích prostriedkov v týchto bludoch šialenca."

– Tu s doktorom Nordauom nesúhlasím, – poznamenal generál-profesor. – Prax ukazuje, že vo väčšine prípadov títo „hlúpi" kritici vôbec nie sú hlúpi, ale naopak, veľmi prefikani. A vychvaľujú autora-degeneráta preto, lebo sami sú takí istí degeneráti. Prejavuje sa tu skupinové cítenie. Solidarita.

– Nordau ďalej píše: „Medzi príznaky degenerácie treba zaradiť taktiež aj odpor k akejkoľvek práci, hrôzu z činnosti, „chorobu vôle"... Degenerát bez vôle, posadnutý strachom z práce, si neuvedomuje, že jeho neschopnosť venovať sa zmysluplnej činnosti predstavuje dedičnú mozgovú chorobu a tvrdí, že vedome pohŕda prácou, že sa mu páči ničnerobenie. Aby ospravedlnil sám seba vo vlastných očiach, buduje filozofickú teóriu..."

– Takíto filozofi, súdruhovia, stvorili filozofiu komunizmu, kde každý má „pracovať podľa schopnosti a dostávať podľa potrieb". A v dôsledku toho vznikli stalinské pracovné tábory. Podľa receptu Tolstého o „liečbe prácou". Do tejto kategórie degenerátov dnes patria aj západní hippies a naši „darmožráči".

„Niektoré špecifiká degenerátov sú všeobecne známe... Stávajú sa z nich tvorcovia metafyzických systémov, snažia sa vyriešiť tajomstvá vesmíru, hľadajú kameň mudrcov a elixír mladosti... Podľa slov doktora Lombrosa, výtvary mnohých anarchistov majú vo svojom základe práve takéto príčiny... Degeneráti snívajú o všeobecnom šťastí a vymýšľajú plány, ako zmeniť usporiadanie vesmíru, a ohromujú ostatných svojou zdanlivou láskou k blízkym a zároveň absurdnosťou a neveriteľnou nevedomosťou, pokiaľ ide o reálne existujúce vzťahy".

„Hlavným charakteristickým príznakom degenerátov je mysticismus. Zo všetkých chorobných symptómov, – hovorí psychiater Kolen, – nepoznáme spoľahlivejší spôsob, ako odhaliť duševnú chorobu, než mystické šialenstvo. Ak sa táto choroba nedostala ešte do svojho vrcholného štádia, nenormálnosť sa prejavuje v podobe neprestajného záujmu o mystické a religiózne otázky, v podobe PREHNANEJ POBOŽNOSTI atď."

„Degenerácia vôbec nie je príznakom nedostatku talentu. Takmer všetci vedci, ktorí pozorovali degenerátov, tvrdia úplný opak. Degenerát, – hovorí psychiater Legren, – môže byť dokonca ja génius. Ale veda vôbec netvrdí, že génius musí byť šialený: naopak, vyskytujú sa aj zdraví, silní a vyrovnaní géniovia. A vôbec to neznamená, že každý blázon je génius..."

– A tu je sporné miesto: „Nesúhlasím s doktorom Lombrosom, – píše Nordau, – že geniálni degeneráti predstavujú mocné faktory ľudského pokroku. Vedia si ľudí získať a oslepiť, nanešťastie majú na ľudí často obrovský vplyv, ale vždy tým ľudstvu škodia. Posielajú ľudstvo po nimi zvolenej ceste, ale keďže ich definitívnym cieľom je priepasť alebo púšť, privádzajú ľudí do záhuby".

– Chcete konkrétny príklad? Marx a Engels, Lenin a Stalin, Hitler. Keď sa takýto „pokrok" dotkne vás samých, viac súhlasím s doktorom Nordauom, než s Lombrosom.

– A teraz niečo o básnikoch-degenerátoch: „Ich básne sa vyznačujú často bohatstvom rýmov a ornamentálnosťou foriem, ale zároveň často postrádajú akúkoľvek myšlienku". Ako príklad môžeme uviesť nášho básnika Osipa Mandelštama, ktorého Stalin poslal na Sibír a ktorého teraz na Západe

považujú za génia. Prečítajte si jeho básne: na konci strof sú rýmy, ale darmo v nich budete hľadať nejaký zmysel.

– Nordau píše: „Najnadanejších degenerátov, ktorí otvárajú nové horizonty v umení a literatúre, nadšená mládež vyhlasuje za svojich vodcov, ktorých poslaním je priviesť ľudstvo do zasľúbenej zeme. Degeneráti a mattoidi (napoly šialenci) medzi nimi prevládajú. Zatiaľ čo na dav, nadšený a obdivujúci, naháňajúci sa za módou a originalitou, ktorú títo ‚vodcovia‘ pre ich vymysleli, sa musíme pozeráť ako na ľudí posadnutých hystériou alebo neurasténiou...“

„Pozorovatelia už v dávnejšej minulosti hovorili o nekonečnej lživosti hysterikov... Hysterik nikdy neklame vedome. Verí v pravdivosť svojich tvrdení, aj tých najobľudnejších. Chorobná bystrosť jeho mozgu a neobyčajne bohatá predstavivosť ho privádza k prekvapujúcim metamorfózam a sám verí aj v tie najnepravdepodobnejšie svoje výmysly“.

– Tu doktor Nordau akoby opisoval našich disidentov, ktorých strkáme do blázincov a ktorých na Západe vyhlasujú za prorokov: „Dokázali sme, ako vznikajú nové školy v umení. Ako prvotný zdroj im slúži degenerácia autorov a ich presvedčených stúpencov. Stávajú sa modernými a majú búrlivý úspech vďaka hysterickosti súčasnej verejnosti... Ľudia s prázdnu hlavou, ktorí sa ničoho tak neboja ako toho, že si ostatní o nich budú myslieť, že sú zaostalí, sa pripájajú k módnym degenerátom s výkrikmi „Hurá!“ a divokým vyspevovaním „hýmn“... Za hysterikmi, ktorým degeneráti nevedome vsugerovali nadšenie, kráčajú hlupáci posadnutí módou a estetickí táraji, fajčiari tymián mládeže. Za pokrytcami sa ponáhľajú reklamní agenti a všetkým im šliape na päty dav z ulice... A celá táto zberba hoci už len preto, že je chorá, samolúba a ctižiadostivá, narobí viac hluku a zmätku než početné zoskupenie zdravých ľudí...“

– Malý detail. Doktor Nordau píše, že už Balzac sa zmieňuje o vplyve mena na osud človeka. Hoci nie som Balzac, tiež môžem povedať, že skutočne meno môže niekedy mať vplyv na osud človeka. Rád by som uviedol niekoľko príkladov modernistických mien, ktoré sa v Rusku objavili po revolúcii. Sú to také mená, ako napríklad: Barikáda, Traktor alebo Domna (vysoká pec). Predstavte si: Traktor Ivanovič si zoberie Barikádu Petrovnu a narodí sa im dcéra Domna Traktorovna. Aký osud môže čakať dieťa s takým menom? Alebo takéto mená-skratky: Borkomin (BORec KOMunističeskogo INternacionala), Velior (VELikij Organizator Revolucii), Karmij (Krasnaja ARMIJa), Junata (JUnnaja NATuralistka = mladá naturalistka), Kim (Kommunističeskij Internacionál Molodoži). Alebo také slovné rébusy ako Gertruda (GERoj TRUDA = hrdina práce), Renata (REvolucija, NAuka, Trud), Auróra (na počesť krížnika Auróry), Iskra (na počesť novín Iskra).

– Zvyčajne takéto sprosté mená dávali svojim deťom maniakálni revolucionári a rôzni šialenci. Také mená však zanechávajú stopu na psychike detí.

– Ďalej doktor Nordau píše, že s hystériou a neurasténiou sa najčastejšie stretnete vo Francúzsku a že práve preto všetky škodlivé dekadentné prúdy v umení a literatúre sa zrodili práve vo Francúzsku, kde pre degeneráciu vymysleli termín „finde-siecle" – koniec storočia. Práve preto teraz Francúzsko samo, parlamentnou cestou, ako samovrah kráča ku komunizmu – k vlastnej smrti.

* * *

– Analyzujúc dekadentné prúdy v literatúre XIX. storočia, doktor Nordau spomína básnika Swinberna a nazýva ho degenerátom najvyššieho stupňa a „prvým predstaviteľom démonizmu v anglickej poézii". Vtedy dokonca existovala literárna „škola satanizmu", do ktorej patrili také veľké mená ako Byron, Shelly, George Sand a Victor Hugo, ktorí si za svoj cieľ stanovili zbúrať všetky morálne normy kresťanského náboženstva.

– A teraz beriem do rúk sovietsku Literárnu encyklopédiu, Moskva, 1972. Swinbern (1837 – 1901), syn admirála, študoval na najlepších školách Anglicka – v Cambridgi a Oxforde. Potom začal zhadzovať kánony viktoriánskej poézie. Šokoval čitateľov „zakázanými témami", pohanským hedonizmom. Bol to nepriateľ cirkvi. Zavrhol tyranu, vyzýval k slobode. Venoval sa témam osudu, nemožnosti šťastia. Objavujú sa antináboženské motívy. Posmrtno je zverejnený nedokončený román Lesbia Brandon.

– Ako človek bol tento básnik Swinbern ťažký alkoholik a excentrik. Na slávných literárnych obedoch u bratov Gonkurovovcov v Paríži, ktorých sa zúčastňoval aj náš Turgenev, sa o Swinbernovi rozprávalo všeličo... Nielenže to bol všeobecne známy homosexuál, ale navyše, aby bol originálny, zadovážil si nového milenca – veľkú opicu oblečenú do ženských šiat. A to ešte nie je všetko. Potom sa básnik rozhodol zadovážiť si iného milenca a pohostil ho fašírkami z tejto opice. Tu máte korene dekadencie – homosexualita a psychické choroby.

– Čo sa týka poézie tohto Swinberna, doktor Nordau o nej píše: „Je to celkom šialená poézia. Dá sa prirovnať k halucináciám duševne chorých".

– Ďalej sa Nordau púšťa do analýzy veľkého ruského spisovateľa Leva Tolstého a píše: „Čo akými prednosťami sa vyznačoval spisovateľský talent Tolstého, za svoju svetovú slávu a vplyv na súčasníkov nevďačí jemu. Jeho romány boli vyhlásené za vynikajúce literárne diela, ale aj napriek tomu v priebehu dlhých desaťročí Vojnu a mier a Annu Kareninovu za hranicami Ruska takmer nikto nečítal a kritika chválila autora iba s veľkými pripomienkami... Až keď sa v roku 1889 objavila Kreutzerova sonáta, meno Tolstého sa rozletelo po všetkých kútoch zemegule; táto malá poviedka bola preložená do všetkých európskych jazykov a vydaná v státisícových exemplároch; milióny ľudí ju vášnivo čítali. Od tejto chvíle verejná mienka Západu umiestnila meno Tolstoj do prvých radov súdobých spisovateľov. Kreutzerova sonáta ako literárne dielo je na oveľa nižšej úrovni než väčšina

románov a poviedok Tolstého, aj napriek tomu mu však okamžite priniesla slávu práve ona."

– V Čom teda spočíva tajomstvo Kreutzerovej sonáty? Manžel v nej zabíja ženu zdanlivo zo žiarlivosti, pretože má milenca. Ale psychoanalytici sa po prečítaní tejto poviedky začínajú usmievať a hovoria, že manžel vôbec nebol zaľúbený do svojej ženy, ale do jej milenca. A preto zabil ženu – nežiarlil na jej milenca, ale ná ňu. Preto je táto poviedka uvedená vo všetkých príručkách psychopatalógie ako žiarivý príklad latentnej alebo potlačenej homosexuality. Mimochodom, Tolstého žena neznášala túto poviedku.

– Prečo ale toľký celosvetový záujem a sláva? To zapracovala neviditeľná légia doktora Kinsieho: 37% všetkých mužov v USA, 50% inteligencie, 75% literátov. A k tomu ešte légia doktora Vittelsa: 47% vydatých žien a 71% nevydatých žien v USA. Ale ani v iných kultúrnych krajinách nie je tomu inak. Za čias doktora Nordaua ešte táto štatistika nebola všeobecne známa a túto légii doktor Nordau nazýval jednoducho „davom hysterikov a neurotikov".

– Doktor Nordau si myslí, že hlavnú slávu Tolstému nepriniesli jeho romány, ale jeho filozofia – chorá filozofia, takzvané „tolstojovstvo", ktorého hlavným prikázaním je „neprotiviť sa zlu násilím", to jest: „Neodporujte zlu, nesúďte, nezabíjajte. Preč so súdmi, vojskami, väzeniami". Ale veď potom by nastala úplná anarchia.

– Nordau píše: „Hlavnou úlohou spolunažívania, kvôli čomu sa jednotliví ľudia zoskupili do spoločenstiev, je ochrániť svojich členov pred chorými, posadnutými vraždením, pred darmožráčmi, pred nezdravými a nenormálnymi ľuďmi, ktorí sa snažia žiť z práce iných a zmyslom ich života je uspokojovať vlastné pudy. Osoby s degeneratívnymi sklonmi sa nepochybne premenia na väčšinu, ak s nimi zdraví ľudia prestanú bojovať, nebudú brániť ich rozmnožovaniu; a ak týchto ľudí bude väčšina, spoločnosť a ľudstvo zahynú".

– Potom Nordau analyzuje slávneho humanistu Tolstého na príklade jeho Zápisok kniežaťa Nechľu- dova a dospieva k záveru: dobrosrdečný humanista sa prejavil ako nebezpečný a samolúby bezbožník".

„Jedným z podstatných bodov Tolstého učenia o mravnosti je kastrácia. Každá súlož so ženou je nečistá; manželstvo je rovnako nečistá záležitosť ako slobodné spolunažívanie dvoch pohlaví. Kreutzerova sonáta znázorňuje toto učenie v umeleckých obrazoch. Pozdnyšev, vrah, ktorý bol zaľúbený do milenca svojej ženy, hovorí: „Medové týždne! Už len ten názov, aký odporný...! Je to čosi podobné ako to, čo som cítil, keď som sa učil fajčiť: nutkalo ma na vracanie, tiekli mi sliny, a ja som ich prehltal a tváril sa, že je mi to príjemné."

– Potom Pozdnyšev, ústami ktorého rozpráva Tolstoj, sa priznáva, že ho považujú za šialenca. Mimochodom, obraz ženy Pozdnyševa Tolstoj vytvoril podľa vlastnej ženy. Je možné aj to, že mal na mysli vlastné medové týždne – že ho nutkalo na vracanie atď.

– V čom je problém? Tolstého považujú za supermuža, ktorý mal množstvo detí. Ale sám Tolstoj vo svojom denníku z 29. novembra roku 1851, vo veku 23 rokov, píše nasledovné: „Nikdy som nemiloval ženy... Ale dosť často som sa

zaľuboval do mužov... Zaľúbil som sa do muža, nevediac ešte, čo je to homosexualita... Napríklad, Diakov – chcel som ho zahrdúsiť bozkami a plakať". Tieto slová sú zverejnené v mnohých životopisoch Tolstého.

– A Tolstého žena všetky jeho denníky čítala. Keď mal Tolstoj už vyše 80 rokov (a jeho žena 60), zamestnal do funkcie pomocníka istého Čertkova. Grófkva vtedy behala okolo grófa, na plné ústa ho obviňovala z homosexuality – a hrozila, že zastrelí čerta Čertkova. A to všetko pred očami ich dospelých detí. Predstavte si takéto rodinné šťastie!

– Preto vo svojej poviedke Rodinné šťastie Tolstoj tvrdí, že dokonca aj keď sa muž a žena berú z lásky, po uzavretí manželstva sa z nich musia stať nepriatelia. Tolstoj v skutočnosti opisuje degenerátov, ale nepriznáva to, prenáša toto meradlo na všetkých ľuď. Tu ho máte, veľkého hľadača pravdy!

– Nordau píše: „Cesta ku šťastiu podľa Tolstého spočíva v odmietaní vedy a všetkých poznatkov, v návrate k prirodzenému štýlu života, to jest k roľníctvu: treba opustiť mestá, prepustiť zamestnancov fabrík, vrátiť sa k zemi". Mimochodom, to isté hlása aj Solženicyn, návrat ku koníkom namiesto traktorov.

– Nordau hovorí o Tolstom a jeho „tolstojovstve" nasledovne: „Ako filozof nám káže v podobe svojich názorov na svet a život biblické texty, ktorým neprestajne protirečí a vykladá ich celkom zvrátane. Ako hlavný hlásateľ mravnosti hlása teóriu neprotivenia sa zlu a zločinu, rozdania majetkov a zničenia ľudského rodu prostredníctvom celibátu.

Vo svojom učení o spoločenských a ekonomických vzťahoch trvá na škodlivosti poznania a liečivej sile nevedomosti..."

„Pravda spočíva v tom, že všetky duchovné zvláštnosti Tolstého môžu byť výborne vysvetlené známymi charakteristickými črtami degenerátov najvyššieho stupňa. Sám o sebe píše: „Skepticizmus ma doviedol do stavu blízkeho k šialenstvu"... Vo svojej spovedi hovorí doslova nasledovne: „Cítim, že nie som celkom duševne zdravý". Pocity ho neklamali. Trpel mániou pochybovania a mýdovania v tej forme, akú je možné pozorovať u mnohých iných degenerátov najvyššieho stupňa... Lombroso definuje charakteristické črty geniálnych šialencov nasledovne: „Všetkých ich trápia náboženské pochybnosti, ich rozum ich tlačí, ako mučivá choroba, stále tá istá myšlienka a ľarcha im tlačí na srdce. Takto máme do činenia nie s ušľachtilou túžbou po poznání, ktorá by Tolstého nútila zamýšľať sa nad otázkami o ciele a zmysle života, ale s chorobou degenerujúceho človeka, s celkom bezvýslednými pochybnosťami a múdovaním..."

– Potom doktor Nordau píše o erotike Tolstého: „Tolstého vzťah k žene je pre zdravého človeka celkom nepochopiteľný, môžeme ho pochopiť iba z hľadiska degenerácie... Odpor alebo intenzívnu nenávisť k žene normálny muž nikdy nemôže pociťovať. .. **Muž môže a dokonca musí si vybrať za manželku ženu z lásky; ale upevňuje puto medzi mužom a ženou nie fyziologická vášň, lež zložitá zmes zvyku, vd'ačnosti, priateľstva, pohodlnosti, túžby vybudovať domov, postavenia v spoločnosti,**

uvedomenia si svojej zodpovednosti voči deťom a štátu, viac-menej nevedomého dodržiavania ustálených tradícií. Také pocity, ako v Kreutzerovej sonáte alebo v Rodinnom šťastí, normálny muž k vlastnej žene nikdy nepocítiťuje..."

– Zaujímavé veci o Tolstom píše aj slávny nemecký spisovateľ Stefan Zweig v knihe Traja speváci svojho života, v ktorej analyzuje život Tolstého. Predpokladá, že po veku 50 rokov Tolstého postihla choroba, ktorá sa nazýva klimakterická psychóza alebo klimakterická slabomyseľnosť. Zvyčajne sa tieto psychózy vyskytujú u niektorých žien počas obdobia, keď sa končí činnosť pohlavných žliaz. Ale aj u niektorých mužov s podlomenou psychikou, v duši ktorých je poprepleťtaný mužský princíp so ženským, toto obdobie predstavuje akoby impulz, po ktorom sa vyhrotia psychické choroby, ktoré dovtedy akoby driemali v ich duši.

– Takže ak chceme pochopiť Tolstého, treba rozlišovať v jeho živote dve obdobia: do veku 50 rokov to bol viac alebo menej čistý génus, a po 50 rokoch – šialený génus.

– Tolstého považujú za veľkého moralistu. Pozrime sa teraz na morálku jeho samého. Keď už mal vyše 60 rokov, vo svojich dielach typu Kreutzerovej sonáty hlásal úplný celibát a odriekanie. A zároveň jeho žena takmer nepretržite bola tehotná. Mali už 12 detí, z ktorých 4 zomreli. Tolstého dcéra Táňa mala 5 detí, ktoré sa narodili mŕtve. Druhá dcéra Maša mala tiež niekoľko mŕtvonarodených detí.

– Toto sa stáva, keď sa deti plodia podľa receptu: „Nútkalo ma na vracanie a tiekli mi sliny, ale tváril som sa, že je mi to príjemné“.

– Čo však robí veľký moralista Tolstoj, keď vidí, že jeho deti majú zjavne zlú dedičnosť? Naďalej káže celému svetu o celibáte a sám robí žene ďalšie, 13. dieťa. Akoby sa naschvál snaží dotiahnuť to až k čertovmu číslu. Zároveň obviňuje svoju ženu z toho, že to ona ho zviedla, a narieka: och ja hriešnik, hriešnik!

– Akože, ho zviedla žena? Veď sám vo svojich denníkoch píše, že ho ženy nikdy nepriťahovali, a priznáva sa, že je homosexuál.

– Tolstoj chce obšťaťniť celý svet. A najbližšiu bytosť, vlastnú ženu, doženie na hranicu samovraždy a tvrdí o nej, že je „kameňom na jeho krku“. Jeho žena sa každú chvíľu chce otráviť alebo behá k rybníku, kde sa snaží utopiť. A Tolstoj schováva sám pred sebou pušky a povrazy, aby sa nezastrelil a neobesil.

– Kým celý svet sa nadchýnal Tolstého neobyčajnou dobrotou, jeho vlastné deti potom o ňom písali v memoároch, že jeho dobrota bola horšia než tá najväčšia podlosť.

– Na sklonku života Tolstého rodinný život pripomínal blázinec. Nakoniec zavolali slávneho psychiatra Rossolima. Ten stanovil nasledovnú diagnózu: „Degeneratívna dvojitá konštitúcia: paranoidná a hysterická, pričom prevláda prvá“. Všimnite si, degeneratívna.

– Mimochodom, tento psychiater Rossolimo potom vyšetroval aj súdruha Lenina. V našom Inštitúte mozgu v Moskve, kde sú zhromaždené mozgy

všetkých slávnych sovietskych ľudí, naložené vo fľašiach s formalínom, vedľa mozgu súdruha Lenina, ktorého liečil Rossolimo, v susednej fľaši nájdete aj mozog samotného Rossolima. My sme ľudia opatrní – týchto psychiatrov tiež overujeme. Keď uvidíte mozog Lenina – nezľaknite sa: namiesto jednej polovičky mozgu je tam taká čierna vecička veľkosti zhnitého gréckeho orechu. Ale táto čierna vecička obrátila hore nohami celý svet.

– Všimnite si, že Leninovi zhnila ľavá polovica mozgu. A z hľadiska mystiky sa o všetkom ľavom hovorí, že je to od diabla. Skúmajúc mozog veľkých ľudí, si vedci všimli dve charakteristické odchýlky: mozgy veľkých ľudí sú svojou hmotnosťou buď príliš ľahké, alebo príliš ťažké. A rovnaká je situácia aj s mozgami idiotov. Niekedy sa v mozgoch idiotov vyskytujú diery alebo jednoducho zhnitá polovica, ako v prípade Lenina. Tu máte ešte jednu paralelu medzi géniami a idiotmi. A tak dostávame geniálnych idiotov, ktorých voláme genioti.

– Vráťme sa však ku grófovi Tolstému. Na konci života ho veľmi zaujímal problém šialenstva a vo svojom denníku z 12 júna roku 1900 písal: „Som presvedčený, že svetu vládnu šialenci. Nešialenci vládnuť buď nechcú, alebo nemôžu“. Neskôr sa vo svojom denníku z 27. júna roku 1910 opäť vracia k tejto téme a dospieva k nasledovnému záveru: „Šialencom sa vždy lepšie ako zdravým ľuďom darí dosiahnuť svoje ciele. Je to tak preto, lebo pre šialencov neexistujú žiadne mravné prekážky: ani hanba, ani pravdivosť, ani svedomie a dokonca ani strach“. Sám Tolstoj, geniálny šialenec, bol tomu najlepším príkladom.

– Najspolahlivejší spôsob ako overiť, či daný človek je postihnutý degeneráciou, je skontrolovať jeho rodokmeň. Pozrime sa teda na rodokmeň Tolstého. Napríklad, Tolstoj mal bratranca – grófa Fiodora Ivanoviča Tolstého, ktorý zbožňoval súboje, a údajne zabil v súbojoch 10 ľudí (všimnite si, agresivita). Potom si tento milovník súbojov zobral cigánku, ktorú odviedol z cigánskeho tábora. Ale všetky jeho deti zomreli jedno po druhom v kojeneckom veku. Takto zomrelo 10 detí a až 11. dieťa prežilo. Mystika? Nie, myslím si, že nakoniec sa táto cigánka vyspala s iným mužom.

– Okrem toho, doktor Lange vo svojej knihe Génius, šialenstvo a sláva píše o Tolstého otcovi, že mal viaceré degeneratívne črty, psychické aj fyzické, mal tiky, kŕče, rečové vady.

– Po Tolstom doktor Nordau skontroloval rodokmene aj ďalších veľkých spisovateľov a básnikov 19. storočia – Verlaina, Meterlincka, Edgara Poea, Schopenhauera, Nietzscheho, Oscara Wilda, Ibsena, Strindberga, Zolu – a dospel k smutnému záveru, že to všetko boli psychicky chorí degenerujúci ľudia.

Diablovo číslo

– Súdruhovia, za jednu z najmúdrejších kníh Biblie je považovaná Apokalypsa. V Apokalypse je pasáž, kde sa hovorí, že obsahuje „múdrosť“, na

pochopenie ktorej treba mať rozum". Potom sa tam hovorí o diablovom čísle, že je to „ľudské číslo" 666.

– Skúsme vylúštiť tieto záhady sionských mudrcov s pomocou metód súčasnej štatistiky. Kedysi to bola mystika, a my teraz máme štatistiku.

– Keď sme analyzovali knihu doktora Vittelsa, zistili sme, že 47% vydatých žien a 71% nevydatých žien v USA tak alebo onak majú skúsenosti s homosexualitou. A 37% mužov – z légie doktora Kinsieho.

– To ale ešte nie je všetko. Doktor Kinsie hovorí, že celkový počet homosexuálnych impulzov u mužov dosahuje 50%. Za „homosexuálne impulzy" sa považuje predovšetkým orálny sex.

– Doktor Kinsie zrátal, že dokonca aj manželské dvojice sa v priebehu predohry sexuálneho aktu praktizujú orálny sex (52% žien a 54% mužov). Sú to tie isté „impulzy", ktoré svedčia o latentnej alebo potlačenej homosexualite. Preto každé druhé manželstvo v USA končí rozvodom.

– To sú však priemerné čísla popisujúce celé obyvateľstvo. Ak si zoberieme iba najvyššiu spoločenskú vrstvu, 5% obyvateľstva, o ktorých hovoríme ako o inteligencii, elite, tam ten istý koeficient homosexuality vzrastie až do 70%.

– V konečnom dôsledku sa dostávame k tomu istému, čo sa hovorí aj v Apokalypse, v ktorej je diablove číslo 666. Čo to je? Keďže je to číslo „ľudské" a keďže vtedy ľudia neovládali percentá, je to 666 ľudí z tisíc, t. j. to isté, čo sme vyrátali my – približne 70%.

– Ak to viete, pochopíte, prečo diabla degenerácie v Evanjeliu označujú taktiež za „knieža tohto sveta" (Jn 14:30 a 16:11) alebo „boha tejto doby" (2 K 4:4). Jednoducho v špičke spoločnosti je degenerátov spravidla väčšina a, žiaľ, práve oni vládnu svetu.

– Ak viete, že homosexualita úzko súvisí s psychickými chorobami, pochopíte, prečo gróf Tolstoj hovoril, že svetu vládnu šialenci. Ak to viete, mnohé veci pochopíte. Ale stráviť tieto poznatky je dosť ťažké.

– Mimochodom, všimnite si nejednotnosť rôznych štatistik. Keď sme vychádzali ako zo základu z 37% doktora Kinsieho, pre inteligenciu ako celok sme dostali 50% a pre literátov 75%. Ak však teraz vychádzame z 52 – 54% doktora Kinsieho, do ktorých sú zahrnuté aj rozličné „homosexuálne impulzy", ktoré sa prejavujú v podobe orálneho sexu, dostaneme pre inteligenciu 70% a pre literátov ešte viac. Zámerne postupujeme krok po kroku.

– Doktor Vittels píše, že homosexualita, to je samovražda národa, a ak jeho štatistická úroveň prekračuje určité percento, ohrozuje to existenciu národa. Doktor Max Nordau taktiež varuje, že „ak degenerátov bude väčšina, spoločnosť zahynie".

– Teraz vám pripomeniem knihu Monteguea Summersa, ktorú už poznáte – Dejiny čarodejníctva a démonológie. Vtedy degenerátov nazývali jednoducho bosorkami a bosorákmi.

– V tejto knihe Summers píše: „Bosorky a bosoráci – to je zdroj zla, sociálna choroba a paraziti, vyznávači odporých a nevhodných názorov,

milovníci jedov, vydierania a iných podlých zločinov... sluhovia hriechu a rozkladu, žijúci z tých najodpornejších vášní našej doby".

„Bosorky a bosoráci vyvolávajú hádky, žiarlivosť, nenávisť a nezhody. Oblasť ich zhubného pôsobenia sa rozprestiera od rodinných nepríjemností a nešťastí, konkrétne možno bezvýznamných, ale celkovo nepríjemných a mučivých, až po tie najserióznejšie zločiny – krádeže, náhle choroby a mučivú smrť; vojny národov, anarchiu a červené revolúcie, pretože bosoráctvo vždy bolo a bude politickým faktorom. Preto bosorky a bosoráci predstavujú neprestajné nebezpečenstvo pre každú usporiadanú spoločnosť”.

– Ako vidíte, Sommers hovorí v podstate to isté, čo doktor Nordau – degeneráti a degenerácia vždy ohrozujú život národa.

– Pozrime sa, ako to funguje v praxi. Všetko sa začína od rozvrátenia rodiny, ktorá predstavuje základnú bunku spoločnosti, národa alebo štátu.

– Zoberiem ako príklad jednu z mojich známych. Nazvime ju napríklad Maša Anjeliková. Je pekná ako anjelič. Bola vydatá už tri razy. Od prvého manžela mala dcéru, tiež veľmi peknú, krv a mlieko. Ale vo veku 16 rokov táto dcéra spáchala samovraždu. Udajne z nešťastnej lásky. Nezmyselná a zamotaná smrť, kde je veľa lži.

– Druhý Mašin manžel bol tiež pekný ako anjel. Ale tento „anjel" čas od času kamsi mizol a Maša sa sťažovala: „Joj, Viktor už zase žije s chlapcami..." Vtedy Maša hľadala útechu u iných mužov. Aj na mňa to skúšala, ale nenechal som sa zviest'. S Viktorom sa však Maša rozviedla, ale zostal jej ich spoločný 12-ročný syn.

– Keď Maša ide na návštevu alebo na večierok, naschvál si nedáva nohavičky. Potom si sadá oproti niekomu, koho chce zviest', rozťahuje nohy a ukazuje mu svoj tovar. A to už má vyše 40 rokov. Navyše trpí kleptomániou, t. j. neodolateľnou túžbou stále kraďnúť veci. Pravda, kraďne iba striebro. Zároveň však pochádza z veľmi slušnej rodiny, z pôvodnej inteligencie. Teraz má Maša tretieho muža – a tretie dieťa.

– Čo je to zač, táto Maša Anjeliková? Muži, ktorí ju poznali intímne, hovoria, že preferuje orálny sex. Latentná alebo potlačená homosexualita. A koľko už spáchala zločinov? Minimálne jeden – to, že porodila nenormálne deti. V žiadnom prípade ju však za to nedáte pod súd.

– Každý chce mať nevestu z rodiny intelektuálov. Dobré, zoberme si skupinu mladých intelektuálov, mužov a žien, vo veku 20-25 rokov. Povedzme, že je to tretia generácia intelektuálov. Všetci sa zabávajú, tancujú, flirtujú jeden s druhým. Ale štatistika tvrdí, že medzi nimi je okolo 70% ľudí trpiacich latentnou alebo potlačenou homosexualitou. Čo potom z toho vyplýva?

– Ak ste normálny muž (30%), máte iba jednu šancu z troch, že dostanete normálnu ženu. Také manželstvá (plus a plus) sú najpevnejšie. Potom máte dve šance z troch, že dostanete nenormálnu ženu. Takéto manželstvá (plus a mínus) sú často nešťastné a končia rozvodom, pričom deti majú 50-percentnú šancu zdediť degeneratívne gény. Ak sa zoberú dvaja nenormálni ľudia, potom mínus

a mínus dáva akoby plus – takéto manželstvá sú pevnejšie, ale deti majú 100-percentnú šancu zdediť zlé gény.

– Ak sa pozrieme na tú istú skupinu mladých ľudí po 25 rokoch, keď sú už vo veku 45 – 50 rokov, bude to dosť smutný pohľad. Napríklad, to môže vyzerat' ako v Mašinom prípade alebo ešte horšie. Všetky nešťastia budú mať rôznu podobu, ale príčina bude stále rovnaká.

– Všimol si to aj Lev Tolstoj, ktorý začína svoj román Anna Kareninová takto: „Všetky šťastné rodiny sa podobajú jedna na druhú, ale každá nešťastná rodina je nešťastná po svojom“.

– Práve kvôli týmto 70% vzniklo ustálené slovné spojenie „hnilí intelektuáli“. A všimnite si takúto zvláštnu zákonitosť. Počas príprav revolúcie v roku 1917 veľkú rolu zohrali práve liberálni intelektuáli. Už Dostojevskij písal: „Ak niekto privedie Rusko do záhuby, nebudú to komunisti ani antikristovia, ale prekliati liberáli“. A po revolúcii boli likvidovaní ako prví práve títo intelektuáli. Freud to nazýva komplexom samodeštrukcie.

– Spomínate si na 20. a 30. roky, keď deti intelektuálov nepúšťali do univerzít a púšťali iba deti robotníkov a roľníkov? Snažili sa vytvoriť novú vrstvu zdravých intelektuálov. Nebola to akcia ideologická, ale genetická.

* * *

– Súdruhovia, dostal som niekoľko lístkov, v ktorých ma prosia, aby som uviedol symptómy alebo zvláštne znamenia, podľa ktorých môže normálny muž spoznať nenormálnu ženu, aby sa vyhol všetkým nebezpečenstvám v prípade manželstva s ňou.

Odborník na hriechy Evy sa zachmúril:

– Je to úloha dosť ťažká. Keď máme do činenia s diablom degenerácie, treba vždy mať na pamäti, že je nesmierne prefikáný a dokáže všetko veľmi dobre zamotať a zamaskovať.

– Od začiatku musím zdôrazniť, že žena má od prírody lepšie postavenie než muž. Pretože muž zohráva v pohlavnom akte aktívnu úlohu, normálna žena dokáže veľmi rýchlo odhaliť nenormálneho muža – napríklad, impotentu alebo milovníka orálneho sexu, a opustiť ho. Ale keďže žena zohráva v pohlavnom akte úlohu pasívnu, nenormálna žena môže veľmi ľahko oklamať normálneho muža – a môže ho klamať celý život. Všimnite si tento veľmi podstatný rozdiel.

– Povedzme, že chcete mať ženu z intelektuálnej rodiny. Lenže 70% týchto intelektuálok sú degenerátky. Tým pádom ak tieto symptómy nepoznáte, máte dve šance z troch, že sa oženíte s degenerátkou, s ktorou nezažijete nič iné ako utrpenie a nešťastie. A ak tieto symptómy poznáte, môže sa stať, že zostanete celkom bez ženy. Alebo si vezmete dojičku z kolchozu.

– Treba však brať do úvahy, že všetky symptómy, indikátory a príznaky, podľa ktorých spoznáte degenerátov, fungujú iba, povedzme, na 90%. Preto nikdy nemôžete súdiť na základe jedného príznaku – môžete sa pomýliť. Ale ak celý rad symptómov ukazuje tým istým smerom, vtedy je jasné, že ide o temnú záležitosť.

– Ak chcete overiť, či daný človek má dobré alebo zlé gény, predovšetkým treba skontrolovať jeho rodokmeň. Naschvál vám uvádzame príklady z Biblie, v ktorej je zhromaždená múdrosť 2 000 rokov kresťanskej civilizácie. Na túto tému Ježiš Kristus hovorí: „Podľa ovocia ich poznáte. Či oberajú z tŕnia hrozno a z bodľacia figy? Tak každý dobrý strom rodí dobré ovocie, ale planý strom rodí zlé ovocie. Nemôže dobrý strom donášať zlé ovocie, ani planý strom donášať dobré ovocie" (Mt 7:16-18). O akom strome sa tu hovorí? Predsa o rodinnom strome, o rodokmeni.

– **Symptóm číslo 1 – rozvody.** Ak sú rodičia rozvedení, spravidla to znamená, že je alebo otec nenormálny, alebo matka nenormálna, alebo sú obaja nenormálni. Potom aj ich deti sa spravidla budú rozvádzať so svojimi partnermi. Je to prekliatie, ktoré sa prenáša z generácie na generáciu.

– **Symptóm číslo 2 – rodinný život rodičov.** Ak rodičia žili šťastne, potom sa aj deti budú mať dobre. Ak však vaša svokra žila s manželom ako pes s mačkou, potom aj vy budete mať s vašou ženou nie život, ale utrpenie. Preto sa na nevestu vždy pýtajú: „Z akej je rodiny?" Zdalo by sa, modelový príbeh, ale zvyčajne si takéto veci nevšimneme.

– **Symptóm číslo 3 – bratia a sestry.** O tom sa v Talmude píše: „Mužovi sa odporúča zoznámiť sa s bratmi svojej budúcej ženy, pretože jeho synovia sa budú podobáť na týchto bratov" (Talmud, Jób, 376). Za seba dodám, že si treba všimnúť nielen bratov, ale aj sestry.

– Jeden môj známy sa oženil s 20-ročnou Galočkou, ktorá mala dve mladšie sestry – 15-ročnú a 12-ročnú. Takže, čo ako by ste pozorne pozerali, nič nenormálne by ste si na nich nevšimli. Diabol rád robí však svoje nekalé činy potme, odzadu a naopak. A nepríjemnosti nezačali so staršou sestrou, ale s mladšou. Keď mladšia dovърšila vek 17 rokov, ukázalo sa, že je lesbička a narkomanka. Stredná sestra mala zase sklon k orálnemu sexu, opustila manžela a žije s dvojpoľavným bisexuálom. A o staršej sestre, ktorá sa zdala celkom normálna, sa po 20 rokoch manželstva zistilo, že je neplodná a navyše ešte psychicky chorá.

– **Platí tu takéto pravidlo: ak v jednej rodine je problematické dieťa, potom aj ostatné deti budú problematické.** Ale tieto problémy sa budú prejavovať v rôznych podobách a vyjdú najavo až po tom, ako deti dosiahnú pohlavnú zrelosť. To trvá 20 rokov. Takže pravdu sa dozvedáme až spätne.

– Existuje mylný názor, že ženy „zrelého veku" majú horšie deti než mladé matky. A viete, koľký v poradí sa narodil náš veľký vedec Mendelejev? Bol sedemnásťte dieťa v rodine. To znamená, že matka ho porodila vo veľmi zrelom veku. A bol z neho geniálny vedec.

– Ale s degeneratívnymi matkami to často býva tak: čím viac hriechu konajú, čím viac plodia deti, tým viac sa to na tých deťoch odráža. To jest každé ďalšie dieťa je defektnejšie ako predchádzajúce a najhoršie je dieťa posledné. A z toho sa zrodil chybný názor o matkách „zrelého veku".

– **Symptóm číslo 4 – všetci ostatní príbuzní.** Dedovia a babky, ujovia a tety, synovci a netere. Ved' rodina, to je svojrázny genetický kotol, v ktorom sa všetky gény premiešajú, ale naberajú sa stále z toho istého kotla.

– **Symptóm číslo 5 – priatelia a známi.** Podľa princípu: povedz, kto je tvoj priateľ, a ja ti poviem, kto si. Degeneráti sa držia jeden druhého, tak ako bacily pod mikroskopom sa stmelujú do reťazcov. Je to celkom pochopiteľné – spájajú ich podobné osudy a záujmy. Takýmto spôsobom vzniká svojrázny Zväz degeneratívnych žien (ZDŽ). A vedľa neho taký istý Zväz degeneratívnych mužov (ZDM). Pravdaže, členské lístky títo „zväzáci“ nemajú, ale dávajú sa dokopy inštinktívne. Treba však povedať, že sú veľmi solidárni.

– Niekoľkokrát som pozoroval nasledovnú situáciu. Povedzme, že ste celkom normálny muž, ale máte problematickú ženu. Vinou tejto ženy vzniká veľký konflikt. Vtedy všetky ostatné degeneratívne ženušky z vášho okolia sa vrhajú k nej na pomoc a prilievajú olej do ohňa. A vtedy sa stávajú veľmi drzými, lživými a podlými. Úplne ako hadie hniezdo.

– Pre tieto protivné ženy je charakteristický orálny sex, je to tých 52 % vydatých žien z légie doktora Vittelsa a väčšinou sú príslušníkmi strednej vrstvy.

– **Symptóm číslo 6 – nervový tik alebo krče tváre.** Zvyčajne sa tieto tiky sústreďujú v oblasti úst. Môžu byť tiky pier, nosu, krku. Všetko to nájdete aj u vašich známych. Sú to vonkajšie symptómy nervových chorôb. Zvyčajne s tým súvisia nevydarené manželstvá, nevydarené deti, rozvody atď.

– **Symptóm číslo 7 – škuľavosť a ostatné deformácie očí.** Nie nadarmo sa hovorí, že oči sú zrkadlom duše. Ak sú oči vykrivené, často ani s dušou to nie je lepšie. Súvisí s tým aj povera o ľuďoch so „zlým okom“, ktorí dokážu pričarovať iným rôzne nešťastia.

– Na túto tému máme v našej knižnici hrubú knihu slávneho slobodomurára Frederika Elvortiho Zlé oko, New York, 1957. Elvorti píše, odvolávajúc sa na klasické authority, že do kategórie ľudí so „zlým okom“ patrili nielen škuľaví, ale aj trpaslíci, neobyčajne škaredí alebo, čo aké je to zvláštne, aj neobyčajne pekní ľudia (obzvlášť ženy!). Patrí tam nielen škuľavosť, ale aj ostatné deformácie očí – od rôznych farieb očí až po astigmatizmus.

– Tu je niekoľko charakteristických príkladov. Doktor Lange vo svojej knihe Génium, šialenstvo a sláva píše: Alexander Macedónsky mierne škúlil, okrem toho mal rôznofarebné oči, epilepsiu a brata-idiota. Dostojevskij tiež mal rôznofarebné oči a epilepsiu (svätá choroba!). Puškinovova žena, ktorá ho dostala pod guľku, trochu škúlila a jej sestra Alexandra bola úplne škuľavá. Leninov brat Alexander, ktorý bol obesený za atentát na cára, bol tiež trochu škuľavý.

– Ja som zase mal v mladosti známou Vieročku N. Jej matka bola svätý človek, ale úplne škuľavá. A Vieročka sa vo veku 30 rokov zbláznila a stala sa z nej úplná schizofrenička.

– **Symptóm číslo 8 – rôzne defekty reči.** Šušlanie, ráčkovanie, zajakávame sa. Všetky tieto veci opäť súvisia s nervovými alebo psychickými chorobami. Najlepším príkladom toho je súdruh Lenin, ktorý výrazne ráčkoval a zomrel na mozgovú chorobu.

– V mojej súkromnej zbierke mám istú Lilu K., ktorej syn šušle. Nielenže šušle, navyše je debilný – čo znamená prvé štádium slabomyselnosti. Už mu aj jazyk obrezávali – nepomohlo to. Problém nie je v jazyku, ale v hlave. A dcéru mala táto Lila tiež nenormálnu – narkomanku, ktorá zomrela na následky narkománie.

– Mimochodom, v koncentračných táboroch existuje medzi zločincami poznávacie znamenie, že ženy, ktoré praktizujú orálny sex, často šušľú. A zločinný svet je s týmito vecami dosť dobre oboznámený.

– **Symptóm číslo 9 – smradľavý francúzsky syr.** Normálni ľudia ho zvyčajne nejedia, pre jeho odpudivý zápach. A tí, ktorí majú radi tento zápach, často majú radi nielen francúzsky smradľavý syr, ale aj francúzsku lásku. Doktor Lombroso a doktor Nordau píše, že pre degenerátov a degenerátky je niekedy charakteristické, že obľubujú zlé zápachy, v extrémnych prípadoch dokonca moč a výkaly.

– **Symptóm číslo 10 – chronické migrény.** Chronicky silné bolesti hlavy, niekedy končiace až nevoľnosťou a vracaním. Také, že nútia ležať a nehýbať sa a žiaden aspirín nepomáha. Opäť sa to zvyčajne dedí: ak to má svokra, aj dcéry to majú.

– V psychiatrických klinikách všetci pacienti vyplňujú špeciálny dotazník, kde jedna z otázok je nasledovná: „Máte silné chronické bolesti hlavy v rodine?“ A táto otázka sa nekladie len tak. Môže sa stať, že s takou ženou s migrénami budete žiť 30 rokov, a potom odrazu, na staré kolená, utečie z domu. Psychické choroby. Klimakterické šialenstvo. Celý život trpela migrénami a tu máte výsledok.

– Netreba si však mýliť migrény s obyčajnými bolesťami hlavy, ktoré prestávajú po užití aspirínu. Príšerné migrény mával súdruh Lenin, ktorý navyše trpel aj chronickou nespavosťou. V jeho životopisoch sa píše, že bol taký pracovitý, že spával iba 5 hodín denne. V skutočnosti to však bola choroba – červy v mozgu.

– **Symptóm číslo 11 – konské zuby.** Sú to zuby, ktoré vyčnievajú dopredu ako u koňa. Môžeme to zaradiť do kategórie ohavností súvisiacich so „zlým okom“.

– V mojej súkromnej zbierke mám pár príkladov takýchto žien. Napríklad Mira, ktorá šušle a praktizuje orálny sex, má dve ohavné dcéry, ktoré majú obrovské konské zuby. Od 8 do 18 rokov nosili špeciálne kovové náhubky, aby napravili tieto zuby. Problém však nie je v zuboch, ale oveľa hlbšie.

– **Symptóm číslo 12 – diablova pečať.** Sú to veľké materské znamienka čiernej alebo červenej farby, ktoré v stredoveku ľudia zvyčajne nazývali diablovou pečaťou alebo bosoráckym znamením. Nemýľte si ich však s obyčajnými malými materskými znamienkami, ktoré má každý z nás. Diablova

pečať je zvyčajne prinajmenšom väčšia ako višňa. Môže byť veľká ako slivka, ba niekedy aj ako tanier alebo veľký hrniec.

– Pravdaže, nie všetci degeneráti majú túto diablovu pečať. Ale tí, ktorí ju majú, zvyčajne degeneráti sú. Stretol som niekoľko ľudí s takýmito pečaťami a všetci boli homosexuáli alebo bisexuáli.

Rajská brána

Generál-profesor Kalmykov, odborník na hriechy Evy, vybral z aktovky knihu v belasom obale:

– Dnes budeme analyzovať knihu Ženská sexpatológia, vydavateľstvo Medicína, Moskva 1974. Napísal ju perspektívny leningradský psychiatersexpatológ Abram Mojžišovič Sviadošč a je určená sexpatológom, psychiатrom a neuropatológom, teda je to kniha výlučne profesionálna.

– V predslove sa hovorí, že sexpatológia úzko súvisí s neuropatológiou. Podotýka sa, že sexuálne poruchy u žien sa v mnohom líšia od sexuálnych porúch u mužov, a hoci sa vyskytujú dosť často, doteraz im bolo venované prekvapivo málo literatúry.

– Kniha vyšla nákladom 100 000 a celý náklad bol kúpený ani nie za jeden deň, ale za jednu noc. Pretože podobných kníh je v ZSSR málo.

– Profesor Sviadošč píše: „Muži, ktorí nepocitujú pohlavnú túžbu, erekciu a orgazmus, nemajú potomkov a takto odpadajú prirodzeným výberom. Zatiaľ čo ženy sú schopné aj viesť pohlavný život, aj mať potomstvo nezávisle od toho, či pocitujú pohlavnú túžbu a orgazmus. Preto ženy, ktoré málo alebo vôbec nepocitujú pohlavnú príťažlivosť, prípadne nezažívajú nikdy orgazmus, neodpadajú prirodzeným výberom. Anorgazmia (neschopnosť zažiť orgazmus) je často spojená so zníženou pohlavnou túžbou alebo jej neprítomnosťou“.

– Ďalej sa píše: „Z 1500 žien, ktoré vo Viedni vyšetrila gynekologička Jelena Štorcová, jedna tretina žien nikdy nezažila orgazmus. Rovnako tretina žien nepocituje orgazmus ani v Poľsku, kde takýto výskum robila doktorka Hanna Malewska.“

– Nie všetci odborníci však majú zhodný pohľad na túto otázku. Sviadošč píše: „Niektorí autori (napr. doktor Bergler) nadmieru rozširujú pojem frigidnosť a radia medzi frigidne ženy aj také ženy, ktoré nie sú schopné prežívať vaginálny orgazmus, a preto frigidných je podľa ich štatistiky 90% žien. Podľa našich údajov sa však frigidnosť vyskytuje iba u tretiny žien, ktoré trpia anorgazmiou a sú vydaté najmenej jeden rok“.

„Podľa názoru psychoanalytikov sa dajú definovať tri typy frigidných žien:

1. „Orálne“ fixovaný typ – chladné koketky s uvoľneným správaním... Majú talent vybrať si takých mužov, ktorí trpia predčasnou ejakuláciou.

2. Typ s regresiou do análnej fázy... Vyberajú si pasívnych mužov. Podvedomé črty masochizmu.

3. Typ „falickej“ regresie. Takéto ženy sa často vydávajú za starších mužov, pretože v nich vidia svojho otca... Radi vtrhávajú do cudzích manželstiev, aby prebrali muža“.

– Čo sú to za typy: orálny, análny a falický? V podstate svojej sú to symptómy latentnej alebo potlačenej homosexuality. V posteli sa to nazýva 69 alebo francúzska láska. A v živote to je 69 spôsobov, ako byť nešťastný: nevydarené manželstvá, mučivé rozvody, nenormálne deti.

– Pravdaže, tieto frigidné ženy, ktorých je jedna tretina, nevstúpia do kláštora a nezostanú všetky starými pannami. Tiež sa vydávajú, chcú byť šťastné a prinášajú nešťastie svojim mužom. Pravda, ak sú títo muži sami normálni. Ako sa dajú spoznať tieto rusalky? Musím povedať, že je to dosť ťažké, ale existujú na to určité metódy.

– Napríklad, ak ste s Evou navštívili raj, keď odchádzate, všimnite si rajskú bránu. Ak je rajská brána pekná, červená, vzrušená, naliata krvou ako dve polovičky pečene, radostná – potom je to normálna žena. A ak je rajská brána bledá, zvädnutá, zošúverená, skrátka nepekná – to znamená, že je to podvod. A takáto rajská brána sa v prípade manželstva pre vás premení na brána pekelnú.

– Vráťme sa však k otázke, prečo doktor Bergler považuje za frigidné 90% žien, ktoré nie sú schopné prežívať vaginálny orgazmus? A čo to vlastne je vaginálny orgazmus? Aby sme sa lepšie vyznali vo všetkých týchto problémoch raja a pekla, pozrime sa podrobnejšie na fyziológiu pohlavného aparátu ženy.

– Celou knihou profesora Svidošča sa ako červená niť tiahne rozdelenie žien na dva typy: na ženy s klitorickým orgazmom a ženy s vaginálnym orgazmom. Rôzne ťažkosti zvyčajne vznikajú u žien s klitorickým orgazmom. „U 25% žien predstavuje vysoko citlivú erotogénnu zónu oblasť klitorisu, zatiaľ čo vagína je málo citlivá. Tieto ženy zvyčajne tvrdia, že pociťujú orgazmus iba v prípade, ak klitoris je dodatočne dráždený prstom partnera“.

„Erotogénne zóny – sú najcitlivejšie miesta na tele. U mužov je to žalúdok pohlavného údu. U žien sú hlavnými erotogénnymi zónami klitoris, malé pysky ohanbia a vagína. Zo 100 nefrigidných žien, ktorým sme kládli otázky ohľadne ich sexuálneho života, vysvitlo, že 20 zažíva klitorický orgazmus, vaginálny 36 a nepresne lokalizovaný orgazmus 44. Všimli sme si, že klitorický orgazmus sa vyskytuje o niečo častejšie u žien s panovačnými charakterovými črtami a vaginálny, naopak, u jemných, ‚ženských‘ pováh...“

– Takže, klitorický orgazmus je viac vlastný „mužským“ ženám a vaginálny orgazmus „ženským“ ženám. To evokuje určité podozrenie.

– Ďalej Sviadošč podrobne popisuje klitoris: „Klitoris pozostáva z dvoch pórovitých častí, svojou stavbou podobných stavbe mužského pohlavného orgánu... Veľkosť klitorisu sa výrazne mení v závislosti od miery jeho prekrvenia a môže dosahovať až 3 centimetre. Polomer hlavy klitorisu v pokojnom stave je 2 až 10 milimetrov. Pri pohlavnom vzrušení približne u 50% žien sa objem klitorisu značne zväčšuje... a hustota klitorisu začína byť pevnejšia (erekcia)“.

„Zväčšenie klitorisu sa dá pozorovať aj pri intenzívnej liečbe mužskými pohlavnými orgánmi a taktiež u hermafroditov“. Preto niektorí odborníci považujú klitoris za atrofovaný alebo málo vyvinutý mužský pohlavný orgán.

Každopádne však väčšina nepríjemnosti sa deje práve so ženami s klitorickým typom orgazmu.

– Sviadošč píše: „Pre ženy s klitorickým typom pohlavnej vzrušivosti rozmery pohlavného orgánu muža nehrajú úlohu". Teda akokoľvek by ste sa snažili, nič nepomôže. Pretože pohlavný úd sa nedotýka klitorisu a putuje do vagíny. A z normálneho pohlavného aktu majú pôžitok iba ženy s vaginálnym orgazmom, keď sa úd trie o vagínu.

– Možno si niektorí z vás, súdruhovia, myslia: „Načo vám ja, generál KGB, rozprávam o takýchto pikantných detailoch, ktoré nemajú žiaden vplyv na štátnu bezpečnosť?". Dobre, vysvetlím. Všetci viete, že teraz sa po celom svete prevalila zvláštna vlna divokého terorizmu: Červené brigády v Taliansku, banda Baader-Meinhof v Západnom Nemecku, tupomaros, sandanistas a monteneros v Južnej Amerike. Bomby, vraždy, únosy ľudí a lietadiel. A všetko to, pravdaže, pod rúškom politiky.

– Ale keď takúto bandu chytia, ukazuje sa, že väčšina z nich sú, čo aké je to zvláštne, ženy! Čo sú to za zvláštne milovníčky extrémnych pocitov s bombami a revolvermi? Nie sú to obyčajné ženy. Je to špeciálna kategória žien: psychopatky a sadistky s komplexmi deštrukcie a samodeštrukcie. Preto, keď takéto teroristky chytia, často končia život samovraždou.

– Všetko to sú, ako píše Sviadošč, „mužské" ženy, s panovačnými charakterovými črtami (komplex moci), ktorým je vlastný klitorický orgazmus. Sú to tie isté bosorky, ktoré za starých dobrých čias upaľovali.

– Podme sa však ešte pozrieť, čo doktor Sviadošč píše o tom, ako je možné takéto ženy spoznať. Pozrime sa na fyziológiu pohlavného aktu u normálnej ženy. Pri pohlavnom vzrušení, keď u mužov dochádza k erekcii, ako píše Sviadošč, „u žien dochádza k prílivu krvi do pohlavných orgánov. V súvislosti s tým sa malé pysky ohanbia zväčšujú 2- až 3-krát a ich farba sa zároveň so vzrastom pohlavného vzrušenia mení na bledoružovú až červenú alebo tmavočervenú. U 50% žien sa zväčšuje aj klitoris (niekedy dvojnásobne) a stáva sa pevnejším. 10 až 20 sekúnd po začiatku pohlavného vzrušenia pohlavné orgány ženy začínajú byť vlhké, vagína sa pokrýva slizovitou látkou, ktorá uľahčuje klzanie pohlavného údu".

– V priebehu pohlavného aktu: „Vonkajšia tretina vagíny sa výrazne naplní krvou a zväčšuje sa, vyvolávajúc lokálne zúženie vchodu vagíny o 50% v porovnaní s jeho rozmermi vo fáze vzrušenia. Vonkajšia časť vagíny sa tak mení na relatívne úzku rúru, ktorá pevne obopína pohlavný úd".

„Špecifickou reakciou ženy počas orgazmu je rytmické skracovanie svalov vagíny a maternice (s intervalmi 0,8 sekundy)".

– Toto sú príznaky normálnych žien. Ale koľko je ich takých normálnych? Polovica. A čo druhá polovica? Oni iba simulujú to, že sú normálne, a pre normálneho muža je veľmi ťažké ich odhaliť, pretože za účelom maskovania používajú rôzne triky.

– Napríklad, Sviadošč píše: „Ak frigidná žena má suché pohlavné orgány, znamená to, že nepocituje pohlavné vzrušenie". Takýchto rusaliiek je od 30 do

50%, a keď treba, natierajú si svoju suchú bránku vazelínou, rúžom alebo krémom... A potom predstierajú orgazmus".

„Príbuzné ženám s konštitučnou frigiditou sú ženy s veľmi nízkou pohlavnou vzrušivosťou. Takéto ženy dlhé mesiace nepociťujú potrebu sexuálneho kontaktu. Orgazmus prežívajú iba niekoľkokrát v priebehu roka, niekedy v priebehu celého života".

– Ale všetky sa chcú vydať. Výsledkom toho je disharmónia sexuálnych vzťahov a to je práve ozajstnou príčinou väčšiny rozvodov.

– Ako metódu liečby doktor Sviadošč odporúča „dodatočnú stimuláciu klitorisu prstom" a hovorí: „V prípade neprítomnosti adekvátnej pohlavnej stimulácie anorgazmia môže trvať dlhé desaťročia a niekedy aj celý život".

– V súvislosti s tým tu máme jednu veľmi zaujímavú štatistiku. Sviadošč: „Podľa údajov doktora Kinsieho, muži v USA v priebehu predohry pohlavného aktu dráždia ženské pohlavné orgány rukou (vrátane dráždenia klitorisu prstom) – v 95% prípadov a orálne dráždi ženské pohlavné orgány 54% mužov. Teraz si porovnajte týchto 54% s 50% rozvodov v amerických manželstvách.

„Podľa údajov amerického sexuologického inštitútu, v USA ženy súčasnej generácie začali byť v pohlavných vzťahoch aktívnejšie. Takto zo žien, ktoré sa narodili pred rokom 1900, dráždilo mužské pohlavné orgány rukou 80% žien, orálne – 29% žien. Zatiaľ čo zo žien narodených po roku 1920 rukou 95% žien, orálne 52% žien. Aktívnu polohu počas sexuálneho aktu (hore) zaujímalo 35% žien narodených pred rokom 1900 a 52% narodených po roku 1920. Všimnite si tú zhodu: orálne – 52% a aktívna poloha taktiež 52%. To sú tie isté „mužské" ženy s klitorickým orgazmom.

– Túto štatistiku však autori vykladajú celkom mylne: „Pohlavný chlad začal byť dvojnásobne zriedkavejší u žien v USA, narodených po roku 1920, v porovnaní so ženami narodenými pred rokom 1900. Súvisí to so slobodnejším vzťahom žien súčasnej generácie v USA k pohlavnému životu". Správnejšie by bolo povedať, že dvojnásobne vzrástla nie „aktívnosť" a „sloboda" žien, ale degenerácia.

* * *

– Ďalej profesor Sviadošč píše o nymfománii (u mužov satyriáza). Nymfomániou môže byť postihnutý aj človek vo veku 6 rokov, aj vo veku 70 rokov. Uvádza sa príklad – ako na kliniku prišla 70-ročná babka, ktorá so slzami v očiach prosila lekárov, aby ju zbavili neznesiteľného pohlavného vzrušenia, ktoré ju posadlo. „Nemôžem sa pozerieť na mužov, príliš ma vzrušujú, od rána do večera," sťažovala sa babka.

– Niekedy sa môže nymfománia objaviť u ženy v klimakterickom období. Časté sú prípady, keď žena počas 30 rokov manželstva skrýva svoju frigidnosť a anorgazmiu, žije s normálnym mužom, porodí deti. Tieto deti sú však často narušené – narkomani, alkoholici, hippisáci. A v balzakovskom veku takáto žena nečakane utečie od manžela.

– Z nymfománie sa u žien často vyvinul tzv. Messalinin syndróm alebo komplex. Messalina bola tretia žena rímskeho imperátora Claudia a v priemere súložila so 14 mužmi denne. A sám Claudius bol homosexuál. Alebo ešte tu je slávna kráska Kleopatra. Jeden z jej milencov, Marcus Antonius, písal, že keď Kleopatra dostávala záchvat nymfománie, spala so 106 mužmi.

– Podobne u mužov môže zo satyriázy vznikáť komplex Dona Juana. Sviadošč: „Podľa názoru psychoanalytikov, potlačenie pohlavnej príťažlivosti k pravému objektu lásky môže viesť k nahradeniu tohto objektu nekonečnou sériou náhradných objektov, z ktorých ani jeden nedokáže dotyčnému poskytnúť úplne uspokojenie“.

– Jednoduchšie povedané, všetci títo „donchuanovia“ sú latentní alebo potlačení homosexuáli, ktorí sa zúrivo snažia dokázať sebe a iným, že nie sú homosexuáli, ale nadmuži. Spravidla sú to bisexuáli a so ženami zvyčajne praktizujú francúzsky sex – 61 alebo 69.

– Ďalej Sviadošč píše o homosexualite: „Podľa údajov doktora Davisa, 27% žien v Anglicku sa aspoň raz v živote zúčastnilo homosexuálnej súlož- že a zo 6% žien sa stali skutočné lesbičky...“

– Tu je však jeden kontroverzný úryvok: „Podľa Freuda pocit odporu, ktorý heterosexuáli (teda normálni ľudia) pociťujú voči homosexualite, sa dá vysvetliť nie neprimeranosťou homosexuality, ale tým, že aj heterosexuáli objavujú u seba skryté homosexuálne tendencie“. Tak to býva v prípade niektorých latentných alebo potlačených homosexuálov, akým napríklad bol Hitler, nie však vo väčšine prípadov. Existuje názor, že Freud takéto veci príliš zovšeobecňoval, pretože sám bol latentný homosexuál.

– „Podľa doktora Schulza, k vzniku homosexuality u muža vedie to, ak má ‚zlú a chladnú matku a mäkkého otca‘. To môžete často vidieť na svojich známych: ak je v rodine žena ‚muž v sukni‘, a chlap – žena, aj v rodinách ich deti bude všetko naopak.“

– Sviadošč: „Preskúmal som 96 žien – lesbičiek. **Väčšina z nich bola vo výkone trestu za kriminálny priestupok...** Aktívna forma homosexuality bola pozorovaná u 57 z nich, pasívna u 39“. Tu vidíte priamu súvislosť medzi homosexualitou a kriminalitou. A to, že ku kriminalite majú väčší sklon homosexuáli aktívneho typu (57 ku 39).

– Ďalej nasleduje opis **aktívnych lesbičiek**. Táto informácia bude užitočná aj pre ženatých mužov, pretože lesbičky často doliezajú aj za ženatými ženami – pod maskou priateľky. Sviadošč: „Svoju sexuálnu aktivitu aktívne lesbičky zameriavali častejšie na mladé dievčatá a ženy mladšieho, zriedkavejšie – svojho veku. Pritom svoj sexuálny záujem najprv skrývali. Správali sa ako oddané, pozorné priateľky, snažili sa vo všetkom pomôcť, často dávali svojim priateľkám darčeky. Postupne, keď sa im darilo získať si dôveru a sympatie svojich objektov, začínali prejavovať čoraz väčšiu a väčšiu nežnosť, snažili sa dostať dovolenie hladkať a bozkávať svoje objekty a až potom začínali so sexuálnymi akciami. Iba málo lesbičiek začínalo prejavovať homosexuálnu aktivitu bez zvláštnej prípravy. Za každú cenu sa snažili vyvolať orgazmus u

partnerky, preukazujúc pritom často veľkú zručnosť. Mnohé z nich sa predtým snažili navodiť u partnerky psychoerotickú náladu, potom začínali s maznaním celého tela, snažiac sa nájsť erotogénne zóny. Ďalej v závislosti od osobitosti rozmiestnenia týchto zón buď stimulovali klitoris rukou, alebo ústami, alebo manuálne stimulovali vagínu. Stimulácia vagíny však bola relatívne zriedkavá. Pohlavný akt s partnerkou často trval 20-30 minút alebo dlhšie a opakoval sa viackrát, dovtedy, kým partnerka nezažívala pocit vyčerpanosti. Zároveň s dráždením pohlavných orgánov partnerky aktívna lesbička trela svoje genitálie o bedrá partnerky (tribadizmus) a takým spôsobom zároveň s ňou dosahovala orgazmus. Zriedkavejšie aktívne lesbičky dovoľovali partnerkám vyvolávať u nich orgazmus prostredníctvom manipulácie s pohlavnými orgánmi... **U aktívnych lesbičiek sa často prejavovali sadistické sklony**".

„Mnohé aktívne lesbičky boli veľmi žiarlivé, pričom žiarlili aj na mužov, aj na ženy. Niekedy zo žiarlivosti dokonca napádali svoju súperku, prejavujúc agresivitu (v extrémnych prípadoch dokonca spôsobovali ťažké zranenia)". Tu máte opäť súvislosť medzi homosexualitou a agresivitou.

„Na rozdiel od žien heterosexuálnych (t. j. normálnych) aktívnym lesbičkám je viac vlastná výrazná pohlavná **agresivita**. Nástojčivejšie a tvrdohlavejšie prenasledovali ženu, ktorá sa im páčila, usilujúc sa o zblíženie".

„Podľa charakteru 60% skúmaných lesbičiek boli silné, rozhodné, nástojčivé, iniciatívne ženy, 40% boli zároveň smelé a hrubé, 16% sa vyznačovalo krutosťou, 14% lživosťou a egoizmom a iba 20% z nich boli ženy dobré a spoločenské".

„Hoci aktívne lesbičky tvrdili, že k mužom nikdy nepociťovali sexuálnu príťažlivosť, väčšina z nich už niekedy mala sexuálny styk s mužom. Pritom tri štvrtiny z nich povedali, že v heterosexuálnom živote nezažívali pohlavné uspokojenie a pohlavný akt im bol nepríjemný".

– A tu sú **pasívne** lesbičky: „Viac ako polovica z nich mala povahu miernu, spoločenskú, kľudnú, ľahko ovplyvniteľnú... Z 39 homosexuálok 36 kedysi v minulosti žili heterosexuálnym životom, pričom polovica z nich bola vydatá, niektoré mali deti, ale **ani jedna z nich nemala šťastné manželstvo**. Väčšina z nich v priebehu heterosexuálneho pohlavného života nepociťovala uspokojenie".

– Ďalej profesor Svidošč píše: „Dá sa povedať, že aktívne lesbičky sa zvyčajne už také rodia, a pasívne sa nimi stávajú v priebehu života. Rovnako pasívni homosexuáli muži sa takými rodia, a aktívnymi sa stávajú". Tu s profesorom Sviadoščom nesúhlasím a prikláňam sa k inej teórii:

– Myslím si, že všetci sa takými rodia. Len aktívne lesbičky (svojím spôsobom „nadženy") a pasívni homosexuáli (akýsi „podmuži") **sú viac viditeľní**, pretože napodobňujú protikladné pohlavie. A pasívne lesbičky (čosi ako „podženy") a aktívni homosexuáli („nadmuži") sú **menej viditeľní**, pretože sa navonok podobajú na príslušníkov svojho pohlavia, len vo vnútri sú iní.

– Potom Sviadošč opisuje sadizmus a masochizmus. Markíz de Sade strávil vo väzení 27 rokov za pohlavné zločiny, ktorých súčasťou bola krutosť a násilie. Jedným z druhov sadizmu je bičovanie. „Muky, ktoré sadista spôsobuje svojej obeti, môžu byť spôsobované rovnako psychickým, ako fyzickým týraním. V prípade fyzického týrania sa zvyčajne spôsobujú rôzne bolestivé podráždenia – od ľahkých škrabnutí až po ťažké pomliaždeniny a zranenia. Spôsobujú sa buď pred, alebo po sexuálnom akte. Pritom orgazmus môže sadista dosahovať dokonca aj počas samotného pozorovania utrpenia obete, častejšie však orgazmus zažíva počas pohlavného aktu alebo masturbácie... Dôležité je pritom podotknúť jednu zvláštnosť príznačnú pre sadistov – pôžitok z utrpenia obete, ktorá je bezmocná”.

– Sadizmus je spravidla vlastný aktívnym homosexuálom, mužom aj ženám, a masochizmus – pasívnym homosexuálom, mužom aj ženám. Sviadošč uvádza príklad masochizmu: „Jedna žena neurotička snívala o panovačnom, hrubom, silnom mužovi, ktorý by ju v hneve bil a hádzal na koberec. Ona by ho pritom objímala za kolená, ležala u neho v nohách... Pritom jej vlastný muž bol fyzicky slabý, pokorný a trpel impotenciou”.

– Aby som uzavrel analýzu knihy Ženská sexopatológia, uvediem ešte niekoľko podstatných citátov. Sviadošč: „Treba povedať, že jednou z najčastejších príčin vzniku u žien rozličných ‚funkčných porúch činnosti vnútorných orgánov‘, konkrétne ‚neurózy srdca‘, ‚bolestí po celom tele‘, ‚celkovej slabosti‘ atď., pri ktorých sa nenachádzajú žiadne zmeny činnosti somatických orgánov, ktoré by vysvetľovali tieto poruchy, je **pohlavná disharmónia**. Jej odstránenie privádza k odstráneniu **neurotických prejavov**”.

„25% homosexuálov sa aspoň raz v živote pokúša o samovraždu, 3% končia život samovraždou, ale **okolo 60% nepovažuje svoj stav za neprirodzený a nemá záujem sa liečiť**”. V podstate sa to netýka iba samovrážd, ale aj vrážd. Komplex ničenia a samoničenia. Psychologickými koreňmi týchto komplexov sú sadizmus a masochizmus, ktoré súvisia s homosexualitou.

– Podľa nasledovnej štatistiky, súdruhovia, môžete sami seba skontrolovať. Sviadošč: „Podľa doktora Kinsieho (USA) frekvencia pohlavných aktov u mužov do 30 rokov je v priemere 3,2-krát týždenne, po 30 rokoch – 2,2-krát týždenne a v 60 rokoch – 0,8-krát týždenne. 96% 60-ročných mužov je schopných pohlavného života”. Približne tak isto je to aj u žien. Pravdaže, u normálnych mužov a u normálnych žien.

– Ešte jeden detail, ktorý môže zaujímať niektorých mužov. Sviadošč: „Muži majú ešte aj ďalšie mechanizmy samoregulácie pohlavných funkcií. Ak napríklad muž istú dobu nežije pohlavným životom, často sa uňho dá pozorovať oslabenie pohlavnej túžby... Pozorovali sme skupinu mužov vo veku okolo 40 rokov a starších, ktorí sa sťažovali na vznik impotencie po tom, ako boli nútení z nejakých dôvodov dlhší čas zanedbávať sexuálny život. To isté pozorovali aj mnohí iní sexuológovia... Sú dôvody predpokladať, že dlhá

nútená sexuálna abstinencia u muža, obzvlášť po veku 40-45 rokov, môže niekedy viesť k oslabeniu pohlavných funkcií (abstinenčnej impotencii)".

– V sexe, ako aj v športe, je potrebný neprestajný tréning. To by nezaškodilo vedieť aj niektorým ženám.

Generál-profesor Kalmykov zavrel knihu v belasom obale:

– Takže, podľa štatistiky Abrahama Mojžišoviča Sviadošča dokonca aj v sovietskom raji okolo 50% dcér Evy patrí ku klitorickému typu pohlavnej vzrušivosti, čo znamená, že sú to viac-menej „mužské ženy“, ktoré treba vzrušovať prstom alebo jazykom, z ktorých 30% vôbec nie je schopných zažiť rajský orgazmus a ostatných 20% sú frigidné rusalky, ryby, ktoré sa iba tvária, že sú ženy...

– Porovnajte si to s légiou doktora Vittelsa, kde 47% vydatých žien má skúsenosti s homosexualitou...

– Prirátajte sem ešte légiu doktora Kinsieho, kde 54% mužov a 52% žien v USA v priebehu predohry pohlavného aktu praktizuje kunnilingus a fellacio, čo predstavuje príznak latentnej alebo potlačenej homosexuality...

– Ak to celé zhrnieme, môžeme povedať, že iba polovica dcér Evy má rajskú bránu, druhá polovica má bránu do pekla, ktorá vám neveští nič dobré, iba nevydarené manželstvo, mučivý rozvod a problematické deti.

Zväzok satana a antikrista

Ďalšiu prednášku opäť prednášal generál-profesor Malinin, ktorý o sebe rád hovoril ako o profesorovi špinavých záležitostí.

– Teraz sa pozrieme na americkú zakázanú literatúru, ktorú nenájdete v kníhkupectvách USA. Američania sú pobúrení, že nevydávame knihy našich disidentov, ale pritom sami majú svojich disidentov, voči ktorým funguje nepísaná cenzúra.

– Ak naši disidenti sú spravidla ľavicoví, marxisti a neotrockisti, potom americkí disidenti – sú konzervatívci, kresťania, skrátka pravičiarci.

– Čo to znamená pravcoví a ľavicoví? Z hľadiska sémantickej analýzy slovo „pravcový“ pochádza z lexického koreňa „pravda, správnosť“. „Ľavé“ je všetko opačné ako pravé, teda pravdivé alebo správne. Taktiež sa to prenáša aj do sémantiky ruského jazyka: urobiť ľavou zadnou, ľavá práca (nezákonná práca), predat' naľavo (predat' nezákonne), ľavý chlapec (slangový výraz označujúci homosexuála).

– V knihe Maurica Bessyho Dejiny mágie a nadprirodzených javov, Londýn, 1964, sa píše: „Celkovo pohyb doľava z hľadiska súčasnej psychológie a psychoanalýzy predstavuje symbol podvedomých procesov a smrti“.

– Teraz beriem do rúk knihu Kennetha Hoffa Otec komunizmus – satanizmus, Holywood, 1970. Súdiac podľa názvu, by ste si mohli pomyslieť, že jej autor je kňaz. Ale Kenneth Hoff vôbec nie je kňaz, ale jeden z bývalých organizátorov a vedúcich osobností komunistickej strany USA.

– Píše nasledovné: „Vlna satanizmu, ktorá sa prevalila Ruskom pred revolúciou, teraz zaplavila Ameriku...“ Potom opisuje hromadnú vraždu v dome holywoodskej hviezdy Sharon Tate, okolo ktorej bolo veľa rozruchu: „Muž Sharon Tate je Roman Polanski, režisér, ktorý natočil film Rosemaryino dieťa, zobrazujúci narodenie antikrista. Sharon Tate a tí, ktorí boli zabití spolu s ňou, organizovali také sexuálne orgie, v porovnaní s ktorými orgie v Starovekom Ríme vyzerajú ako školský piknik. A práve počas jednej takejto orgie sa objavili hippisáci-satanisti a vykonali tieto chladnokrvné vraždy“.

– „...vražda Tate – to je iba jeden z početných krvavých rituálov a čiernych bohoslužieb, ktoré sa uskutočňujú v našej krajine... V súčasnosti sa v Spojených štátoch bujne rozrástol satanizmus a illuminizmus. Viac ako 5 miliónov amerických občanov sa zúčastňuje ‚čiernych bohoslužieb‘...“

„Na mnohých miestach sa na oltároch znásilňujú na počesť satana mladé panny, okolo sochy satana sa usporadúvajú sexuálne orgie a na vrcholoch kopcov sa za splnu realizujú odporné obrady“.

– V svojej knihe Hoff spomína symbolického hada. V súvislosti s uvedeným treba povedať, že tohto hada často môžeme vidieť aj na odznakoch a symboloch rozličných tajných spolkov slobodomurárskeho typu, ktorých je spravidla plno v každej revolúcii.

– Spomeňte si, napríklad, na Veľkú čistku v rokoch 1935 – 1938, keď bola likvidovaná celá leninská garda, ktorú Lenin zostavoval z profesionálnych revolucionárov a Trockij z permanentných revolucionárov, to jest z psychopatov s komplexmi ničenia a samoničenia.

– Určite sa pamätáte, že počas Veľkej čistky sa na rukávoch všetkých pracovníkov NKVD odrazu objavil nový symbol, symbol čistky – had a meč. Po skončení Veľkej čistky tento symbol zmizol. Ide o to, že v priebehu Čistky v podstate odsekávali hlavu tomuto symbolickému hadovi. A zároveň zlomili chrbát aj antikristovi, ktorý sa vždy s týmto hadom priatelí.

– Vráťme sa však ku knihe Kennetha Hoffa. Ak veríme Levinovi, Polanskému a Hoffovi, antikrist sa dá vyrobiť nasledovne. Treba zobrať zdravú americkú ženu, napchať do nej množstvo drog, zaoberať sa čiernou mágiou, vykonať čiernu bohoslužbu, potom nejakým spôsobom zrealizovať súlož tejto ženy so samotným diablom a v dôsledku toho sa narodí americký antikrist.

– Krátko po uvedení filmu Rosemaryino dieťa sa odohrala škandalózna masová vražda Polanského ženy Sharon Tate a jej spoločníkov, pričom sám Polanski iba náhodou unikol rovnakému osudu.

– Chcel by som v tejto senzačnej vražde poukázať na niekoľko podstatných psychologických detailov:

– Po prvé, zavraždená Sharon Tate bola v polovici deviateho mesiaca tehotenstva. Po druhé, je to zvláštne, ale vrahovia neboli muži, ale ženy. Po tretie, tieto ženy-vrahyne, vediac, že osem a pol mesačný plod by mohol prežiť dokonca aj po smrti matky, dopíchali už mŕtvu matku dlhými nožmi, aby zabili tento plod. Niektoré patologické detaily vraždy poukazujú na to, že zvláštna zúrivosť vrahov bola zameraná práve proti tomuto plodu. Prečo?

– Ak chceme vysvetliť zločin, najdôležitejšie je prísť na jeho hybné motívy. Podľa správ tlače vrahmi boli hippisáci-satanisti, ktorí sú zvyčajne buď narkomani, alebo duševne chorí psychopati, alebo sexuálni zvrátení. A často sú aj jedno, aj druhé, aj tretie naraz. Podľa správ tlače však ani väčšina zabitých nebola na tom o nič lepšie: boli tam aj drogy, aj homosexualita, aj zvrátené sexuálne orgie.

– Teraz to zhrnieme. Hippisáci-satanisti, pravdaže, poznali Polanského film Rosemaryino dieťa, zobrazujúci zrod antikrista, a vedeli, že manželstvo Tate a Polanského veľmi pripomína to, čo bolo ukazované vo filme.

– Títo hippisáci si mohli pomyslieť: „Aha, po tom, ako natočil film o antikristovi, sa Polanski rozhodol stvoriť antikrista v realite!" A tak ženyvrahyne do seba napchali drogy a vedome alebo podvedome sa rozhodli zničiť tohto antikrista. A zároveň sa aj pomstiť za úbohú oklamajú Rosemary.

– Kto je však hlavný vinník toho všetkého? Tento vinník sedí v mozgu Romana Polanského. Ale americká tlač ho iba chválila a ľutovala. Chorá spoločnosť, chorá tlač. Hoci americké súdnicstvo má veľmi rado psychoanalýzu, cestou **takejto** psychoanalýzy sa nikdy nevydá.

– V roku 1978 sa Polanski opäť dostal na stránky novín. Tentokrát ho súdili za znásilňovanie maloletých, za čo náleží niekoľkoročný nepodmienečný trest. Ale Polanski utiekol pred súdom z USA do Francúzska.

– Ďalej Hoff začína novú tému: „Priemerný Američan máločo vie o jednej z najväčších satanových žiačok, zakladateľke okultnej teosofie a vydavateľke časopisu Lucifer... Jej meno je – madam Blavatská..."

„Narodila sa v Rusku v roku 1831 a stala sa šľachticnou vďaka manželstvu s kniežaťom Blavatským". Za seba môžem dodať, že jej dievčenské meno bolo Hahn. V deň sobáša mala nevesta 17 rokov a ženích 60. Po svadbe žena okamžite opustila manžela. Nebolo to žiadne manželstvo, ale podvod, aby získala peniaze a titul.

– Hoff: „Už v mladom veku sa madam Blavatská stala stúpenkyňou nihilistov... Vyhlásila, že navždy odmieta poslušnosť imperátorovi Ruska..."

„Ako mladá žena počas talianskej revolúcie bojovala v Garibaldiho oddieloch a potom odišla do Anglicka a stala sa blízkou spolupracovníčkou Karola Marxa. Po dlhých štúdiách dospela k podobnému záveru ako mnohí jej budúci nasledovníci, že Lucifer je pán tohto sveta..."

„Počas pobytu v Amerike veľa písala o politických vraždách ako prostriedku ničenia národa. Jej diela využívali v Rusku nihilisti a v súčasnosti v Amerike využívajú anarchisti".

– Ďalej Hoff spája teosofiu Blavatskej s vraždou prezidenta Kennedyho a jeho brata Roberta Kennedyho, kandidáta na prezidenta, zabitého Sirhanom Sirhanom, ktorý bol vraj nasledovníkom učenia Blavatskej.

Strážcovia prahu

Neskôr prednášal Boris Rudnev, čestný člen Zväzu sovietskych spisovateľov a zároveň generál-profesor Vedeckovýskumného inštitútu (NII-13).

– Na úvod vám prečítam niekoľko zaujímavých citátov. Slávny básnik Nekrasov píše: „Bratia spisovatelia, v údele našom je čosi osudové“.

– V americkom časopise Time z 5. 10. 1970 sa píše, že zo 6 amerických nositeľov Nobelovej prémie za literatúru boli 5 alkoholici (O'Neal, Lewis, Faulkner, Hemingway a Steinbeck). Taktiež sa tam hovorí, že spomedzi slávnych amerických spisovateľov 19. storočia 30 až 50% boli alkoholici, čo súvisí s komplexom samodeštrukcie a manio-depresívnymi stavmi (manio-depresívna psychóza je striedanie stavov extrémneho prílivu energie s obrovskou depresiou).

– „Anglický vedec Charles Snow (zároveň aj spisovateľ) celkom nedávno vyhlásil, že **„deväť spisovateľov z desiatich sú politicky skazení“** a že keby spisovatelia nemali taký vplyv na politický život národov, „svet by možno nepoznal Auschwitz“.

– Dodám, že Charles Snow je nielen slávny spisovateľ, ale aj významný fyzik, lord a člen britského parlamentu, takže je to zdroj dosť spoľahlivý.

– V časopise Ruské slovo v Kanade z marca roku 1976, sa píše: „Nadežda Mandelštam vo svojich Spomienkach uvádza, že väčšina súčasných spisovateľov vedie svojich čitateľov do priepasti alebo na smetisko“. To hovorí vdova po básnikovi O. Mandelštamovi, ktorý zahynul počas Veľkej čistky a básne ktorého teraz vydáva CIA so zámerom zburcovať v ZSSR našich disidentov.

– V novinách Nové ruské slovo, vydávaných v New Yorku, vo výtlačku z 18. 2. 1968 sa píše, že spisovateľ Michail Zoščenko bol neurastenik a sám považoval svoje spisovateľstvo za chorobu. Jednému zo svojich priateľov hovoril: „Vieš, je to čosi ako choroba. Ostatne, **tí, čo majú dobrý život, sa nestávajú spisovateľmi. Treba si niečo vytrpieť alebo byť chorý...**“

– Mimochodom, hoci Zoščenko písal zámerne hrubým jazykom, pôvodom bol šľachtic. A hoci to bol spisovateľ-humorista, v súkromnom živote bol ťažký depresívny melancholik.

– Anglický odborník na sovietsku otázku Robert Conquest vo svojej hrubej knihe Veľký teror, Londýn, 1968, v ktorej analyzuje Veľkú čistku, píše, že zo 700 spisovateľov, ktorí boli prítomní na I. zjazde sovietskych spisovateľov v roku 1934, iba 50 ľudí prežilo Veľkú čistku a zúčastnilo sa II. zjazdu spisovateľov v roku 1954. Aj Solženicyn hovoril, že počas Čistky zlikvidovali okolo 600 spisovateľov.

– Ak nazriete do 8-zväzkovej sovietskej Stručnej literárnej encyklopédie, Moskva, 1962 – 1975, a pozriete si životopisy sovietskych spisovateľov, ktorí pôsobili pred Veľkou čistkou, uvidíte, že väčšina životopisov končí známymi slovami: nezákonne podrobený represii – posmrtno rehabilitovaný. To jest zlikvidovaný počas Veľkej čistky.

– Medzinárodná organizácia spisovateľov – PEN-klub 3. 10. 1977 podala žalobu do OSN, v ktorej tvrdí, že spisovatelia podliehajú represiam v 55 z 80 skúmaných krajín. Pripojený je zoznam s menami 606 spisovateľov, z ktorých 471 je vo väzení, 22 sú v blázincoch, 7 je vo vyhnanstve, 12 v domácom väzení atď.

– Myslíte si, že na prvom mieste je ZSSR? Nie, na prvom mieste je Argentína, kde vojnová vláda v rámci boja s divokou anarchiou a teroristami-zabijakmi posadila za mreže 119 spisovateľov, ktorí rozdúchavali túto anarchiu. ZSSR je na druhom mieste: 78 spisovateľov, prevažne disidentov, ktorých dávame do blázincoch alebo vyhadzujeme za hranice. Ale dokonca aj v USA, kde tak kričia o právach človeka, je prenasledovaných 6 spisovateľov, prevažne píšucich pornografiu, zaoberajúcich sa rozvracaním ľudských duší.

– André Gide (1869 – 1951), francúzsky spisovateľ a nositeľ Nobelovej ceny, otvorene hovorí, že neexistuje kniha napísaná bez pomoci diabla. Ak chceme pochopiť tento jeho výrok, treba vedieť, že Gide bol homosexuál. Čo však má na mysli? Veď diabol, to je len pseudonym degenerácie. Aká spojitosť je medzi diablom a literatúrou?

– Pozrime sa na tento páľčivý problém podrobnejšie. Naozaj je literárna tvorba tak úzko spätá s diablom degenerácie? Naozaj je degenerácia nevyhnutná cena za genialitu?

– Nie, nie vždy to tak musí byť. Najväčší génius ruskej literatúry Alexander Sergejevič Puškin bol úplne normálny človek. Svetlý génius! Preto sa aj hovorí, že najvyšší talent je od Boha. A diabol ho iba napodobňuje.

– Ale hoci mal Puškin svoju genialitu od Boha, ani diabol nedriemal – práve on priviedol Puškina pod Dantesovu guľku. Tento diabol sa schovával v duši jeho ženy – krásy Natálie Gončarovovej.

– Pozrieme sa teraz na jej rodokmeň a hneď uvidíte, o čo ide. Babička Natálie zomrela úplne šialená. Jej syn Nikolaj, otec Natálie, sa na sklonku života taktiež zbláznil, neustále sa vrhal s nožom na ženu, ktorá mala 6 detí. Súd ho uznal za duševne chorého a o záležitosti rodiny sa staral jeho brat Dmitrij. Matka Natálie tiež nebola o nič lepšia: v starobe sa z nej stala alkoholička a napravo-naľavo spávala so sluhami a pohoničmi. A to sú symptómy potlačenej homosexuality.

– Sestra Natálie Gončarovovej Alexandra bola celkom škuľavá a Natália tiež trochu škuľila. Puškin ju dokonca aj na smrteľnej posteli nazval „moja škuľavá Madona“.

– Hoci Natália za 4 roky (1832 – 1836) porodila Puškinovi 4 deti, v intímnom živote bola frigidná. Puškin opisoval jej chlad aj vo svojich veršoch. A často rád opakoval:

Chceš byť múdry – uč sa!

Chceš byť v raji – modli sa!

Chceš byť v pekle – ožeň sa!

– Ďalšie informácie čerpám prevažne z knihy P.E. Ščegoleva Súboj a smrť Puškina, ktorá vyšla v Moskve v roku 1936. Práve uprostred Veľkej čistky – a táto náhoda vôbec nie je taká náhodná.

– Príčinou Puškinovho súboja bolo flirtovanie Dantesa s jeho ženou, počas ktorého sa táto hlúpa a chladná kráska správala veľmi nerozumne. V dôsledku toho Puškin dostal anonymný diplom Rádu paroháčov. Nasledovné vyšetrovanie však ukázalo, že tento „diplom“ bol napísaný rukou kniežaťa Petra Vladimíroviča Dolgorukova. Bol to 20-ročný chromý homosexuál, ktorý patril do krúžku homosexuálov okolo holandského veľvyslanca Gekkerena, ktorý v celej tejto kauze zohral rolu zlého génia.

– Bohatý barón Gekkeren si vo veku 45 rokov adoptoval 24-ročného chudobného baróna Dantesa, ktorý ešte v tom čase mal živého otca. Starý trik – starý homosexuál si „adoptuje“ mladého homosexuála.

– Ako je to však možné, že homosexuál Dantes zvädzal Puškinovu ženu? A prečo ona s ním flirtovala? Podľa všetkého, Natália patrila k tým 47% **vydatých** žien zo štatistiky doktora Vittelsa, ktoré sú do určitej miery postihnuté homosexualitou. Sú to akoby čiastočné lesbičky. A takéto ženy inštinktívne, podvedome priťahujú takých istých mužov zo štatistiky doktora Kinsieho (37%).

– Diablovi advokáti okamžite začnú oponovať: „Ale akýže je Dantes homosexuál, ak si zobral sestru Puškinovej ženy Jekaterinu?“ Je to veľmi jednoduché: čiastočný homosexuál si zobral čiastočnú lesbičku. Veď ak je jedna sestra zvrátená, ostatné spravidla nie sú o nič lepšie.

– A aké dôsledky to malo? Neskôr, keď žili v Paríži, dcéra Dantesa a Jekateriny Šarlota sa zbláznila z lásky k svojmu mŕtvemu strýkovi Puškinovi a zomrela ako duševne chorá. Svoju izbu premenila na modlitebňu, kde pred oltárom visel veľký portrét Puškina a na stenách ďalšie jeho portréty. Dantesova dcéra sa modlila pred portrétom svojho strýca a s otcom sa nerozprávala, nazývajúc ho Puškinovým vrahom.

– Vráťme sa však ešte k niektorým detailom súboja Puškina a Dantesa. Zranený Puškin strelal do Dantesa zo vzdialenosti 10 krokov, čo je približne 8 metrov. Puškin bol považovaný za dobrého strelca a vzdialenosť to bola smrteľná. Ale Dantes, čo aké to bolo zvláštne, z toho vyviazol iba s ľahkým škrabancom. Vysvetľovalo sa to tým, že Puškinova guľka trafila gombík na Dantesovej rovnošate, a to ho zachránilo.

– Ale v roku 1938, po vydaní knihy Ščegoleva, inžinier M. Komar uskutočnil nasledujúci výpočet: poznajúc priemer guľky, východiskovú rýchlosť a pribojnú silu guľky zo vzdialenosti 10 krokov, dospel k záveru, že gombík by tu nepomohol. Z materiálov vojenskej komisie, ktorá vyšetrovala súboj, sa vie, že Dantes nielenže nepredložil sudcom záchranný gombík, dokonca nevedel ani poriadne vysvetliť, ktorý presne gombík guľka trafila.

– Výpočty M. Komara ukazujú v novom svetle aj Dantesov drzý úškrn počas súboja, aj veľmi zvláštne správanie jeho adoptívneho otca baróna Gekkerena, ktorý ponížene, takmer na kolenách prosil Puškina odložiť súboj o dva týždne. Existuje domnienka, že za ten čas Gekkeren zohnal pre svojho

milena špeciálnu nepriestrelnú košeľu, ktorú mal Dantes na sebe pod oblečením a ktorá bola tým „gombíkom“, ktorý zachránil Dantesovi jeho podlý život.

– Potom výpočty Komara zopakoval aj súdny lekár V. Safonov. Aj on dospel k záveru, že, súdiac podľa charakteru Dantesovej skrytej zlomeniny rebra, ho nezachránil gombík, ale práve brnenie pod oblečením. Ale podľa kriminálnych zákonov tých čias to znamenalo, že nešlo o súboj, ale o zámernú vraždu. Teraz spätne to môže poslúžiť už iba ako historický príklad prefíkanosti a podlosti homosexuálov Gekkerena a Dantesa, ktorí spoločne zlikvidovali Puškina.

– Puškin zomrel vo veku 37 rokov a druhý najlepši básnik Ruska – Michail Jurievič Lermontov tiež zomrel v súboji vo veku 26 rokov. Hovorí sa, že aj Lermontova zahubilo okolie. Pozrime sa na to bližšie, kto tam bol vinník.

– Muž babky Lermontova – Michail Arsenjev spáchal samovraždu, otrávil sa. A to už je zlý príznak. Po 17 rokoch manželstva mali iba jednu dcéru Máriu, matku Lermontova. A to je tiež zlý príznak. Otec Lermontova bol sukničkář a oženil sa iba kvôli peniazom babky. Matka Lermontova bola veľmi neurotická a zomrela vo veku 21 rokov.

– Najviac v živote bol Lermontov zaľúbený do svojej sesternice, Varvary Lopuchinovej. Druhou jeho láskou bola Anna Stolypinová, sesternica jeho matky, ktorá bola od neho o 5 rokov staršia. V pubertálnom veku bol taktiež zaľúbený do Jekateriny Suškovovej, ktorá bola opäť jeho príbuzná a staršia ako on. Všetko to sú zlé príznaky: zaľúbenosť do príbuzných, navyše starších ako on, svedčí o podvedomej túžbe po krvismilstvu.

– Treba povedať, že fyzicky Lermontov bol dosť nepekný, a veľmi preto trpel. Ani jedna žena ho, kým žil, nemilovala a aj sám sa k ženám prevažne správal posmešne alebo nepriateľsky. Ale zato aký unikátny bol jeho talent! Napísať v 26 rokoch toľko úžasných diel... Nie, to už nie je talent, ale genialita!

– Ale v duši tohto génia sa skrýval bes, ktorého súčasní psychológovia nazývajú komplex samodeštrukcie. A to je veľmi viditeľné na tvorbe Lermontova. Napríklad, Hrdina našich čias Pečorin – veď to je čistý byronizmus. A doktor Lange hovorí, že lord Byron bol homosexuál a súložil so svojou nevlastnou sestrou Augustou, kvôli čomu Byronova žena rozpútala škandalózný rozvod a Byron musel utiecť z Anglicka. Byronova matka, otec a dedo z matkinej strany spáchali samovraždu – dedo Lermontova z matkinej strany tiež spáchal samovraždu. Tie isté symptómy. Nielen ich tvorba, ale aj ich životy a smrť majú veľa spoločného. Smrť Byrona a smrť Lermontova boli z hľadiska psychoanalýzy svojím spôsobom podvedome narafičené samovraždy.

– Takže Lermontova vôbec nezahubilo jeho okolie, ale zlá dedičnosť – po dedovi-samovrahovi. Veď Lermontov spravil to isté, čo jeho byronovský hrdina Pečorin – vyprovokoval na súboj svojho najlepšieho priateľa Martynova. A v súboji ani len nezamieril pištoľ. Čistá samovražda. A koľko úžasných vecí ešte mohol napísať tento 26-ročný génius, keby sa dožil veku 70 rokov...

* * *

– Pozrime sa teraz na ďalšieho veľikána ruskej literatúry – Fiodora Michajloviča Dostojevského. Profesor Lombroso v knihe Genialita a šialenstvo píše, že Dostojevskij vo svojich dielach Idiot, Výrastok a Zločin a trest opisuje prekvapivo presvedčivo výrazné typy duševne chorých.

– V Psychiatrickom trojmesačníku vydanom v New Yorku roku 1964 doktor G. Davidson uvarejnil článok Dostojevskij a večná dráma človeka. V ňom analyzuje túto drámu, t. j. psychické choroby, od biblických prorokov a evanjelistov až po Freuda, a potom poukazuje na niektoré „tendencie homosexuálneho myslenia v živote Dostojevského a jeho tvorbe“.

– Otec Dostojevského pochádzal z duchovenstva a bol to statkár a sadista. Tak mučil svojich nevoľníkov, že ho nakoniec zabili. Ale dokonca aj cársky súd ospravedlnil týchto nevoľníkov. Otcov sadizmus má na svedomí aj niektoré „tendencie“ Dostojevského, v tvorbe ktorého je veľa sadomasochizmu, to jest zmesi sadizmu s masochizmom, čo zvyčajne nejakým spôsobom súvisí s homosexualitou. Z štyroch Dostojevského detí tri zomreli v detskom veku, pravdepodobne v dôsledku zlej dedičnosti.

– Je príznačné, že v mladosti sadomasochista Dostojevskij bol členom krúžku revolucionárov-petraševcov, o ktorých neskôr sám písal v Besoch, že to bolo „neprirodzené a protištátne združenie o počte 13 ľudí“. Všimnite si tú symboliku – 13. Čertov desiatok! V krúžku petraševcov Dostojevskij bol jedným z najľavicovejších členov a schvaľoval zavraždenie cára. Za to bol súdený a odsúdený na trest smrti. Ale cár, ktorého chcel zabiť, ho omilostil a zmenil mu trest smrti na nútené práce na Sibíri.

– Vo vyhnanstve na Sibíri sa s Dostojevským udiala svojrážna transformácia, z ľavičiara sa premenil na pravičiara, stal sa z neho reakčný spisovateľ.

– Ak porovnáme Dostojevského a Tolstého, ktorého sme podrobne rozoberali v predchádzajúcich prednáškach, treba podotknúť, že u Tolstého prebiehala transformácia od Boha k diablu, a u Dostojevského naopak – od diabla k Bohu. Preto Dostojevskij zomrel ako osvietený šťastný človek. A život Tolstého pred smrťou bol úplné peklo, v ktorom ho stále prenasledovala myšlienka na samovraždu.

– Dostojevskij je považovaný za veľkého psychológa. Presnejšie, ako hovoril Tolstoj, bol sám psychopat – a všetci jeho hrdinovia boli tiež psychopati. Opisoval ich čestne. Kritici si myslia, že Dostojevskij nemal rád svojich hrdinov. A kto by mal rád takých šialencov? Vo mne, napríklad, hrdinovia Dostojevského vzbudzujú nepokoj. A na Západe podľa Dostojevského hrdinov súdia o celom ruskom národe.

– Bol Dostojevskij psychopat? Tu máte príklad z jeho života. Jeho milovaná žena Anna Grigojevna bola tehotná, ležala v studenej izbe v posteli. Jej geniálny muž jej trasúcimi sa rukami stiahol obrúčku, zobral jej jedinú teplú sukňu a utekal do záložne, aby to všetko založil, a potom bežal do kasína a prehral všetko v kartách. A milovaná žena nemala čo jesť. Mimochodom,

medzi Dostojevským a jeho ženou bol vekový rozdiel 25 rokov, a to je už zlý príznak.

– Dostojevskij a jeho hrdinovia – to sú typické príklady latentnej alebo potlačenej homosexuality z 37% doktora Kinsieho, a hrdinky – zo 47% doktora Vittelsa.

– Je zaujímavé, ako Dostojevskij písal svoj román Idiot. Najprv tam chcel zobrazíť ideálneho dobrého človeka, Ježiša Krista našich čias. Ale v dôsledku opísal idiota. Preto vo svojej Legende o veľkom inkvizítovi Dostojevskij hovorí, že ak by sa Kristus objavil v našej dobe, opäť by ho ukrižovali.

– Dostojevského považujú za proroka. Uvediem vám niekoľko jeho zaujímavých výrokov:

„Ak niekto zahubí Rusko, nebudú to komunisti, ani anarchisti, ale prekliati liberáli". Úplne správne. Tak to aj dopadlo. Liberáli-kadeti ako termity nahlodali nohy trónu. Preto práve ich Lenin postrieľal ako prvých. Hnilý liberalizmus – to je dobré zlo alebo, ak chcete, zlé dobro.

– A tu je ďalší výrok Dostojevského, ktorý sa priamo týka našich súčasných liberálov-disidentov:

„Náš ruský liberál je predovšetkým sluha a iba pozerá, komu by vyčistil čižmy". Sú to sluhovia Západu.

– V Besoch Dostojevskij píše o „nízkom chlipnom tajnom spolku", nasleduje socializmus, Fourier, Prudon, chromí učiteľia, nihilizmus, pyrománia. A potom Dostojevskij vyhlasuje, že to všetko „nie sú socialisti, ale podvodníci".

– Toto napísal Dostojevskij o „droždie revolúcie": „Internacionalizmus rozhodol, aby revolúcia začala v Rusku. Príde strašná, kolosálna a živelná revolúcia, ktorá otrásie všetkými štátmi sveta a zmení vzhľad tohto sveta. Ale nato bude treba sto miliónov hláv. Celý svet bude zaliaty krvou..." To bol úryvok z Denníka spisovateľa.

– Vráťme sa však k našej hlavnej téme. Pozrime sa teraz na ďalšieho veľikána ruskej literatúry – Ivana Sergejeviča Turgeneva (1818 – 1883). Jeho matka a otec žili veľmi zle. Matka bola bohatá, despotická a sadistická statkárka, typická „drsná" žena, ktorá má zvyčajne mäkkých a masochistických synov, ktorí sa stále nevedia oženiť. Ani Turgenev sa stále nemohol oženiť.

– V mladosti bol zaľúbený do svojej príbuznej Oľgy Turgenevovej. Takáto podvedomá túžba po krvismilnom vzťahu – to je zlý príznak. Potom bol Turgenev zaľúbený do Natálie Tučkovovej, ktorá sa neskôr stala ženou jeho priateľa-revolucionára Ogareva, a v druhom manželstve – ženou jeho priateľa Gercena. Ale už týchto dvoch revolucionárov dobre poznáme – obaja boli členmi toho istého „nízkeho a chlipného tajného spolku", o ktorom písal Dostojevskij. Tajomstvo týchto manželstiev spočívalo v tom, že spali jeden s druhým, a prelietavú manželku potrebovali iba ako maskovací manéver.

– Turgenev bol veľmi bohatý, dobrý a dobroprajný statkár, ale povahu mal slabú a nerozhodnú. Preto sa nikdy neoženil. A namiesto manželstva dlhé roky žil vo Francúzsku v zvláštnom francúzskom trojuholníku so speváčkou

Paulinou Viardeau a jej manželom. Hoci mal Turgenev nemanželskú dcéru s prostou ženou Avdotiou Jermolajevovou, túto dcéru vychovávala speváčka Viardeau.

– Svoju dušu Turgenev vkladal aj do svojich hrdinov: muži sú uňho vždy slabí, a ženy silné. Jeho muži, to sú „zbytoční ľudia“, akísi nezaradení, smoliari, hynúci náhodnou smrťou. A iniciatíva vždy patrí žene: jej vôľa je silnejšia, krv horúcejšia, city úprimnejšie než city mužov. Preto sa aj zrodilo slovné spojenie „turgenevská žena“.

– Ale v podstate svojej to všetko protirečí zákonom prírody. Skrátka, všetko je v jeho tvorbe naopak. Silné ženy, slabí muži. Taký bol život jeho otca a matky. Taký bol život aj samotného Turgeneva. Podľa všetkého, Turgenev mal tiež problémy so zlou dedičnosťou.

– Ďalší významný ruský spisovateľ bol Gogol. Hoci veľmi dobre vedel opísať ženy, sám prežil celý život ako panic. A potom sám seba vyhladoval na smrť v záchvate náboženského šialenstva.

– Rovnaký príbeh bol aj s ukrajinským spisovateľom Tarasom Ševčenkom. Celý život sa túžil oženiť. Ale nepodarilo sa mu to.

– Alebo Gončarov, autor Oblomova. Ani on sa neoženil. Na konci života trpel ostrými psychickými poruchami.

– Takto sme postupne prebrali 19. storočie, takzvaný zlatý vek ruskej literatúry. Ako vidíte, je to smutný obraz. A ak sa zameriame na 20. storočie, strieborný vek ruskej literatúry, bude to vyzeráť ešte horšie.

– Hovorí sa, že poslaním spisovateľov je otvárať tajomstvá ľudských duší. Ale na prahu k vyšším tajomstvám ľudských duší stoja temní strážcovia prahu – duševné choroby, v ktorých sa často stretávajú rozum a šialenstvo, dobré zlo a zlé dobro.

– Najhoršie na tom je, že literáti, keďže sú sami degeneráti a psychopati, prenášajú svoje psychické problémy na okolie, na spoločnosť, hádžu svoje problémy na zdravých ľudí. Tak dostávame akési krivé zrkadlo, karikatúru. A potom literáti obviňujú túto spoločnosť a žiadajú, aby bola napravená. Nie je ale jednoduchšie napraviť samotných literátov?

– Preto filozof Kierkegaard tvrdí, že v našej dobe sa diabol zabýval v tlačiarenskej farbe. Preto nositeľ Nobelovej ceny André Gide tvrdí, že neexistuje kniha napísaná bez pomoci diabla.

Korene hriechov

Ďalšiu prednášku prednášal generál-profesor a lekár Bykov, odborník na analýzu Stromu zla.

– Vráťme sa opäť k našej schéme Stromu zla, – profesor sa otočil ku schéme pripomínajúcej strom, zavesenej na tabuli. – Mimochodom, túto schému sme zobrali z knihy doktora Benjamína Carpmana, ktorý je hlavným psychiatrom na najväčšej psychiatrickej klinike vo Washingtone.

– Nás však zaujímajú predovšetkým nie medicínske, ale sociologické aspekty tohto problému. Na jednom konári tohto stromu vidíte prostitúciu. Zvyčajne si ľudia myslia, že ženy idú na ulicu z finančnej núdze. Prečo sa však v tejto schéme dostala prostitúcia na zoznam psychosexuálnych zvráteností? Ide o to, že také sociálne javy, ako prostitúcia, majú zvyčajne nie jednu, ale viacero príčin. A keď sa vedci začali zaoberať touto otázkou podrobnejšie, ukázalo sa, že na prvom mieste sú nie ekonomické, ale psychologické dôvody.

– Napríklad, všeobecne sa hovorí, že v spoločnosti je 5% homosexuálov. Zdalo by sa, že kde inde, ak nie medzi prostitútkami, ktoré stále žijú s mužmi, by toto percento malo byť nižšie. V skutočnosti však medzi prostitútkami našli vedci nie 5, ale 25% lesbičiek. A iní vedci, napríklad Ch. Allice z Británie a profesor Lombroso z Talianska, narátali viac ako 40% lesbičiek medzi prostitútkami. A niektorí vedci, napríklad doktor Vittels, si myslia, že prostitútky sú takmer všetky nenormálne – sú to bisexuálne, dvojpoľavné alebo úplne bezpoľavné bytosti.

– Znie to paradoxne? Áno. Dá sa to vysvetliť pomocou zložitých psychologických komplexov, v dôsledku ktorých človek, ktorý nemôže žiť normálnym životom, sa vrhá z jedného extrému do druhého.

– Hneď vedia prostitúcie stojí v schéme stromu zla pasáctvo. Pasáci sú komplici prostitútok, ktorí žijú za ich účet. Zdalo by sa, že to sú muži, ktorí majú všetko, pokiaľ ide o ženy. Prečo sa však potom pasáctvo taktiež dostalo do zoznamu psychosexuálnych zvráteností? Pretože štatistiky ukazujú, že väčšina pasákov sú také isté prostitútky, len v mužskom vydaní, to jest obsluhujú postaršie ženy alebo homosexuálnych mužov.

– Opäť je tu paradox. Sú to tie isté zamotané dvojpoľavné typy, ktoré rovnako ako v prípade lesbičiek-prostitútok sa vrhajú z extrému do extrému. Preto sa pasáci a prostitútky navzájom dopĺňajú ako dve časti jedného celku.

– Teraz sa pozrime na klientov prostitútok. Pravdaže, k prostitútke môže občas zájsť každý muž, aj keď napríklad ja som v mladosti uprednostňoval kategóriu „čestné radodajky“. Ale keď sociológovia analyzovali klientov prostitútok, na prvom mieste sa ocitli rôzni legionári z légií doktora Kinsieho. Prečo? Z jednoduchého dôvodu – potrebujú nie obyčajné, ale špeciálne druhy lásky, ktoré je ťažké dostať na inom mieste. Hovoriac o normálnych a nenormálnych ľuďoch, Dostojevskij, odborník na psychopatológiu, ich nazval ordinárnymi a extraordinárnymi. A ordinárni ľudia, ako ste vy, ani netušia o existencii takých špeciálnych druhov lásky, ktoré potrebujú extraordinárni ľudia. Zato prostitútky sa v tom všetkom výborne orientujú a dokonca majú nato špeciálny cenník.

Ďalej poslucháčom lekcii vyššej sociológie premietli divadelnú hru francúzskeho dekadenta a existencialistu Jeana Jeuneta – Balkón. Profesor Bykov toto dielo komentoval:

– Niektorí západní kritici nazývajú tohto Jeuneta najväčším spisovateľom svojej generácie. Bol to syn neznámych rodičov. Súdiac podľa jeho ďalšej kariéry, je možné, že to bol syn zlodeja a prostitútky. Do veku 10 rokov bol

vychovávaný v detskom domove. A od veku 10 rokov sedel vo väzeniach takmer všetkých krajín Európy – ako medzinárodný zlodej-recidivista. Svoju literárnu kariéru začal vo väzení. V týchto väzenských dielach – románoch, divadelných hrách a básniach – ospevuje zločinnosť a zločincov, prostitútky a homosexuálov, neskrývajúc, že sám je homosexuál. V roku 1948 ho ako nenapraviteľného recidivistu odsúdili na doživotné väzenie. Ale tu sa ho zastal celý rad významných francúzskych spisovateľov, vrátane homosexuála André Gida, dekadenta Sartra a avangardistu Cocteaua. Podali petíciu prezidentovi Francúzska, v dôsledku čoho Jeuneta omilostili.

– Za základ svojej etiky stanovil Jeunet kult zla. Ale keď vydali jeho zohrané spisy, škulavý apoštol dekadencie Sartre k ním napísal „skromný“ predslov o dĺžke 600 stránok a nazval tento predslov Svätý Jeunet.

Profesor komentoval dianie na plátne:

– Ako vidíte, celý dej tejto divadelnej hry sa od začiatku do konca odohráva v bordeli. Všetky postavy sú prostitútky a ich klienti. Pričom nie je to iba obyčajný bordel, ale bordel pre ľudí extraordinárnych.

Na plátne sa objavila prvá dvojica. On bol komplet oblečený ako biskup – a, ktovie prečo, na chodúliach. Ona pripomínala Jeannu D'Arc, ale napoly nahú. Biskup a panna Orleánska vášnivo diskutovali o akýchsi svätých témach. Panna krútila zadkom a biskup sa čoraz viac vzrušoval, potom sa odrazu začal krčovitro triasť na celom tele ako pri tanci boogie-woogie.

– Koniec, – povedal profesor. – Musí si vymeniť nohavice.

Na plátne sa objavila ďalšia dvojica. On mal na sebe habit sudcu, stál na vysokom pódiu – a tiež na chodúliach. Ona bola zlodejka, opäť napoly vyzlečená, s obnaženými stehnami. Sudca jej povýšenecky a zlostne prednášal o morálke, ona sa pred ním ponížene plazila na kolenách. Potom sudca zamyslene dospel k záveru, že v podstate keby nebolo zločincov, nebolo by ani sudcov. A odrazu sa hodil pred ňou na zem a podlízavo jej začal ďakovať za to, že z neho spravila sudcu. Zlodejka vyskočila na sudcovské pódium a začala ho bičovať. Sudca ležal na bruchu a krčovitro sa triasol.

– Sadomasochizmus! – okomentoval to profesor.

Tretia dvojica pozostávala z napoleonovského generála v trojrohej čapici, a znovu na chodúliach, a z napoly obnaženej dievčiny s konským chvostom. Generál sa chvastal svojimi víťazstvami, a dievča ak ozajstný kôň erdžalo, galopovalo a potriasalo chvostom a hrivou. Generál sa nechával čoraz viac a viac unášať rozprávaním o svojich víťazstvách, až kým sa podobne ako biskup a sudca nezačal zmietat' v krčoch.

– Tvorcovia sú skúsení psychológovia, – poznamenal profesor. – Ako vidíte, pohlavný život všetkých týchto extraordinárnych ľudí súvisí s určitou fixnou myšlienkou – byť biskupom, sudcom alebo generálom. Iba vtedy, keď prichádzajú do špeciálneho bordelu, obliekajú sa do špeciálnych kostýmov a keď prostitútky hrajú role svätice, zlodejky alebo kobyly, iba vtedy títo ľudia zažívajú pohlavné vzrušenie, erekciu a orgazmus. Za normálnych podmienok nie sú schopní ničoho.

Potom sa na plátne objavila madam bordelu, ktorú usilovne zvädzal náčelník polície. Tentokrát už však nie prezlečený, ale ozajstný. No aj ten mal problém. Hoci stelesňoval štátnu moc, sám bol v oblasti sexu celkom bezmocný. Preto mu nezostáva nič iné, ako s pomocou špeciálnych zrkadiel pozorovať, ako to robia iní.

– Teraz praktická otázka, – povedal profesor. – Ako často sa ľudia s podobnými psychopatologickými komplexmi naozaj stávajú náčelníkmi polície, generálmi, sudcami alebo biskupmi? Pravdaže, treba brať do úvahy, že kandidátov je oveľa viac ako voľných miest...

Kým sa na scéne odohrávali rôzne scény zvrátenej lásky, za scénou sa neustále ozýval akýsi hluk, strieľanie a výbuchy, čo malo znázorňovať ľudovú revolúciu. Nakoniec revolúcia prebehla a na scéne sa objavil Ktosi, kto navrhol madam bordelu, aby sa stala kráľovnou a sformovala novú porevolučnú vládu. Madam neodmietla a vytvorila novú porevolučnú vládu zo svojich klientov, prezlečených do kostýmov biskupa, sudcu a generála.

– Ako vidíte, – povedal profesor degenerológie, – na túto otázku v symbolickej forme odpovedá sám Jeunet. Keď sa objavujú voľné miesta, ako v prípade revolúcií, deje sa to, čo ukázal Jeunet. Pravdaže, v skutočnosti títo ľudia nečakajú, sediac v bordeli, kým im niekto pošle pozvánku, ale sami sa aktívne revolúcií zúčastňujú. Samozrejme, nie všetci, ale mnohí. **A čím vyššie sú stávky v revolúcii, tým viac je takýchto degenerátov.** Práve v tom spočíva vnútorný filozofický zmysel tejto modernistickej divadelnej hry, ktorá na ľudí nezasvätených, ordinárnych pôsobí ako absurdné bludy šialenca. Preto sa francúzski významní spisovatelia – Gide, Sartre a Cocteau – nebáli zastať sa Jeuneta. Nazývajú ho čiernym mágom a géniom. Nebál sa totiž povedať to, čo oni tiež vedeli, ale povedať nedokázali alebo nechceli.

– Všimnite si, že všetky Jeunetove postavy sú na chodúliach. Na jednej strane títo extraordinárni degeneráti majú ten istý komplex ako sibírski šamani a černošskí čarodejníci – podvedomý komplex moci (duchovnej, súdnej, vojenskej atď.), túžbu byť navrchu, ktorá je natoľko silná, že v bordeli im špeciálne za týmto účelom pripevňujú na nohy chodúle. Na druhej strane, v ich vnútri je zakorenený rovnako silný komplex vlastnej menejcennosti, v dôsledku ktorého sú vnútorne rovnako nestabilní ako človek na choduliach.

– V tom spočíva tajomstvo moskovských procesov v priebehu Veľkej čistky. Až dodnes sa celý svet čuduje, prečo bývalí Leninovi stúpenci, skalopevní bolševici, ktorí sa nebáli ani cárskych väzení, ani vyhnanstva na Sibír, sa na moskovských procesoch správali ako handry a pokorne priznávali svoju vinu z tých najfantastickejších zločinov.

– Kľúč k tejto záhade je v Jeunetovej divadelnej hre. Keď vyšetrovateľ vie, že pred ním je človek na politických choduliach, je veľmi jednoduché takéhoto človeka zvaliť na zem. A keďže tieto psychologické chodúle sú priviazané k nohám, ak človek raz spadne, už sa nemôže postaviť, iba sa plazí.

– Tu môžeme vidieť paralelu so škandalóznym procesom okolo spisovateľa Oscara Wilda (1854 – 1900). V roku 1886 spolu s Bernardom Shawom

podpísal petíciu o udelení milosti chicagským anarchikom odsúdeným na trest smrti. Skrátka, revolucionár. Ale súdili ho za homosexualitu. Podal naňho žalobu otec jeho milenca Douglasa. Dostal trest 2 roky vo väzení a jeho žena, ktorá nič netušila o jeho dvojtom živote, si zmenila meno a utiekla s deťmi do zahraničia. Po tomto procese sa z Oscara Wilda stala živá mŕtvola.

– Táto technika, ako potopiť človeka, je patentovaná už dávno. V roku 1916, keď v plnom prúde bežala prvá svetová vojna, Angličania chytili významného írskoho revolucionára-separatistu Rodgera Casementa, ktorý sa vracal z Nemecka na nemeckej ponorke. Predtým bol Casement anglický diplomat, dokonca mu bol udelený rytiersky rád. Teraz ho však za vlastizradu odsúdili na trest smrti. Ale „verejná mienka“, ktorá je formovaná tlačou a légiou doktora Kinsieho, bola proti tomu. Vtedy anglická vláda zverejnila takzvané Casementove Čierne denníky. Mimochodom, to je charakteristická črta ľudí posadnutých túžbou po sláve a veľikášstve – písať podrobné denníky, v ktorých zapisujú každý svoj krok. V týchto Čiernych denníkoch Casement na 536 stránkach popri svojich separatistických filozofovaniach registroval aj všetky svoje homosexuálne dobrodružstvá, často s niekoľkými mužmi v priebehu jedného večera, pedantne zapisujúc dĺžku, hrúbku a pevnosť ich pohlavných údov. Vtedy celosvetové bratstvo degenerátov, ktoré podporovalo svojho brata, okamžite stiahlo chvost, „verejná mienka“ ihneď zmenila svoj názor a Casementa pokojne obesili.

– Obraciam vašu pozornosť na dvojtvárnosť, zvyčajnú v prípade takýchto legionárov. Po vyhlásení nezávislosti Írska v roku 1925 z homosexuála Casementa spravili patriota, mučeníka a svätého. A ak by ho neboli obesili, stal by sa členom vlády nezávislého Írska. Rovnako to bolo aj s obžalovanými v moskovských procesoch: pre ľudí normálnych to boli degenerovaní anarchisti a nihilisti, permanentní revolucionári Trockého, politickí zločinci-recidivisti. Ale pre celosvetové bratstvo legionárov to boli svätci a mučeníci Légie, ktorí vložili svoju tehličku do diela slobody. Vždy jestvujú dve pravdy. Závisí od toho, kto sa na daný prípad pozerá. Pre Sartra bol odsúdený na trest smrti zlodej-recidivista Jeunet svätý.

Po analýze prostitúcie, pasáctva a ich klientov profesor Býkov povedal:

– Takže, zhrnieme si to. Jednou z hlavných príčin prostitúcie nie je materiálna núdza, ale určité psychologické predispozície, podvedomé, zvyčajne súvisiace s pohlavnými zvrátenosťami, koreňmi ktorých je homosexualita – otvorená, latentná alebo potlačená.

– Typu degenerovanej prostitútky je blízky aj typ nevernej manželky, ktorá sama nechápe, prečo neprestajne podvádza svojho muža. A potom sa uráža, keď jej muž nadáva.

– Teraz niekoľko praktických záverov zo všetkého vyššie povedaného. Medzi zákonmi Solónu, ktoré sa považovali v Starovekom Grécku za klasické, bol zákon, v súlade s ktorým boli verejné domy povolené ako nevyhnutné zlo, ale každý občan, ktorý navštevoval prostitútky, mal zakázané byť kňazom, sudcom, poslancom alebo vôbec akýmkoľvek štátnym hodnostárom. Mal

zakázané vystupovať na verejnosti alebo na súde. Starovekí Gréci vedeli, že za prostitúciou sa často skrývajú také figle, aké ste videli v Jeunetovej divadelnej hre, že stáli klienti prostitútok – to sú ľudia problematickí, a bude lepšie, ak nebudú rozhodovať o osudoch iných ľudí.

– V súčasných západných štátoch sa tento Solónov zákon nepoužíva. V Paríži dokonca existujú špeciálne verejné domy – podobné tomu, aký zobrazoval Jeunet, – ktoré obsluhujú exkluzívnych klientov: členov vlády, zahraničných diplomatov, členov rozličných medzinárodných skupín. Preto je v Paríži nasadený aj splnomocnenec našej organizácie, ktorý sa špecializuje na tieto miesta. A treba povedať, že tento odborník často poskytuje našej vláde oveľa cennejšie informácie než sovietsky veľvyslanec v Paríži...

* * *

Po prestávke profesor Bykov rozprával o ďalších konároch zobrazených na schéme stromu zla:

– Rozoberieme si teraz ďalšie druhy sexuálnych zvrátenosti. Začneme s pedofiiliou. **Pedofília** je pohlavná túžba po deťoch – maloletých chlapcoch alebo dievčatkách. Ako príklad výskytu tejto úchylky u vládcov môže poslúžiť diktátor Argentíny Perón. Keď ho zvrhli, na súde sa zistilo, že mal nielen ženu Evitu, ale aj svoju 13-ročnú Lolitu. Jeho druhá žena Izabela (vekový rozdiel 35 rokov) začala svoju kariéru ako tanečnica v nočnom klube v Paname, teda ako prostitútka. Po Perónovom návrate do Argentíny a po jeho smrti bola prezidentkou Argentíny. Takto si vybudovala kariéru! Ale neskôr bola zatknutá za krádeže.

– Nasleduje **exhibicionizmus**, chorobná potreba ukazovať svoje genitálie na verejných miestach, zvyčajne ženám alebo deťom. Tým sa preslávil duchovný otec Veľkej francúzskej revolúcie, veľký pedagóg a humanista Jean Jacques Rousseau. Tiež spravil kariéru!

– Potom máme **transvestizmus** – túžbu nosiť oblečenie opačného pohlavia. Historický príklad: po februárovej revolúcii Kerenskij vytvoril na ochranu Zimného paláca „batalión smrti“, ktorý pozostával zo žien, prezlečených do mužskej rovnošaty. Keď však červení začali strieľať, všetky tieto amazonky sa rozutekali.

– Kolegovia Kerenského ho posmešne začali nazývať ženským ministrom. Keď Kerenskij utekal pred Leninom, sám sa obliekol do ženských šiat milosrdnej sestry. To je všeobecne známy fakt.

Zaujímavé však je, že po júlovom povstaní, keď Kerenskij zatkol Trockého, Lenin utekal pred Kerenským do Fínska, tiež prezlečený do ženských šiat. Píše o tom Noël Garde vo svojej encyklopédii homosexuálov od Jonathana po Gida, New York, 1964, a to spoľahlivý zdroj.

– Tak to bola Veľká októbrová revolúcia: dvaja degeneráti, burcujú ľudí ku vzbure a potom utekajú jeden pred druhým, prezlečení do ženských šiat.

– Na ďalšom konári stromu zla vidíte **vampirizmus**. Všetci viete, že existujú takí vášniví muži a ženy, ktorí počas ľubostnej extázy radi bozkávajú

svojho partnera tak, že potom zostávajú na koži modré fľaky. Pozrime sa, čo sa za tým skrýva...

Profesor si vyhrnul rukáv a priložil pery k svojmu bicepsu. Potom zobral biely papier a napľul naň. Slina bola červenkastá od krvi.

– Vidíte, aké je to jednoduché. Zvyčajne sa takéto fľaky robia na krku, pretože je tam tenšia koža. Pritom partner ani len netuší, že jeho milenka potichu z neho vyciava krv. Vyvoláva to u nej pohlavné vzrušenie. Toto je jeden druh nevinného vampirizmu. Odtiaľ pochádzajú legendy o upíroch, ktorí z ľudí vyciavajú krv.

– Hovoriac o účasti psychiky chorých ľudí na sociálnom živote, treba povedať, že nemálo takýchto upírov bolo medzi ženami, ktoré pracovali v ČK, GPU, NKVD. Po Veľkej čistke, keď vykonali svoje dielo, ich tiež všetky postrieľali.

– Ďalej máme **voyerizmus**, chorobnú túžbu pozorovať pohlavné orgány alebo pohlavný styk iných ľudí.

– Príkladom môže poslúžiť kauza Profuma, keď v Anglicku vypukol veľký škandál. Zistilo sa vtedy, že britský vojenský minister Profumo a pomocník sovietskeho vojensko-námorného atašé Ivanov spolu navštevujú tú istú prostitútku, Kristínu Killer. Sovietsky špión a britský vojenský minister v tej istej posteli! Veľmi pikantné...

– Úlohu sprostredkovateľa zohrával doktor a zároveň slávny maliar Ward, ktorý mal výbornú klientelu vo vyššej spoločnosti a maľoval obrazy dokonca aj pre dvorné kruhy. Ale vo svojom prepychovom byte usporiadal ozajstný verejný dom. Nikto nechápal, čo donútilo tohto človeka, ktorý mal všetko, rozvíjať takúto zvláštnu činnosť.

– Anglický vojenský minister John Profumo musel s veľkým škandálom odísť do výslužby, jeho sovietsky partner si pokojne odišiel do Moskvy a doktor-sprostredkovateľ spáchal samovraždu, otrávil sa. Alebo ho možno niekto otrávil. Počas vyšetrovania a súdu jeho prostitútky vypovedali, že doktor Ward pomocou zložitého systému zrkadiel pozoroval (a možno aj fotografoval), ako jeho klienti súložlia. V tom spočívala záhada toho, načo bol tomuto prosperujúcemu doktorovi a maliarovi bordel vo vlastnom byte – chudák doktor bol voyer.

– Nasleduje ďalšia zvrátenosť – **pyrománia**, pohlavná náchylnosť zakladať požiare. Niekedy požiarníci chytajú pyromanov, ktorí, pozerajúc na požiar, onanujú. Dekadentský básnik Alexander Blok písal: „Na smolu všetkých buržujov veľký požiar rozpútame! Svetový požiar v krvi – pane Bože, daj nám požehnanie!“ Porovnajte si to s revolucionármi, ktorí v roku 1917 podpálili celé Rusko.

– Potom máme **kleptomániu** – pohlavnú túžbu po krádežiach. Príklad – homosexuál a patologický zlodej-recidivista Jeunet. Porovnajte si to s heslom Lenina: „Kradnite rozkradnuté!“. Mimochodom aj Stalin bol v mladosti zlodej. Taktiež Pilsudsky, ktorý potom sedel v blázinci a nakoniec sa stal diktátorom Poľska a tvrdil, že svoju šialenosť iba simuloval. Ale simulovať šialenstvo

môžu iba napoly šialenci... Preto profesor Lombroso považuje všetkých nihilistov, anarchistov a vôbec revolucionárov za psychicky chorých ľudí.

– Do tej istej oblasti patrí aj **pornografia**. To je približne to, čím sa teraz zaoberáme. Ale pre nás je to nudná veda, zatiaľ čo pre niektorých ľudí to je chorobná psychóza. Vyznačoval sa tým napríklad zakladateľ ČK Dzeržinskij. Navonok bol askéta, ale v zásuvke stola mal plno francúzskych pornografických pohľadníc. Pritom v mladosti chcel byť kňazom. V súlade s hlavným zákonom dialektiky: jednota a zápas protikladov.

* * *

Súčasťou prednášok boli aj laboratórne cvičenia, počas ktorých poslucháčom premietali zábery živých exponátov z psychiatrických kliník a blázincov. Boli to deti alebo príbuzní tých slávnych hrdinov revolúcie, ktorí počas Veľkej čistky skončili svoju kariéru v suterénoch NKVD alebo v sibírskych GULAG-och.

Profesor Bykov vysvetľoval:

– Je to zvyčajný jav. Pamätáte sa, profesor Lombroso hovorí, že deti geniálnych psychopatov nededia genialitu, ale iba psychopatiu. Navyše, v intenzívnejšej podobe. Syn Ivana Hrozného, cár Fiodor, bol slabomyselný a zomrel bezdetný. Syn Petra Veľkého, cárovič Alexej, bol tiež idiot, epileptik a alkoholik. Syn Napoleona bol tiež narušený a zomrel na zápal mozgu. Karol Marx a Trockij mali medzi deťmi chronické samovraždy. Lenin a Hitler boli neplodní. Tak isto to vyzerá aj s hrdinami revolúcie a ich deťmi.

Na obrazovke ukazovali exponát zabalený do kazajky, ktorý sa zmietať v záchvate horúčky. Exponát sa prehýbal ako luk, gúľal očami a cvakal zubami.

– To je všetko, čo zostalo zo Stalina a stalinizmu, – komentoval profesor Bykov. – Toto je bývalý letecký generál-poručik Vasilij Stalin, Stalinov syn. Nakoniec zomrel na otravu alkoholom. Svojím spôsobom to bola samovražda. Otec – masový vrah, syn – samovrah.

– Súdruhovia, 19. januára roku 1918, práve uprostred revolučného teroru, patriarcha Moskvy a celej Rusi pokorný Tichon sa verejne obrátil na boľševikov s kliatbou. V texte boli takéto slová:

„Spamätajte sa, šialenci, ukončíte vaše krvavé jatky. Veď to, čo robíte, je nielen krutý čin: je to vskutku čin diabolský, za ktorý skončíte v ohni pekelnom v živote posmrtnom, a vaše potomstvo bude prekliate v živote pozemskom“.

– Ako vidíte sami, toto prekliatie sa naplnilo, – profesor ukázal na exponát. – Nemyslíte, že je to zázrak. Jednoducho patriarcha Tichon vedel to, čo vám hovoríme my. A my rozumieme tomu, čo mal na mysli patriarcha. Všetko to sú skúsenosti dvoch tisícročí kresťanskej civilizácie.

Boh a diabol

– Súdruhovia, dnes sa porozprávame o tajných spolkoch, ktoré sa v súčasnosti označujú spoločným názvom – slobodomurárstvo. Sami seba títo ľudia nazývajú humanistami. Iní ich nazývajú satanistami. Čo to je?

– V našej špeciálnej knižnici nájdete najväčšiu v ZSSR zbierku kníh o slobodomurárstve. Vo všetkých jazykoch. Prvú skupinu tvoria knihy napísané samotnými slobodomurármi. Napríklad kniha *Mystický život Ježiša* od Spencera Lewisa, 13. vydanie, California, 1959, v ktorej sa píše, že Ježiš Kristus bol členom sekty essenov a Veľkého bieleho bratstva, s priehľadnými narážkami, že to boli vtedajší slobodomurári.

– Taktiež tam nájdete aj slobodomurársky časopis *Rosenkreutzer digest*, na každom čísle ktorého sa na obale skvejú portréty rôznych veľkých ľudí na čele s Albertom Einsteinom. A opäť s priehľadnými narážkami na to, že všetci boli slobodomurári. Ostatne, ak máme veriť slobodomurárskym publikáciám, všetci dobrí ľudia od Ježiša Krista až po Alberta Einsteina boli slobodomurári.

– Všetky tieto publikácie sú plné sľubov, že v slobodomurárstve nájdete svetovú harmóniu, šťastie atď. Ak sa však pokúsite prečítať si tieto slobodomurárske knihy a časopisy pozornejšie, presvedčíte sa, že sú pozoruhodne prázdne a je tam iba hmla. Skrátka, tajomstvo zostáva tajomstvom.

– Potom máme druhú skupinu kníh: všeobecné dejiny tajných spolkov. Kabala a mágia. Černošskí čarodejníci a sibírski šamani. Stredoveké čarodejnice a tajný rád chrámových rytierov. Slobodomurárstvo: rosenkreutzeri, iluminátori, karbonári. Stúpenci krvavej bohyně Kali z Indie. Arabské tajné spolky teroristov závislých na hašiši. Ruské sekty skopcov a chylstov. Anarchisti a komunisti. Ku- klux-klan. Sicílska mafia. Černošskí teroristi Maumau v Keni. Až po teosofiu madam Blavatskej a antroposofiu Steinera.

– Pri pozornej analýze všetkých tajných spolkov odhalíme nasledovné zložky slobodomurárskeho tajomstva: psychické choroby, pohlavné zvrátenosti, drogy, mánia velikášstva, komplex moci, komplexy ničenia a samoničenia, sadizmus a masochizmus. A hlavným cieľom toho všetkého je boj o moc. Ako vidíte, všetky tieto zložky sú nám už známe.

– Beriem do rúk knihu Normana MacKenzieho *Tajné spolky*, New York, 1968. Otvorene sa tam píše, že Marx a Engels vyrastali v týchto tajných spolkoch. Doslova: „Boľševici boli najúspešnejší národný tajný spolok všetkých čias, napriek ich tvrdeniam, že sú predstaviteľmi pracujúcej triedy“.

– Ale Stalinova tajná polícia dobre vedela, čo sú to za tajné spolky. Práve preto Stalin postrieľal všetkých leninovcov a práve preto Hitler musel postrieľať všetkých vzbúrencov, ktorí ho priviedli k moci. Vtedy Hitler celkom otvorene vyhlásil v tlači, že ak by ich nezlikvidoval, moc v Nemecku by sa dostala do rúk homosexuálov. Vodcu vzbúrencov Ernsta Rema zatkli priamo v posteli, kde spal so svojim šoférom. Počas potlačovania Removho puču v roku

1934, počas takzvanej Noci dlhých nožov, bolo zastrelených cca 7000 vzbúrencov.

– Teraz si vezmime knihu Arkona Daraula Dejiny tajných spolkov, New York, 1962. V predslove sa píše: „Tajné spolky sa zvyčajne považujú za antispoločenské, pretože obsahujú zložky, ktoré sú nepríjemné alebo škodlivé pre spoločnosť ako celok... Mimochodom, **je nemožné oddeliť dejiny tajných spolkov od náboženstva**, pretože dokonca aj naozaj zločinné tajné spolky majú veľmi často náboženský pôvod alebo náboženské aspirácie...”

– Nazrime ešte do knihy Maurica Bessyho Dejiny mágie a nadprirodzeného, Londýn, 1964. Prečítam vám odtiaľ niektoré zaujímavé úryvky. Napríklad sa tam píše o šamanoch: „Šamani sú zvyčajne na svoj post volení v dôsledku ich nenormálneho psychického stavu. Často mávajú mimoriadne neobyčajné sny, ku ktorým majú predispozície. **Často sú to homosexuáli postihnutí psychickými chorobami**”.

– Ale aj sionský mudrc Freud sa tiež zaoberal šamanstvom, napísal celú knihu o psychológii snov. Mimochodom, v stredoveku sa vykladanie snov oficiálne považovalo za čarodejstvo. V stredoveku by Freud zhorel v ohňoch inkvizície.

– Zaujímavé je, že v Bessyho knihe popri kabale, stredovekých čarodejníkoch a čarodejníkoch, alchymistoch a fákíroch, hypnotizéroch a neurotikoch, psychopatoch a parapsychológoch figuruje taktiež aj slobodomurárstvo. Základné slobodomurárske helso znie: „Jeden za všetkých, všetci za jedného!” A vy ste si mysleli, že toto heslo vymyslel Dumas alebo sovietski pionieri?

– Teraz sa pozrime na tretiu skupinu kníh o tajných spolkoch: **katolícke knihy o slobodomurárstve**. Treba povedať, že to sú najserióznejšie knihy na túto tému z najhodnotnejším obsahom. Katolíci a slobodomurári boli vždy nezmieriteľní nepriatelia. Hlavné obvinenie katolíkov proti slobodomurárom znie: **slobodomurári sa neprestajne zapájajú do všetkých buričských a revolučných spolkov, ktorých cieľom je boj o moc. A keď sa im dostáva do rúk moc, podkopávajú základy morálky, rodiny a celého spoločenského zriadenia**.

– Nazrime teraz do knihy kardinála Georga Dil- lona Slobodomurárstvo bez masky (Tajná sila na pozadí komunizmu), Londýn, 1965. Citujem: „Napoleon začal svoju kariéru ako slobodomurár a zostal ním až do konca života”. Porovnajte si to s ďalšími údajmi o Napoleonovi: homosexualita a agresivita.

„Slobodomurárstvo, dokonca aj v nevinnej forme, je kriminálna organizácia... preto vždy slobodomurári sympatizujú so zločincami. **Slobodomurári nenávidia akékoľvek represívne tresty a robia všetko možné pre to, aby bol zrušený trest smrti, dokonca aj za vraždu**. Počas revolúcie je zvyčajný postup slobodomurárov – otvárať dvere všetkým väzením, aby vypustili väzňov na nešťastie spoločnosti. Keď to nemôžu urobiť, rozdúchávajú falošný súcit so zločincami”.

– Práve preto prvé, čo urobil slobodomurár Kerenskij po februárovej revolúcii, bolo to, že vypustil z väzení všetkých zločincov. Len v Petrohrade

vypustil z väzení desiatky tisícok zločincov a zároveň zlikvidoval cársku políciu, čím spôsobil úplnú anarchiu.

– Ďalej kardinál Dillon píše o slobodomurároch toto: „Ako je dobre známe, majú k dispozíciu takú silu, že s nimi musí počítať diplomacia všetkých krajín sveta”.

– Ďalej citujem: „Neexistuje krajina, kde by slobodomurárstvo prekvitalo viac ako v Amerike”. Mimochodom, v Amerike je aj najväčší počet Židov na svete – 6 miliónov. Dvakrát viac ako v Izraeli. A väčšina našich židovských disidentov, ktorí do zachrípnutia kričia, ako chcú ísť do Izraela, potom necestuje vôbec do Izraela, ale do Ameriky.

– V závere kardinál Dillon píše, že slobodomurárstvo zohráva kľúčovú úlohu vo vláde väčšiny štátov Európy a Južnej Ameriky. Ale slobodomurárstvo bolo zakázané v Nemecku za Hitlera a v Taliansku za Mussoliniho. Bolo taktiež zakázané aj v Španielsku za Franca a v Portugalsku za Salazara, napriek všetkým pokusom amerického NATO dosiahnuť povolenie slobodomurárstva.

– Beriem do rúk ďalšiu katolícku knihu o slobodomurárstve: vikomt Leon de Ponsin. Tajné sily v pozadí revolúcií (slobodomurárstvo a judaizmus), Londýn, 1929.

– Citujem: „V súčasnosti je vo Francúzsku okolo 50 000 slobodomurárov”. Dodám, že Norman MacKenzie vo svojej knihe Tajné spolky uvádza, že v Anglicku je viac ako 750 000 slobodomurárov, v USA viac ako 4 milióny a v ostatných krajinách ešte okolo milióna slobodomurárov. Ale celý figel sa tu skrýva nie v kvantite, ale v kvalite a v tých postoch, ktoré slobodomurári zastávajú.

– Citujem: „Nikto nemôže pochopiť nevyhnutnosť strašnej prísahy, ktorá je požadovaná od všetkých slobodomurárov, prísahy, ktorá je sprevádzaná prekliatiami a vyhrážkami, aby neodhaľovali tajomstvo svojej organizácie”.

– Tu je text tejto slobodomurárskej prísahy: „Ak čo len najmenším spôsobom poruším túto prísahu, nech mi odrežú hlavu, nech mi vytrhnú srdce, zuby a vnútornosti a hodia ich do mora, nech spália moje telo a rozptýlia popol vo vetre, aby nič nezostalo zo mňa a mojich myšlienok medzi ľuďmi a mojimi bratmi-slobodomurármi”. Hm, a táto spoločnosť označuje samých seba za filantropov?

– Ďalej: „Lož a pokrytectvo boli príznačné pre revolučné hnutia, počínajúc od roku 1789 až po našu dobu. „Treba klamať ako diabol, – písal Voltaire, – nie ostýchavo, nie raz, ale smelo a vždy”. Mimochodom, Voltaire bol slobodomurár a ideológ Veľkej francúzskej revolúcie, v dôsledku ktorej na gilotíne zahynulo viac ako milión ľudí.

– Ďalej vikomt de Ponsin analyzuje rôzne revolúcie. Napríklad uvádza pozoruhodný opis revolúcie v roku 1908 v Turecku. Rozpútali ju takzvaní mladoturci. Takmer celé vedenie revolúcie pozostávalo zo slobodomurárov. Všetko to je veľmi dobre dokumentované.

– Ďalej vikomt de Ponsin analyzuje revolúciu v rokoch 1918 — 1919 v Maďarsku. Najprv sa tam udiala buržoázna revolúcia v roku 1918, kde veľkú úlohu zohralo slobodomurárstvo. Čosi podobné ako naša februárová revolúcia.

V dôsledku toho v roku 1919 sa dostal k moci Béla Kun a nastolil červený teror.

– Ďalej: „Čo sa týka účasti slobodomurárov v maďarskej revolúcii, slobodomurári najviac pôsobili prostredníctvom tlače. Trpezlivou a krvopotnou prácou sa im podarilo získať moc vo väčšine orgánov tlače...”

– Všetko to treba vedieť, ak chceme pochopiť sovietskych disidentov. Všetci predsa spolupracujú so západnou tlačou.

– Ciele slobodomurárstva v estetike sú: „Kult ohavného a neprirodzeného vo výtvarnom umení, literatúre, hudbe a dráme, modernizmus... **degenerácia**”. Mimochodom, počas Veľkej čistky čistili aj týchto modernistov-umelcov – Mejerchoľda, Babela a im podobných. A teraz týchto modernistov vyháname do zahraničia.

– Pozrime sa teraz do ďalšej knihy, z tej istej série katolíckych kníh o slobodomurárstve. Je to kniha od N.G. Webstera Tajné spolky a buričské hnutia, 8. vydanie, Londýn, 1964. Jej autor je významný historik a napísal množstvo veľmi seriózných kníh o revolúciách a tajných spolkoch.

– Na úplnom konci svojej knihy Webster cituje slávneho amerického psychiatra, ktorý hovorí, **že revolucionári a anarchisti sú v podstate šialenci alebo psychicky chorí ľudia.**

– Teraz beriem do rúk oficiálny časopis čestných otvorených homosexuálov v USA One, z augusta roku 1958, ktorý si môžete kúpiť v každom novinovom stánku v New Yorku. Tento časopis obsahuje článok s názvom, ktorý hovorí sám za seba: Som rád, že som homosexuál. A v tomto článku je takáto úprimná pasáž: **„ZA PODMIENOK SÚČASNÉHO SOCIÁLNEHO A KULTÚRNEHO SYSTÉMU SA KAŽDÝ HOMOSEXUÁL AUTOMATICKY STÁVA ČLENOM MEDZINÁRODNÉHO SLOBODOMURÁRSTVA...”** Takže najväčšie tajomstvo slobodomurárstva si môžete kúpiť na ulici za 50 centov.

– Podstata amerického protestantstva spočíva v tom, že je to takmer sektárstvo, keď každá sekta si robí, čo sa jej zapáči. A týchto siekt je viac než dní v roku a ich spektrum sa ťahá ako vejár od katolíctva k slobodomurárstvu. V niektorých protestantských cirkviach USA farníci smú byť slobodomurármi, ale kňazi nesmú. V ďalších kňazi smú, ale ich ovečky nesmú. A v tretích smú byť slobodomurármi aj farníci, aj kňazi. Katolíci to majú prísnejšie: tam pre tých, ktorí chcú byť slobodomurármi, existuje špeciálny rád Rytieri Kolumba.

– Ruská pravoslávna cirkev sa v zahraničí rozštiepila na niekoľko odvetví a v podstate sa vydala cestou protestantstva. V USA existuje dokonca aj „pravoslávne slobodomurárstvo”, čosi ako „anjelská čertovina”. A potom sa stáva, že dcéra pravoslávneho kňaza si berie slobodomurára a otec ich sobáší. Alebo vnučka slobodomurára si berie syna kňaza. Alebo jedna sestra si berie kňaza, a druhá slobodomurára. A potom chodia do kostola a modlia sa: „Pane Bože, zachráň nás, zmiluj sa nad nami!” Preto sa aj hovorí, že okolo svetského človeka lieta jeden čert, a okolo kňaza desať čertov.

– V roku 1884 pápež Lev XIII. vydal listinu, v ktorej sa priamo hovorí, že ľudský rod je rozdelený na dva protikladné tábory: jedni sú pod Bohom, a druhí

pod diablom. A slávny spisovateľ – mních Rable hovorí, že polovica sveta nevie, ako žije druhá polovica. O čom to hovoria? Čo sú to za dve polovice?

Diablove kúsky v praxi

– Teraz sa pozrime, ako tieto „diablove kúsky“ fungujú v prvotnej bunke našej spoločnosti – v rodine a v manželstvách.

– Keď majú ľudia 18-25 rokov, všetci sa veselia, tancujú, snívajú o šťastí – a nič zlé tam nevidíte. Preto sme uskutočnili projekt Zlatá jeseň, aby sme sa pozreli, ako tí istí ľudia žijú na sklonku života, vo veku 50 – 60 rokov.

– Keďže v ZSSR je všetka nečistá sila zahnaná do úzadia, zobrali sme skupinu ľudí v USA, kde nečistá sila má zelenú. A aby nikto nehovoril, že vraj všetko zvaľujeme iba na Američanov, zobrali sme skupinu ruských emigrantov žijúcich 25 míľ od New Yorku, v obciach Sea Cliff a Glen Cove, ktoré sú v podstate ruské dediny.

– Výsledky projektu boli doslova ako v Sodome a Gomore. Kľúčom k ich pochopeniu je štatistika doktora Kinsieho, ktorá hovorí, že dokonca aj medzi ženatými párami 52% žien a 54% mužov praktizuje rozličné orálno-genitálne kontakty, to jest rozličné francúzske finty. Ale podľa amerických zákonov sa to všetko oficiálne nazýva sodomia (spoločný názov pre všetky pohlavné zvrátenosti) a zločinom proti prírode, za čo teoreticky náleží 20 rokov väzenia. Prakticky však kde by vzali toľko väzení.

– Teraz vám uvediem príklady toho, ako sodomia ničí manželstvá, rodinu a deti. V obci Sea Cliff žila sodomistka Alla. So svojím mužom prežila 24 rokov, takmer štvrt' storočia. Na prahu zlatej svadby však, ktovie prečo, s veľkým škandalom utiekla od manžela. Škandal trval 4 roky a potom sa vo veku 46 rokov vydala za karikatúrneho Žida, pre ktorého to tiež bolo druhé manželstvo. Na prvý pohľad to vyzerá ako banálny príbeh. Obyčajný rozvod a druhé manželstvo.

– Overme si, či je to tak, alebo nie. A ihneď si všimneme niekoľko zvláštnosti. Alla sa prechádza po ulici a vedľa nej uteká jej 7-ročný syn Andriuska. Ale je to syn adoptovaný, ktorého neplodná Alla vymodlikala od svojho prvého manžela. Navyše je to čistokrvný Arab, ktorý sa predtým volal Ibrahim. A vedľa neho uteká jeho druhý otec, čistokrvný Žid. Po tom všetkom ju začali obyvatelia Sea Cliffu nazývať Alka Hlupaňa.

– Popritom je však Alka Hlupaňa doktorka ruského jazyka a literatúry a prednáša na Kolumbijskej univerzite. Zdalo by sa, že to nie je až taká hlupaňa.

– V čom je teda problém? Ide o to, že v nezvyčajne mladom veku, v 38 rokoch, sa dostala do klimaktéria. Zvyčajne u žien klimaktérium prichádza vo veku 50 rokov, plus-mínus 5 rokov. Iba 4% žien ho zažívajú skôr ako v 40 rokoch. A je to zlý príznak.

– Každopádne s Allou sa udialo to, čo sa nazýva klimakterické šialenstvo, a stala sa z nej klimakterická psychopatka. Hlavný symptóm: šialenstvo je vždy

zamerané proti manželovi, manžel sa stáva nepriateľom číslo 1. A užije si toľko hanby, že niekedy sa to končí až vraždou alebo samovraždou.

– Prvé, čo takáto psychopatia urobí, je to, že utečie od manžela. Potom ho začína podvádzať s kým príde. Hoci sa to nazýva klimakterické šialenstvo (podľa obdobia, kedy sa choroba začína), v podstate ide o schizofréniu alebo paranoju, ktoré sa po klimaktériu objavujú v dôsledku hormonálnej revolúcie. Začína sa to veľmi pomaly a nebadane, pokračuje dlhé roky a niekedy môže skončiť v blázcovi.

– Pozrime sa na túto Allu bližšie. Rozoberme jej rodokmeň. Allina matka, Eugénia Pavlovna, bola jednoduchá ukrajinská družstevníčka-degenerátka (aj také bývajú). Narodila sa ako nedonosené, takmer mŕtve dieťa, ale v poslednom okamihu zrazu ožila a začala kričať.

– Otec Ally bol polovičný Žid z pokrstených Židov, ale dôkladne to skrýval a pracoval ako predavač v záložni, kde okrádal starinky – bývalé aris- tokratky. Okrem toho, bol ťažký depresívny psychopat a celý život sa vyhrážal žene samovraždou.

– Allina matka a otec spolu žili ako pes s mačkou. Eugénia Pavlovna, ktovie prečo, spávala so všetkými chlapmi, okrem vlastného muža. Dve ďalšie deti, narodené po Alle, Eugénia tiež ktovie prečo počala nie s manželom, ale so svojimi početnými milencami. A potom to vykričala do očí svojmu mužovi v prítomnosti detí, susedov a známych.

– Okrem všetkých možných psychóz, Allin otec veľmi pomaly zomieral na srdcovú chorobu. Vtedy Eugénia Pavlovna vyhodila zomierajúceho muža na ulicu a našla si nového milenca – Arména Arama. A jej muž pred smrťou verejne, za prítomnosti svedkov, preklial svoju ženu aj jej deti. A toto preklatie sa naplnilo.

– Takže táto Eugénia Pavlovna počala všetky svoje tri deti s rôznymi mužmi, ale výsledky dostala rovnaké: všetky deti sa ukázali byť nenormálne – dvojpoohlavné. Všetky jej dcéry fungovali podľa tej istej schémy: vo veku 16-18 rokov trochu skúšali lesbické praktiky s kamarátkami. Ako 18-ročné prešli na sodomiu s mužmi, potom sa vydávali, rodili deti, opúšťali mužov a dožívali svoje životy s kadejakými sodomistami. Tak isto ako ich matka. Jablko nepadá ďaleko od stromu.

– Všetky negatívne dedičné vlastnosti sa však môžu prejaviť až po veľmi dlhom čase. Vo veku 20 rokov Alla stretla svojho prvého muža, ktorý bol normálny zdravý človek. V priebehu 20-ročného manželstva bola Alla veľmi dobrá žena – pozoruhodne milá, jemná, poslušná, čistotná. Priam svätica žena. Za tým všetkým sa však skrýval masochizmus, príznačný pre homosexuálov pasívneho typu.

– Potom „svätica“ Alla žiadala od muža deti. Ale muž pochopil, že celá jej rodina, to sú degeneráti a povedal jej, nie, nemôžem, pre mňa je to zločin. Prežil s ňou však 20 rokov harmonického manželstva a ľudia ich dokonca považovali za ideálnu dvojicu. Nakoniec nad ňou zľutoval a súhlasil mať deti.

Alla však mala nešťastné tehotenstvo, ktoré skončilo zápalom maternice a neplodnosťou. A navyše v 38 rokoch prišlo klimaktérium.

– Vtedy Alla začala prosiť muža, aby si adoptovali dieťa. A opäť sa manžel nad ňou zľutoval a súhlasil. Tu však Alla vyviedla čudáctvo – zobrala si 5-mesačného Araba z Libanonu. Ale mala šťastie, malý Andriuška sa ukázal byť očarujúci chlapček.

– Ale táto adopcia sa akosi preplietla s Alliným klimakterickým šialenstvom, ktoré prebieha pomaly a nebadane a vyvíja sa dlhé roky. V dôsledku toho Andriuškova adoptívna matka bola psychicky chorá žena.

– Treba podotknúť, že psychické choroby často v sebe obsahujú element zloby. Ak predtým Alla bola veľmi jemná, milá a poslušná, po klimaktérii sa premenila na pravý opak – veľmi podlú, agresívnu, zlostnú a lživú ženu. Ak predtým to bola sublimovaná masochistka, teraz sa premenila na sadistku. Skrátka, schizofrenické rozštiepenie osobnosti.

– A Andriuška medzitým rástol. Ukázalo sa však, že Alla, ktorá tak veľmi túžila po dieťati, ho nie je schopná milovať. Celý život pohrdala svojím otcom, hanbila sa za svoju matku a sestry, po 20 rokoch manželstva nenávidí svojho muža a nebola schopná ľúbiť dokonca ani svoje dieťa.

– Zato z Allinho manžela sa vykľul výborný otec. Prečo? Jednoducho preto, že to bol normálny človek. Ale Alla od neho utiekla a pripravila dieťa o otca.

– Takéto bosorky túžia po láske, ale samy milovať nedokážu. Pobožkať dieťa ich ani nenapadane. Zato celý deň Andriuška každú chvíľu počuje: „Andriuška, pobožkaj mamičku! Andriuška, pobožkaj babičku!“

– Po štyroch rokoch škandálov a po 24 rokoch manželstva Alla podala žiadosť o rozvod, obviňujúc manžela z toho, že ju chcel zavraždiť. Vo svojom chorom mozgu podvedome chápala, že takých ako ona treba zabíjať hneď, ako sa narodí. Ale keďže sa v jej mozgu všetko poplietlo, začala obviňovať manžela z vražedných úmyslov.

– Psychicky chorí ľudia často nerozlišujú, čo je správne, a čo je nesprávne, kde je dobro, a kde je zlo. Takto ani bývalá svätá žena Alla nechápala, že vo vzťahu k manželovi spáchala zločin: ako príslušníčka úplne degeneratívnej rodiny si zobrala normálneho človeka, zabila jeho vlastné dieťa a ukradla mu adoptované dieťa, ku ktorému mal muž lepší vzťah ako rodný otec. Ale na žiadnom súde jej tento zločin nedokážete.

– Po rozvode aj napriek tomu, že mala 46 rokov, bola neplodná a mala adoptované dieťa, sa jej v priebehu dvoch týždňov podarilo vydať sa za 50-ročného Žida Ruvima Jankeleviča, ktorého predtým sama nazývala homosexuálom. Pričom z jeho prvého manželstva je zjavné, že to je človek tiež psychicky nenormálny.

– Ako sa jej podarilo zaňho vydať? Velmi jednoducho. Povedala Ruvimovi, aby nemal strach, vie, že on ženy nepotrebuje. A ona už tiež nepotrebuje mužov, ale má dieťa a dom. Tak sa Ruvim nechal zlákať domom, myslel si, že sa naňho usmiala šťastena. To ešte nevedel, že má na krku šialenú ženu.

– Ruvimova prvá žena bola tiež štvrtinová Židovka a volala sa Lola. Ktovie prečo, nespala však so svojím manželom Ruvimom, ale hneď naraz s celou

tlupou hippies. Hlavným jej milencom bol pritom akýsi černocho. Táto Lola bola totiž nymfomanka a navyše dost' škaredá. Normálny chlap by s takou nespál.

– Nakoniec Lola otehotnela a začala kde-kade rozprávať, že dúfa, že to bude dieťa od jej milovaného černocho. Všimnite si, že to isté robila aj matka Ally.

– Ruvim Jankelevič trpezlivo čakal, kým jeho žena mu porodí dieťa od černocho, a utešoval sa tým, že spával so svojou svokrou, ktorá nebola o nič lepšia ako jej dcéra Lola. Pričom Ruvim mal 40 rokov, a jeho svokra 60, to znamená, že Ruvim bol muž zameraný na staršie ženy, s Oidipovým komplexom: taký muž spáva so starou a myslí si pritom, že je to jeho matka.

– Vtedy Lola začala žiarliť a rozviedla sa s Ruvimom. A Ruvim kľudne naďalej žil so svokrou, tiež rozvedenou.

– Čoskoro Lola porodila nemanželské dieťa a nahlas sa sťažovala, že nanešťastie nie je čierne, ale biele, a teraz si musí lámať hlavu, od koho z celej tlupy hippies ho počala.

– To všetko sa skrýva za zdanlivo "Jednoduchými" rozvodmi. Počas 24 rokov spoločného života s prvým, normálnym mužom Alla klamala nielen jeho, ale aj samu seba. Práve v dôsledku tohto večného sebaklamu u nej nakoniec došlo k rozštiepeniu osobnosti, t. j. schizofrénii. A keď sa Alla zbláznila, pochopila, že je predsa len lesbička, a zobrala si homosexuála. Nepomysliac na to, že je to škodlivé a nebezpečné pre jej dieťa. Že svoje dieťa dokonca vystavuje riziku psychickej deformácie.

– Americká kriminálna štatistika hovorí, že v 10% rodín dochádza k zneužívaniu maloletých. Ale týchto 10% sa vyskytuje iba medzi 52 – 54% doktora Kinsieho. Ak aj otec aj matka sú homosexuáli, pravdepodobnosť vzrastá až do 40%.

– V prípade malého Andriušku Jankeleviča je teda táto pravdepodobnosť 40%, že otec alebo matka budú kaziť normálne zdravé dieťa.

– Pritom Alla sa prechádza so svojím mužom po dedine, vyškiera sa a všetkým rozpráva o tom, akí sú Židia výborní manželia, a sa tvári, akí sú spolu šťastní. Tu máte zlatú jeseň.

– Alla má 50-percentnú šancu, že zostane klimakterickou psychopatkou, ktorá každý deň musí hltáť hormonálne tabletky estrogénu, ktorého sa strašne bojí, pretože sa hovorí, že spôsobuje rakovinu maternice. A ešte má 50% šanci, že skôr alebo neskôr skončí v blázcinci.

– To je to predsmrtné prekliatie jej otca, napoly Žida a napoly šialenca, ktorý vedel, že takéto veci sú dedičné.

– A Alla behá do kostola a tam sa modlí: „Pane Bože, zachráň ma a zmiluj sa nado mnou!“ Nikto ju však nezachráni a nezmiluje sa nad ňou.

– Teraz vám chcem dať ešte jednu ilustráciu k výroku, že **DVOJPOHLAVNÍ ĽUDIA – TO SÚ ĽUDIA DVOCH TVÁRÍ**. Pokiaľ ide

o ženy, sú to neverné manželky, ktoré sa s mužmi schádzajú bez lásky a rozchádzajú sa bez slz. Také ženy, ako Alla Jankelevičová alebo jej matka Eugénia Pavlovna.

– A pokiaľ ide o mužov, uvediem vám príklad Vitalija taktiež z obce Sea Cliff. Tento Vitalij sa tvári ako zapálený monarchista, veriaci. Hotový svätý Vitalij.

– Pätnásť rokov Vitalij a jeho žena boli najlepší priatelia Ally a jej prvého, normálneho muža. Keď si neplodná Alla vymodlikala u manžela adoptívne dieťa, vtedy si aj Vitalij so ženou (v tomto prípade Vitalij je neplodný) tiež adoptovali 4-ročného syna a potom aj 6-mesačné dievčatko. Priviezli ich z Argentíny.

– Čoskoro však vyšlo najavo, že obidve tieto deti sú veľmi narušené. Syn je hyperaktívny a neprestajne ho treba napchávať ukludňujúcimi depresívnymi tabletkami, lebo inak kuše ako pes. A dcéra je kreténka: nevie chodiť, nevie rozprávať a ničomu nerozumie.

– To všetko ženu Vitalija tak deprimovalo, že ochorela na rakovinu maternice. Ved' sa hovorí, že rakovina je choroba smútku. A lekári povedali, že došlo k metastáze a Mila čoskoro zomrie.

– Zatiaľ čo u Ally a jej manžela je to naopak: adoptívny syn je okúzľujúci, ale Alla sa zbláznila, chodí po uliciach a kričí, že chce teraz tri adoptívne deti a nového muža.

– Vtedy Vitalijovi došlo, že čoskoro sa z neho stane vdovec s dvoma narušenými deťmi a druhú ženu si s takýmito deťmi nenájde. A tu zrazu také pokušenie – žena jeho najlepšieho priateľa, ktorá chce tri adoptívne deti a nového muža. Navyše má dom za 75 tisíc dolárov. Bohatá nevesta.

– Vo Vitalijových žilách sa ozvala jeho židovská krv a zradil svojho najlepšieho priateľa s nádejou dostať sa na jeho miesto. Povedal psychopatkke Alle, že jej muž ju škaredo ohovára, a tak vyprovokoval posledný škandál medzi manželmi. Bývalá svätá žena Alla sa celkom zbláznila a začala útočiť na manžela s kuchynským nožom.

– A potom podala žiadosť o rozvod s nádejou, že sa vydá za svojho šéfa, starého homosexuála, ktorého považovala za miliónára a márne sa ho snažila očariť už tri roky.

– Vitalij je nadšený vlastnou genialitou a už sa nevie dočkať, kedy konečne jeho žena zomrie.

– Ale Alla nechcela čakať, kým Vitalijova žena a zároveň jej najlepšia kamarátka odíde na druhý svet. Začala vyvíjať nátlak na svojho šéfa-miliónára, ale starý homosexuál ju vyhodil. Vtedy sa Alla zo zlosti vydala za Ruvima Jankeleviča, prilákajúc ho svojim domom.

– Hneď potom, ako Vitalij zradil svojho najbližšieho priateľa, za ktorého sa predtým modlil, jeho žena zomrela mučivou smrťou. A takto 50-ročný Vitalij zostal sám, s dvomi narušenými adoptovanými deťmi.

– V Sea Cliffe sa však hovorí, že ani táto situácia Vitalij a nezlomila. Našiel vraj útechu v náručí semita Jankeleviča, Allinho nového muža. Presne podľa Sartrovho vzorca: antisemita miluje semitov.

– To bol názorný príklad ilustrácie výroku: dvojpohlavní ľudia sú dvojtvarní ľudia. Dvojpohlavné ženy – to sú ženy dvoch tvárí. A dvojpohlavní muži – to sú dvojtvarní priatelia. A nezabúdajte, že takýchto ľudí je 52 – 54%, čiže každý druhý človek.

Otázky a odpovede

– Súdruhovia, prosil som vás, aby ste mi kládli otázky písomnou formou, aby som si mohol lepšie pripraviť odpovede, – generál Malinin položil pred sebou štós papierov. – Dnes vám odpoviem na niektoré z týchto otázok.

– Tu je prvá otázka, filozofická: „**Berd'ajev celý čas rozpráva o tragickej slobode. Čo to je?**”

– Sformulujeme otázku inak: komu sloboda najviac chýba? Je jasné, že tým, ktorí sú jej celkom zbavení, tým, ktorí sedia vo väzeniach a blázincoch. Alebo tým, ktorí sa tam môžu ľahko dostať – a vedia o tom.

– Aby sa skontrolovala voda v oceáne, berie sa kvapka vody z oceánu a analyzuje pod mikroskopom. Dajme teraz pod mikroskop pojem sloboda, ktorý je rovnako neformálny ako voda v oceáne. Veď neobmedzená sloboda – to je anarchia.

– Zoberme si konkrétny príklad takej slobody. Raz v Moskve niekoľkí západní hippies, zamaskovaní za turistov, sa pripúťali k zábradliu Divadla operety a v pasáži Centrálného Univermagu a začali rozhadzovať letáky so žiadosťou oslobodiť ich sovietskych bratov, ktorí sedia v blázincoch. Týchto bláznov typu hippies sme rýchlo poslali von zo ZSSR. A medzinárodná tlač potom dlho kričala o hrdinoch, ktorí vraj bojovali za slobodu a práva človeka v ZSSR.

– Treba povedať, že hippies, to sú mladí degeneráti, v ktorých sa prebudila homosexualita, a oni nevedia, čo s tým majú robiť. Preto sa búria. Praktizujú orálny sex. Fajčia drogy. A vyčíňajú.

– Neskôr v novinách písali, že jedna z týchto moskovských hrdiniek, hippiesáčka Tereza Marinuzzi, členka organizácie Civilizovaná Európa, vystupovala v Taliansku v meste Bari a zozbierala dav, rozprávajúc o svojich hrdinstvách v Moskve. Potom sa však odrazu táto svätá Tereza vyzliekla donaha! Z klinického hľadiska sa to nazýva exhibicionizmus.

– Talianska polícia rýchlo odviekla nahú bojovníčku za slobodu do psychiatrickej liečebne, kde psychiatri zistili, že je to obyčajná schizofrenička postihnutá rozdvojením osobnosti. Skrátka, svätú Terezu schovali do blázince. Všimnite si, že nie do sovietskeho blázince, ale do demokratického, talianskeho.

– Ale taký istý exhibicionista bol aj Jean Jacques Rousseau, duchovný otec Veľkej francúzskej revolúcie, ktorého pre takéto finty – vyzliekanie nohavíc na

verejnosti a verejné onanovanie, obzvlášť za prítomnosti deti, niekoľkokrát bili takmer do smrti. Rozdiel je iba v tom, že Rousseau sa dostal do panteónu veľkých ľudí, a stovky takýchto čudákov končia v blázincoch.

– Ak sa vydáte ďalej touto cestou, hľadajúc slobodu, stále budete narážať na rôznych psychopatov. Až po filozofa Berďajeva, ktorého preto aj nazývajú filozofom **tragickej** slobody.

– Sú to psychopati, psychicky a sexuálne nenormálni ľudia. A ich meno je légia. Spomeňte si na americké percentá doktora Kinsieho. Ale aj u nás v ZSSR je týchto legionárov celkom dosť. Spomeňte si na percentá profesora Sviadošča. Principiálny rozdiel je iba v tom, že na Západe, obzvlášť v špičke spoločnosti, je ich väčšina. A u nás v ZSSR, v dôsledku revolúcie a čistiek, v špičke spoločnosti sú v menšine. V tomto spočíva celá podstata takzvanej novej spoločnosti a nového sovietskeho človeka alebo, ako hovoria na Západe, homo sovieticus.

– Skupina hippies, ktorá u nás rozhadzovala letáky za slobodu a práva človeka, v ktorých pod slovom „človek“ majú na mysli našich bláznov, bola poslaná do ZSSR solidaristami z NTC, pracujúcimi za peniaze CIA. A títo hippies – to sú typické bacily ideologickej alebo psychologickéj vojny, ktorú odborníci nazývajú vojnou psychopatov.

– Z hľadiska vyššej sociológie, ideologická vojna medzi Východom a Západom, to vôbec nie je vojna medzi komunizmom a kapitalizmom, ale zápas starej, chorej, odumierajúcej spoločnosti a novej, mladej a zdravej spoločnosti, ktorá ju prichádza vystriedať. Je to zápas chorých ľudí so zdravými, Z hľadiska teológie, z hľadiska nášho dialektického kresťanstva to nie je nič iné, ako večný súboj Boha a diabla. A teraz môžete sami rozhodnúť, na koho strane je Boh, a na koho diabol.

– Ďalšia otázka: „**Ako rýchlo dochádza k degenerácii?**“ Profesor Lombroso uvádza takýto príklad. Zo 487 rodín, ktoré patrili k bernskej buržoázii v rokoch 1583 až 1654, v roku 1783 zostalo nažive iba 168 rodín. Teda za 200 rokov degenerovali dve tretiny. Ak berieme do úvahy, že degenerácia prebieha počas niekoľkých generácií, treba predpokladať, že tá tretina, ktorá zostala, to sú všetko degeneráti v prechodných štádiách. Preto Lombroso hovorí, že všetci španielski grandí, ktorí ešte žijú – to sú degeneráti. Preto sa v Evanjeliu hovorí, že skôr ťava prejde cez ucho ihly, než bohatý sa dostane do kráľovstva nebeského.

– Ďalšia otázka: „**Kedy začal úpadok kresťanskej civilizácie?**“ Za najlepšiu autoritu v tejto oblasti je považovaný nemecký filozof-idealista Oswald Spengler, ktorý prezentoval svoju filozofiu v 2-dielnej práci Zánik Európy. So Spenglerom súhlasí aj slávny anglický historik Arnold Toynbee. A treba povedať, že sú to ľudia dosť seriózní.

– Tento Spengler si myslí, že zánik Európy, to jest úpadok západnej civilizácie, sa začal francúzskou revolúciou. Teraz si všimnite takýto zaujímavý fakt: inkvizícia vo Francúzsku prestala existovať v roku 1772 a čoskoro po tom, v roku 1789, sa začala Veľká francúzska revolúcia. Ale ak nazrieme do historických kroník, je celkom zjavné, že väčšina vedenia tejto

revolúcie pozostávala práve z tých čarodejníkov a bosorákov, ktorých páčila inkvizícia.

– Je zaujímavé podotknúť, že v dôsledku Francúzskej revolúcie najpodstatnejšiu slobodu získali dve kategórie ľudí: homosexuáli a Židia, po prvýkrát v priebehu celej existencie kresťanskej civilizácie zákony proti homosexuálom boli zrušené a Židia získali vo Francúzsku právo na občianstvo. Od tých čias sa tento revolučný proces prevalil po celej Európe a nakoniec prišiel aj do Ruska.

– V Ruskej revolúcii v roku 1917 sa zopakoval ten istý záhadný príbeh: okamžite, potichu a náhle sa zrušili všetky zákony proti homosexuálom! Ale v marci roku 1934 Kalinin podpísal nariadenie, ktoré opäť zaradilo homosexualitu medzi sociálne zločiny – a sloboda pre homosexuálov skončila. A hneď po tom, v roku 1935, začala Veľká čistka, počas ktorej, v podstate, bol zlomený chrbát nielen satanov ale aj antikristov. Alebo, presnejšie povedané, polámali si chrbty navzájom. Preto filozofi hovoria, že diabol má sklony k samodeštrukcii. V tomto spočíva aj skrytá, zašifrovaná podstata marxistickej dialektiky, zákonu o jednote a zápase protikladov ako hybnej sile historického pokroku.

– Hovorí sa, že diabol rád sľubuje moc, slávu a bohatstvo, ale často namiesto toho prináša len črepy a ruiny. Práve preto antikrist, ktorý rád uzatvára kšefty s diablom, často zostáva s prázdnyimi rukami.

– Tu je ďalšia otázka: **„Prečo prenasledujeme maliarov-modernistov?“**

– Aby ste pochopili modernistické umenie, treba sa pozorne pozrieť na životopisy všetkých modernistov. Takmer všade nájdete staré známe symptómy: alkoholizmus, drogy, pohlavné zvrátenosti, psychické choroby, samovraždy. Škuľaví, chromí alebo hrbatí.

– Navštívili ste niekedy výstavu modernistického umenia? Videli ste tam len akési divné mazanice a ničomu ste nerozumeli? Cítili ste sa tam ako úplní idioti? Dokonca vás aj trochu napínalo na vracanie? V čom je problém?

– Odpoveď je jednoduchá. Celý rad psychiatrov pozoroval normálnych maliarov, ktorí ochoreli na progresívnu psychózu. Kým postupne čoraz viac strácali rozum, ich tvorba prechádzala všetkými štádiami modernistického umenia: skorý impresionizmus, neskorý impresionizmus, kubizmus, dadaizmus a nakoniec abstraktné maliarstvo, to jest jednoducho mazanice blázna.

– Keď to všetko viete, prestanete sa cítiť ako idiot, pozerajúc na modernistické maľby. A vtedy pochopíte vzťah sovietskej vlády k modernistickému umeniu.

– Držím v rukách knihu psychiatra E.A. Vačnadzeho Niektoré zvláštnosti kresby duševne chorých, Tbilisi, 1972. Náklad 2 000 kusov, veľmi malý, iba pre odborníkov.

– Tu sú niektoré citáty z tejto knihy: „Jednou z formálnych kategórii malieb duševne chorých sú karikatúrne tváre s príšernými grimasami, ohavné, vyjadrujúce negatívne prežitky a afekty stavu chorých“. Všetko je to príznačné pre modernistov. Zobrazujú sami seba.

– Ďalej: „Jedným zo zaujímavých aspektov maľby trpiacich schizofréniou je personifikácia vecí a predmetov: kameň s očami, rastlina s ušami, strom s rukami atď.“ Všetko to nájdete na obrazoch našich modernistov, surrealistov a podobných idiotov.

– Napríklad, zoberme si slávneho surrealistu Dalího. Celý život motal ľuďom hlavy a zarábal na tom milióny. A v starobe sa celkom zbláznil. Mimo chod, za ženu mal ruskú Židovku Galiu, ktorú chcel najprv zabiť, ale potom si to rozmyslel a oženil sa s ňou.

– Spomeňte si na formulu doktora Lombrosa o súvislosti medzi genialitou a šialenstvom. Z toho vyplýva definícia nášho profesora Kalmykova: väčšina génirov sú psychopati, ale to vôbec neznamená, že každý psychopat je génius. Preto filozofi hovoria, že diabol ma množstvo alibi a masiek. Modernistické maliarstvo, to je v podstate anarchia v umení. A je to nákazlivá záležitosť. Z maliarstva sa nákaza prenáša na literatúru, a potom aj na politiku.

– Stalin týchto modernistov-anarchistov popravoval alebo ich vyhánal na Sibír. A my ich iba vyhadzujeme do zahraničia. Pretože už je dávno známe, že neobmedzená sloboda, to je anarchia. Tento proces sa dá ľahko pozorovať v Amerike, kde sa sloboda tlače – so súhlasom Najvyššieho súdu – mení na otvorenú pornografiu, kde pod maskou slobodnej lásky kážu sexuálne zvrátenosti, a pod maskou politickej slobody – anarchiu.

– Odchovaní na takejto literatúre, americkí študenti-disidenti prepadli Kolumbijskú univerzitu, a aby demonštrovali svoju slobodu, vykonali veľkú potrebu na stole prezidenta univerzity. A jeho ctený kolega, prezident newyorskej univerzity, krátko po tom vystupoval na slobodomurárskom bankete a gratuloval kolumbijským disidentom k ich víťazstvu.

– V roku 1969 sa vo Washingtone konal slávnostný sprievod na počesť začiatku funkčného obdobia prezidenta Nixona. Súčasne okolo Bieleho domu pochodovali zástupy špinavých a otrhaných milovníkov slobody – hippies, s červenými vlajkami revolúcie a s čiernymi vlajkami anarchistov. A hneď vedia stála armáda USA, údajne najsilnejšia armáda na svete – a bezmocná proti bande psychopátov a chuligánov. Prezident a hlavný veliteľ armády USA sa ani tak neboja ZSSR, ako vlastnej americkej tlače, ktorá ich môže obviniť z obmedzovania slobody osobnosti, ak rozoženú týchto psychopátov. A zároveň sa v tlači stále objavujú slová „chorá spoločnosť“.

– Počínajúc od 60. rokov, v USA rapídne stúpla úroveň kriminality. A to aj napriek najvyššej na svete úrovni ekonomického blahobytu obyvateľstva USA. Korene tejto kriminality nie sú v ekonomike, ale v psychike ľudí. V niektorých školách v New Yorku neprestajne hliadkujú dvaja policajti a dvaja psychiatri.

– Práve sociálne choroby zničili prekvitajúce Staroveké Grécko, hrdý Rím aj Ruské impérium. A my dobre poznáme tieto sociálne choroby. Nie sme staré panny z Armády spásy, ale tajná politická polícia nového mladého Ruska. Preto sme rozohnali výstavu maliarov-modernistov v Leningrade symbolicky: s pomocou smetiarskych áut.

Červená Biblia

Poslednú lekciu prednášal generál-profesor Kalmykov.

– Dnes si stručne zopakujeme a systematizujeme najdôležitejšie body zákonov vyššej sociológie.

– Sľúbili sme, že vám dáme nášho nového sovietskeho Boha a náš nový sovietsky Zákon Boží. Preto teraz skúsime systematizovať našu vyššiu sociológiu so akejsi Červenej Biblie. Pre lepšiu orientáciu rozdelíme celé to kvantum informácií, ktoré ste od nás dostali, na jednotlivé kapitoly, ako v Biblii.

– Začnime filozofiou, teda láskou k múdrosti.

1. Filozofické definície diabla

– Väčšina týchto definícií pochádza z knihy slávneho švajčiarskeho filozofa Denís de Rougemonta Diablov údel, prehľad satanizmu v súčasnej spoločnosti, New York, 1956. Aby ste tomu rozumeli, vždy slovo diabol nahradte slovom degenerácia.

Prvý trik diabla – to je neprestajné dokazovanie toho, že neexistuje. Napríklad, žiadny degenerát sa vám neprizná, že je degenerát. A ak sa prizná, je to svätý človek. Alebo takmer svätý.

Diabol – to je Nič a Nikto, ale toto Nič ničí. V Biblii sa píše to isté: diabol je ničiteľ ľudí od samého začiatku (Jn 8:44).

Diabol má množstvo alibi a masiek. Napríklad, poznám dve sestry, ktoré dôkladne skrývajú to, že sú Židovky. Obidve sú vydaté, ale ich manželia spolu spávajú.

Diabol – to je knieža tohto sveta, boh tejto doby a knieža tmy. Tento výrok je z Evanjelia. Spomeňte si na naše prednášky o degenerátoch medzi mocnými. Od Caesara až po Hitlera, stále ten istý príbeh.

Diabol vždy prahne po moci. Komplex moci. Komplex vodcovstva. Agresivita = sadizmus + homosexualita.

Diabol sa rád maskuje za anjela svetla. Ale anjel svetla – to je Lucifer, teda diabol. Názorný príklad: západní humanisti-liberáli (spravidla slobodomurári), ktorí pod maskou boja za ľudské práva v skutočnosti bojujú za práva degenerátov – homosexuálov, lesbičiek, šialencov a napoly šialencov, anarchistov, teroristov a zločincov všetkých druhov. V praxi to nie je humanizmus, ale satanizmus.

Diabol má sklon k extrémom. Diabol je najväčší extrémista, nihilista a anarchista. Psychologické korene toho sú: sadizmus, masochizmus a skryté psychické choroby.

Diabol hovorí: moje meno je légia, pretože nás je veľa" (Mt 5:9). Spomeňte si na štatistiku doktora Kinsieho.

Diabol je klamár a otec lži (Jn 8:44).

Diabol robí všetko potme, odzadu a naopak. Najjednoduchší príklad z bežného života. Predstavte si, že si vezmete ženu s potlačenou homosexualitou. Veď takých žien je 52%. A iba o veľa rokov neskôr pochopíte túto definíciu.

Diabol nevie milovať a nemiluje tých, kto miluje. K tejto formule je antitéza: „Boh je láska, a kto prebýva v láske, prebýva v Bohu a Boh v ňom“ (Jn 4:16).

Diabol sa rád schováva za tie najlepšie ľudské city. Príkladom je Oidipov komplex, keď matka spáva so synom. Alebo komplex Elektry, keď otec súloží s dcérou. Alebo brat so sestrou, ako slávny filozof Nietzsche, ktorý zomrel v blázinci.

Filozofický vtíp: **pravda o diablove, to je taká špinavá záležitosť, že ako kvapka vody dokáže zamútiť pohár absintu. Ale dá sa z nej opiť.** To ste už asi sami pocítili.

Nešťastie spočíva v tom, že diablove povaha je taká, že nikdy sa neukáže jasne a čestne. Sám filozof Denis de Rougemont, ktorý je autorom tohto výroku, je tomu dôkazom. Výborné pozná diabla, ale nikde nepíše, že diabol = degenerácia. Jeho kniha – to je zámka bez kľúča.

Diabol je nebezpečný iba vtedy, keď nie je viditeľný. A keď ho uvidia, stáva sa mrzkým, smiešnym a úbohým. Veď degeneráti robia doslova to, čo sa hovorí vo všetkých neslušných nadávkach. Skúste si to predstaviť.

Diabol – to je veľmi sarkastická a ironická bytosť, ale sám neznesie iróniu ani výsmech.

Diabol má sklon k deštrukcii a samodeštrukcii. To už poznáte. Freudovské komplexy deštrukcie a samodeštrukcie. Sadizmus a masochizmus. Vražda a samovražda.

Diabol najlepšie vie, ako vplývať na ľudí a získavať si priateľov. Spomeňte si na Kerenského, Marxa, Lenina a Hitlera.

Diabol – to je najväčší zradca všetkých čias a národov. Zradcovia. V podstate svojej sú to psychicky nevyrovnaní a večne nespokojní ľudia.

– Na boj s diablom Denis de Rougemont uvádza takýto recept: **najlepší spôsob, ako bojovať s diablom, je poddať sa mu.**

– Po roku 1960 sa touto cestou vydali mnohé štáty na čele s Amerikou. Rozmontovali všetky skrutky zákonov, zrušili trest smrti, vyhlásili homosexualitu a všetky druhy sodomie za normálnu vec, nazbierali lesbičky do polície a armády a homosexuálov zamestnali ako učiteľov v školách, legalizovali pornografiu a drogy. Ako následok dostali divoký nárast kriminality a terorizmu. Uzákonenú anarchiu. Sodomu a Gomoru. A všetko to za zúrivého kriku o „právach človeka“.

– Nakoniec filozof Denis de Rougemont ironicky poznamenáva: **„Keď si myslíte, že ste konečne chytili diabla, ukazuje sa, že sedí vo vašom vlastnom kresle“.**

– Ako tomu máme rozumieť? Keď sa dozviete, čo je to diabol, dospejete k rovnakému záveru ako stredoveká inkvizícia – že niektorých ľudí by bolo dobré upáliť v ohni, likvidovať alebo izolovať. Vráťane Denisa de

Rougemonta. A on po tom vôbec netúži – preto púšťa čitateľom do očí filozofickú hmlu.

– V závere Denis de Rougemont hovorí, že **kresťanstvo treba vynajst' odznova, že treba odznova objaviť absolútnosť Dobra a Zla**. A to je presne to, čím sa my zaoberáme. Ved' naša vyššia sociológia je vo svojej podstate dialektické kresťanstvo, obnovujeme kresťanstvo s pomocou marxistickej metódy dialektického materializmu. A naša nová Červená Biblia – to je živá voda, obnovená absolútnosť Dobra a Zla.

– Takto cez filozofickú hmlu nakoniec vidíme pravdu. Ved' definitívnym cieľom akejkoľvek filozofie je hľadanie Pravdy.

* * *

– V rokoch 1964 – 1965 v New Yorku prebiehala celosvetová výstava, ktorú som navštívil. Vstúpil som na územie náboženských pavilónov a uvidel tam pavilóny katolíkov, protestantov, mormonov. Aj malý stánok ruskej pravoslávnej cirkvi, v ktorom sedel môj starý známy – agent CIA, zamaskovaný pokrstený dvojpoľavý Žid – a predával ikony. Dúfal, že k nemu zájde nejaký sovietsky turista, ktorý má veľa hriechov, a oni ho chytia na háčik.

– Neďaleko som uvidel slobodomurársky pavilón. Bol nad ním obrovský nápis: „Nie sme náboženstvo, ale bratstvo“. Prečo však potom vliezli na náboženské územie? Už tu je klamstvo! V súlade s formulou – diabol je luhár a otec lži.

– Vošiel som do tohto slobodomurárskeho pavilónu. Po sále behal organizátor s páskou na rukáve. Chromý. Konská šľapaj. Takú istú mal Goebbels.

– Pod tabuľou Informácie stál druhý organizátor s páskou na rukáve. Prvý bol chromý, druhý pre zmenu škuľavý. Pritom podľa slobodomurárskych stanov chromých, škuľavých a ostatných poznačených medzi slobodomurárov vraj neberú. Opäť lož.

– Kúpil som si od škuľavého za 50 centov brožúrku-sprievodcu po pavilóne. A teraz si prečítame, čo je tam napísané, – generál-profesor novej sovietskej inkvizície začal listovať vo farebnej brožúrke.

– Pritom si spomeňte na úprimnosť oficiálneho časopisu amerických homosexuálov, kde je čiernym na bielom napísané, že slobodomurári, to je tajný spolok homosexuálov (One, August, 1958, Los Angels).

– Brožúrka začína vyhlásením, že George Washington, otec americkej revolúcie, bol slobodomurár. O ňom už čo-to vieme z knihy Jonathana Gida, z encyklopédie všetkých slávnych homosexuálov v dejinách. Vidíte, ako všetko do seba zapadá.

– Nasleduje zoznam slávnych amerických slobodomurárov (s. II). Na prvom mieste je Edvin Boot, shakespearovský herec. Pritom sa však nič nepíše o jeho bratovi Johnovi Bootovi, ktorý zabil prezidenta Lincolna. Mimochodom, celá rodina Bootovcov mala židovskú krv, v rodine boli dušev-

né choroby, alkoholizmus, pokusy o samovraždu – a nakoniec vražda prezidenta Lincolna, okolo ktorej je aj dodnes stále dosť záhad. Kto a prečo viedol ruku psychopata Johna Boota?

– Vyberám iba najzaujímavejšie mená z tejto kolekcie. Tu je Henry Ford, otec americkej automobilistiky. Je však aj autorom klasickej antisemitskej knihy Medzinárodné židovstvo. Veľmi vám túto knihu odporúčam.

– Nasleduje Charles Lindberg, slávny letec, ktorý ako prvý preletel ponad Atlantický oceán. Neskôr bol stúpenec Hitlera a zapálený antisemita. Podľa týchto dvoch mien vidíte náklonnosť k extrémom. Diabol – to je najväčší extrémista.

– To najzaujímavejšie nájdete na stránke 14. Uvádza sa tu počet slobodomurárov v americkej vláde v súčasnosti, to jest v rokoch 1964-65. Slobodomurári tvoria:

väčšinu členov Najvyššieho súdu USA

väčšinu gubernátorov 50 štátov USA

väčšinu členov Senátu a 42 % členov Kongresu USA.

Predseda Najvyššieho súdu Earl Warren je tiež slobodomurár. Bol to on, kto vyšetroval – a „žehlil“. – všetky okolnosti smrti prezidenta Kennedyho.

– Teda slobodomurári zohrávajú v USA takmer rovnakú úlohu, ako v ZSSR komunistická strana. Tak si môžete vybrať, čo je lepšie.

– Na 19. stránke je uvedený zoznam celosvetovo známych slobodomurárov. Do očí bije veľký počet revolucionárov: vodcovia talianskej revolúcie Garibaldi a Mazzini, vodcovia revolúcie v Južnej Amerike Bolivar a San Martin, duchovný vodca Veľkej francúzskej revolúcie Voltaire a vodca maďarskej revolúcie v roku 1848 Lajos Kossuth. Ale väčšina z nich zle skončila.

– Ďalej tam vidíme mená anglických kráľov: Eduard VII. (1901-1910) a Georg VI. (1936-1952). Hneď vedľa je Goethe, autor Fausta, ktorý predal svoju dušu satanovi, a slávny spisovateľ Walter Scott, ktorý ospevoval židovskú krásku Rebeku a ďalšie.

– Na stránkach 20 až 21 sú portréty 14 amerických prezidentov, ktorí boli slobodomurári. Medzi nimi je okrem Georga Washingtona aj Theodor Roosevelt, Harry Truman a Lindon Johnson, ktorý bol prezidentom práve v čase tejto výstavy.

– Na stránke 24 je zobrazená slobodomurárska medaila, na ktorej sú dve bytosti podobné anjelom, s krídlami a ľudskými tvármi, ale s kozími nohami a kopytami ako čert. Čo je to za symboliku?

– Ďalej je tam celá galéria slávnych slobodomurárov. Okrem iných tam sú aj: Edgar Gouver, náčelník amerického generálneho štábu počas druhej svetovej vojny, minister zahraničných vecí USA George Marshall, generál Mac Arthur, ktorý velil americkým vojskám počas Kórejskej vojny, a mnohí iní.

– Na stránke 31 sa píše, že v USA sú viac ako 4 milióny slobodomurárov a na celom svete je ich viac ako 6 miliónov. Z toho vyplýva, že USA je centrum svetového slobodomurárstva.

– Slobodomurári majú všetko tak utajené, že mnohé veci dokonca ani sami nevedia. Napríklad – čo je to 33 úrovní slobodomurárstva? Symbolicky – to je 33 rokov pozemského života Krista.

– A prakticky to vyzerá takto. Nejaký slobodomurár sa v 60 rokoch dostane až na 33 úroveň slobodomurárstva. Ale jeho žena je v blázinci. Jeden jeho syn je schizofrenik, druhý paralytik a dcéra, ktovie prečo, ukončila život samovraždou. Diabol veľa sľubuje, ale platí sa za to rozbitými životmi.

– Takto bol riaditeľom CIA dlhú dobu Allan Dalles. A jeho brat John Dalles bol ministrom zahraničných vecí USA. Syn Allana Dallesa skončil v blázinci, a syn Johna Dallesa sa stal katolíckym mníchom a dokonca demonštratívne neprišiel na pohreb vlastného otca.

– Všetky tieto tajomstvá som si kúpil na Celosvetovej výstave v New Yorku v roku 1964 za 50 centov. Táto brožúrka – to je oficiálna publikácia Veľkej slobodomurárskej lóže štátu New York.

– Teraz sa pozrime ešte na ruské slobodomurárstvo. Kniha N. Svitkovova Slobodomurárstvo v ruskej emigrácii, zostavená na základe slobodomurárskych dokumentov, obsahuje zaujímavý zoznam slobodomurárov. Prečítam vám niekoľko najzaujímavejších mien z tohto zoznamu:

1. **Uljanov-Lenin, Vladimír Iljič.** Pred revolúciou, žijúc v zahraničí, bol Lenin slobodomurárom, to jest členom tajného spolku homosexuálov, ktorí neuctievajú Boha, ale Veľkého Architekta Vesmíru, to jest diabla. A po revolúcii, keď sa Lenin dostal k moci, sám zakázal slobodomurárstvo, pretože výborne vedel, že je to zdroj všetkých sprisahání, ktoré by teraz boli namierené proti nemu.

2. **Bronstein-Trockij, Lejba Davidovič.** Poznávate ho? Permanentná revolúcia. Aj svojich stúpencov Trockij zbieral podľa slobodomurárskych príznakov. Preto počas Veľkej čistky trockistov strieľali ako besných psov.

3. **Sverdlov, Jankeľ Mojžišovič.** Pravá ruka Lenina. Predseda VCIK-u. Mimochodom, jeho žena bola o 9 rokov staršia ako on. Chlap zameraný na stareny – príznak Oidipovho komplexu. Rovnako ako v prípade Marxa, Lenina a Trockého.

4. **Zinovjev, Apfelbaum Geršeľ Aronovič.** Milenec Lenina. Pamätáte sa, ako Lenin utekal pred Kerenským, prezlečený do ženských šiat? To utekal spolu so Zinovjevom.

5. **Životovskij, Abraham, bankér.** Otec druhej ženy Trockého, Natálie Sedovovej. Pozoruhodné – vodca svetového proletariátu a permanentnej revolúcie – a odrazu sa oženil s dcérou židovského bankára. Ale ide o to, že tento židovský bankár Životovskij mal dôverné styky so židovskými bankármi Warburgom a Schiffom, ktorí financovali ruskú revolúciu. A všetky tieto vzťahy spevňovali slobodomurárske manželstvá. Zmluva s diablom sa podpisuje krvou.

6. **Parvus-Gelfandt, Izrael Lazarevič.** Bol to Leninov hlavný pokladník, prostredníctvom ktorého počas prvej svetovej vojny Lenina financoval

nemecký generálny štáb. Popritom sa Parvus počas vojny zaoberal kontrabandom a špekuláciami s prezervatívami a salvarsanom, liekom proti syfilisu. Takíto ľudia nepohrdnú ničím, len aby to vynášalo peniaze. Zomrel ako miliónár vo Švajčiarsku.

7. **Peškov (Maxim Gorkij) Alexej Maximovič**, spisovateľ. Ospevovateľ revolúcie. Vo veku 35 rokov si adoptoval 19-ročného chlapca, Žida Zinovija Sverdlova, rodného brata ďalšieho Žida Jankeľa Sverdlova. Čo Gorkij so svojim adoptívnym synom robil, nie je ťažké sa dovtípiť. A potom napoly Žid Stalin s pomocou Žida Jagodu otrávil Gorkého aj jeho syna, len nie adoptívneho, ale rodného. Zato jeho adoptívny syn utiekol do Francúzska a dokonca sa tam stal generálom. Pravdaže, vďaka slobodomurárskym stykom.

8. **Kerenskij, Alexander Fiodorovič, druhý predseda Dočasnej vlády**. A taktiež najvyšší veliteľ. Tento zamaskovaný polovičný Žid otvoril dvere k moci druhému polovičnému Židovi Leninovi. A potom jeden pred druhým utekali, prezlečení do ženských šiat. Obaja pritom boli slobodomurári.

9. **Solvjov Boris Vladimírovič, zať Rasputina**. Tento človek napomáhal anarchii a podkopával cársky trón s pomocou Rasputina.

10. **Nabokov, Vladimír Dmitrijevič**, jeden z vodcov strany kadetov. Poslanec I. Dumy. V roku 1904 bol za veľkého škandálu zbavený dvorského titulu z dôvodu prílišného liberalizmu. Spomeňte si na slová Dostojevského: „Ak niekto zahubí Rusko, nebudú to komunisti ani anarchisti, ale prekliati liberáli“. Mimochodom, syn tohto Nabokova si zobral Židovku a napísal Lolitu.

12. **Rubinstein, Jakov Lvovič**, predseda Ligy práv človeka. V záujme maskovania slobodomurári vždy nahlas kričia o „právach človeka“.

– Nazrime teraz ešte do jednej zaujímavej knihy: Poznámky o slobodomurárstve, vydanie Krúžku ruských slobodomurárov v Anglicku, Londýn, 1928. Spomína sa tam slobodomurárska lóža ústavu Kríža a Hviezdy v Cárskej obci. Doslova: „Táto slobodomurárska lóža bola založená ľuďmi blízkyimi Imperátorovi Nikolajovi II., ktorý sám do nej patril“.

– Pravdaže, počítame s tým, že slobodomurári majú také heslo: „Naša pravda je lož. A naša lož je pravda“. Preto neveríme celkom všetkému, čo píšú. Ale z mnohých iných zdrojov vieme, že celý rad veľkých kniežat z rodiny Romanovovcov boli slobodomurári. A všetci nepriatelia samoderžavia boli tiež slobodomurári. Kto sa má potom vyznať v tomto slobodomurárskom mišmaši?

– Hovorí sa, že slobodomurári zabíjajú. Áno, zabíjajú. Ale spravidla zabíjajú jeden druhého. Všimnite si pozorne ich horeuvedený zoznam a uvidíte, že všetci títo bratia sa nakoniec vyvražďili navzájom.

– V týchto Poznámkach o slobodomurárstve sa so smútkom píše, že slobodomurárstvo bolo v Rusku zakázané rezolúciou 4. Kongresu Kominterny v Moskve, v roku 1922: „V súlade s touto rezolúciou komunisti majú nielen zakázané patriť do akýchkoľvek slobodomurárskych lóži, pod hrozbou okamžitého vylúčenia zo strany, ale aj zastávať zodpovedné posty v strane v priebehu minimálne dvoch rokov po prerušení akýchkoľvek stykov so

slobodomurárstvom, ak také existovali. Slobodomurárstvo bolo kruto prenasledované ruskou vládou..."

– A teraz sa západné slobodomurárstvo pokúša obrodíť slobodomurárstvo v ZSSR pod maskou demokratického hnutia, disidencie, boja za „práva človeka“ atď.

– Marxistická dialektika nás učí, že všetko vo svete plynie a mení sa. V rámci evolúcie marxizmu a smerov našej vyššej sociológie alebo, ak chcete, dialektického, aktívneho, bojovného kresťanstva vám pripomeniem nasledovné zákonitosti, ktoré vládnu svetu a ktoré sa nemenia.

– Ako prvú kapitolu našej Červenej Biblie sme vám nadiktovali filozofické definície kniežaťa tohto sveta. A ako druhú kapitolu si zapíšete nasledovné:

II. Postuláty profesora Kalmykova

1. postulát Kalmykova. 90% všetkých zločinov, ako kriminálnych, tak aj politických, 90% všetkého zla a nešťastí rodu Ľudského, počínajúc od toho najjednoduchšieho rozvodu muža so ženou a končiac celosvetovými vojnami a revolúciami, sú následkom dedičnej degenerácie, ktorá pozostáva z psychických chorôb a pohlavných zvrátenosti.

2. postulát Kalmykova. 90% všetkých chorôb súvisí s psychickými problémami, t. j. s degeneráciou. Pravdaže, s výnimkou infekčných chorôb spôsobených mikróbmami.

3. postulát Kalmykova. 90% všetkých géniov sú Ľudia psychicky nenormálni, čo opäť súvisí s degeneráciou. Ale tu máme na mysli nie dobrých géniov, ktorých chránime, ale zlých géniov, ktorých skúmame pod mikroskopom.

4. postulát Kalmykova. 90% psychických chorôb je dôsledkom zlej dedičnosti, čo opäť súvisí s degeneráciou. Profesor Lombroso konštatuje, odvolávajúc sa na väčšinu autorít, že šialenstvo v 90 prípadoch zo 100 je dôsledkom dedičnosti.

5. postulát Kalmykova. Dvojpoľavní Ľudia sú Ľudia dvoch tvárí. Ak sú to ženy – sú to neverné manželky. Ak sú to muži – sú to falošní priatelia, ktorí vás v ťažkej chvíli zradia. Preto sa hovorí, že priateľa spoznáš v nešťastí. Do istej miery to súvisí s schizofréniou, ktorou sú postihnutí, rozštiepením osobnosti, ktoré spôsobuje ich dvojtvárnosť. Okrem toho, je tu príznačná pre homosexuálov a napoly homosexuálov neschopnosť milovať naozaj, ktorá je príčinou ich veľkého egoizmu.

– Ako sa vysporiadať s problémom degenerácie?

– V podstate svojej problém degenerácie – to je úloha rovnako nevyriešiteľná, ako snaha vynájsť elixíru mladosti, perpetuum mobile alebo kameň mudrcov. Ale je dobré o ňom vedieť čo najviac...